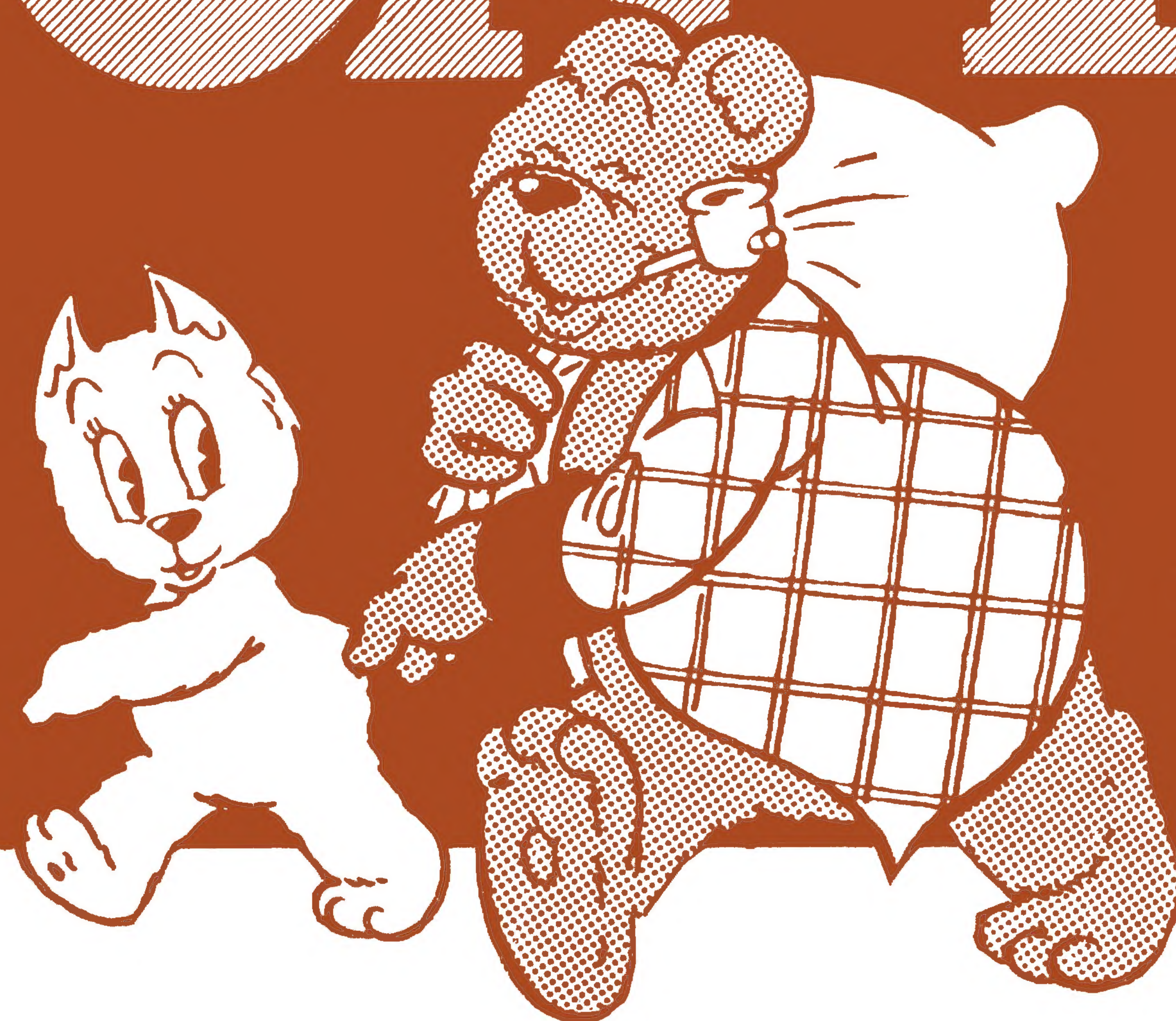
AVONTUREN VAN TOM POES





DOOR

MARTEN TOONDER

MV **34** 560-612 Het vibreerputje

AVONTUREN VAN
TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

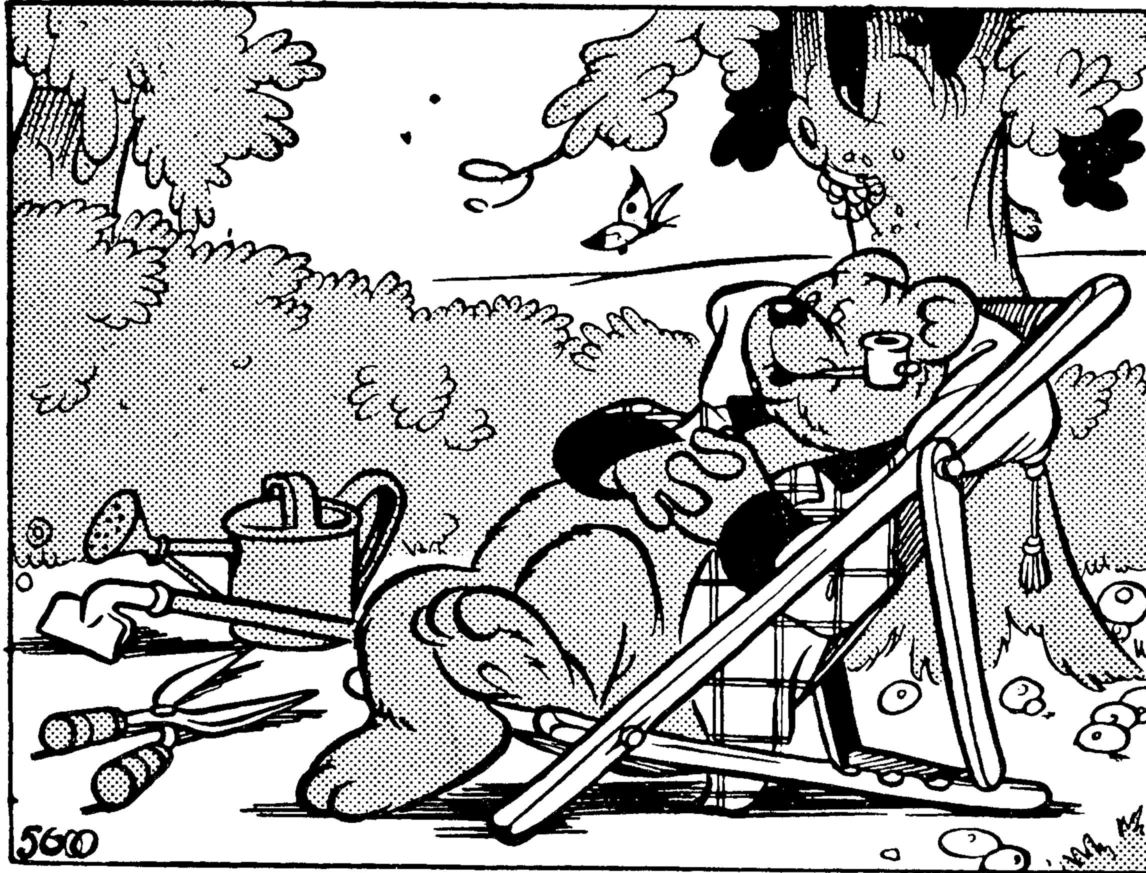
MV **34**	560-612	Het vibreerputje

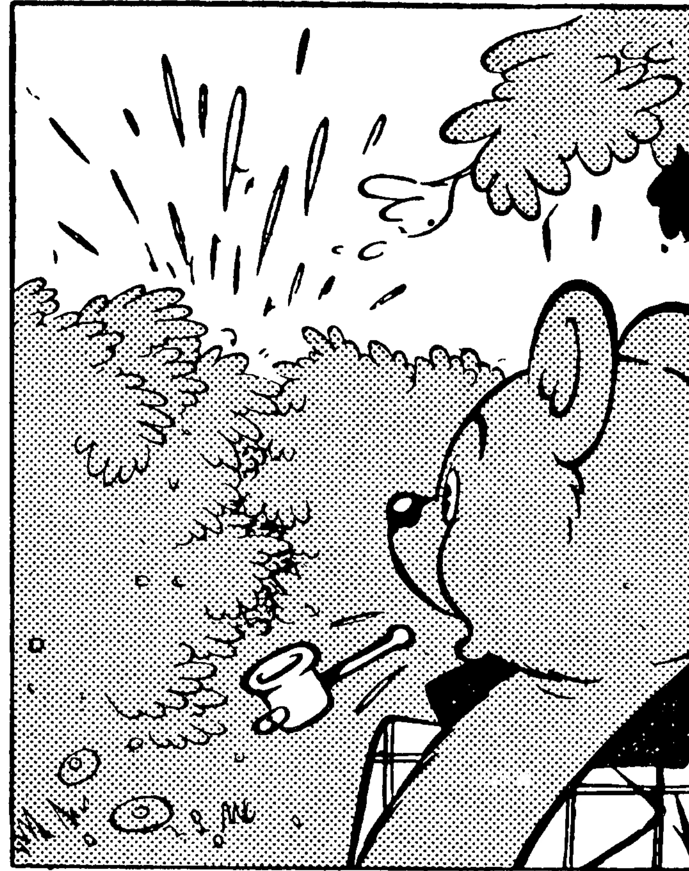
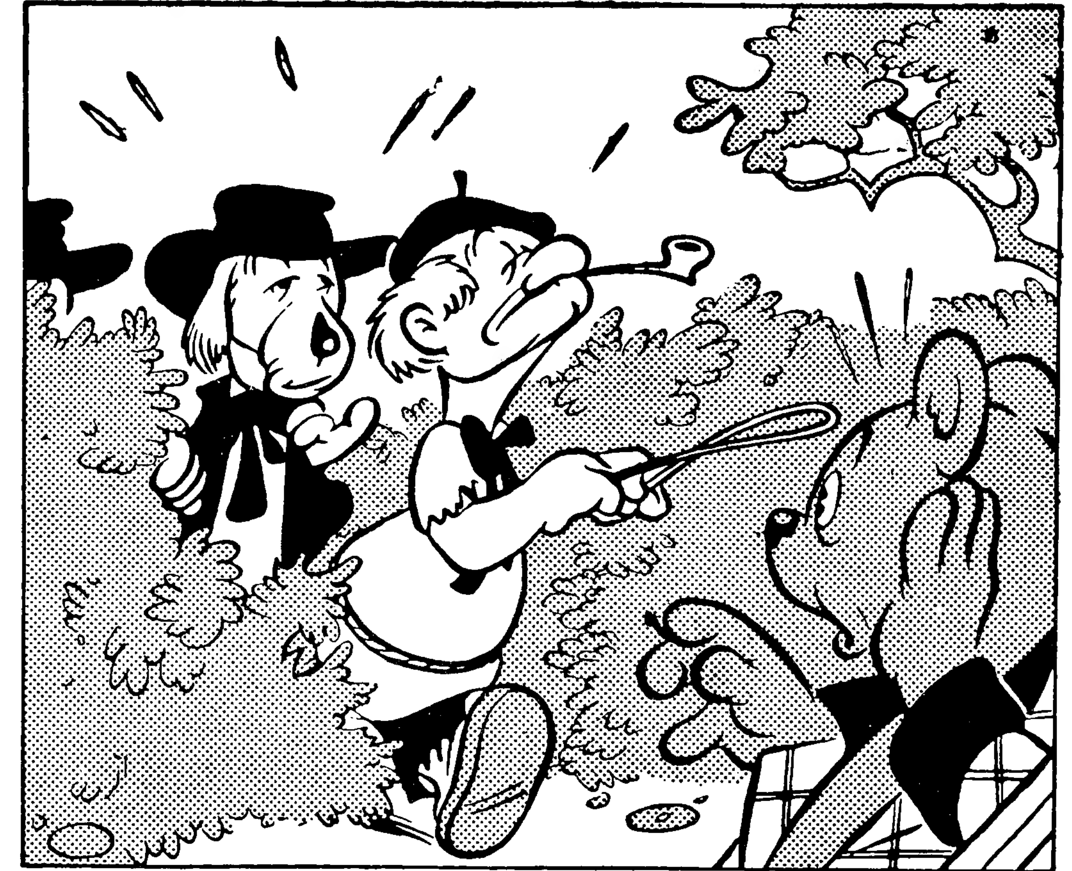
1977 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 34 Het vibreerputje

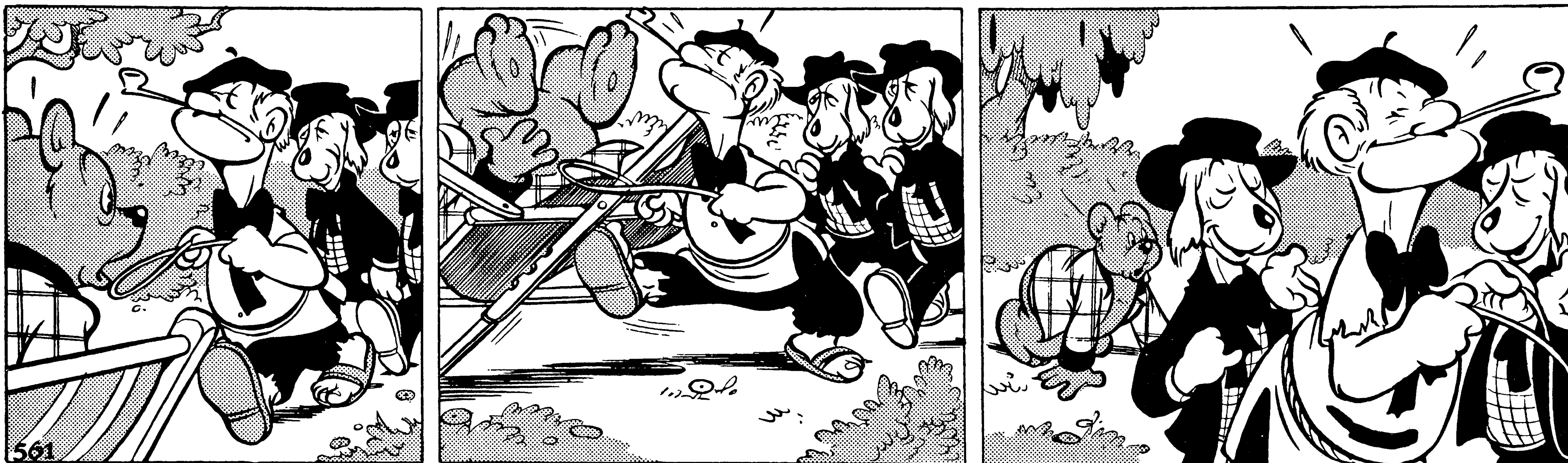
1949 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en De Volkskrant.
1957 Boekuitgave, bewerking met minder en gewijzigde tekeningen, De Bezige Bij, Amsterdam.

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5227 5
Delen 34 & 46 ISBN 90 234 5233 x

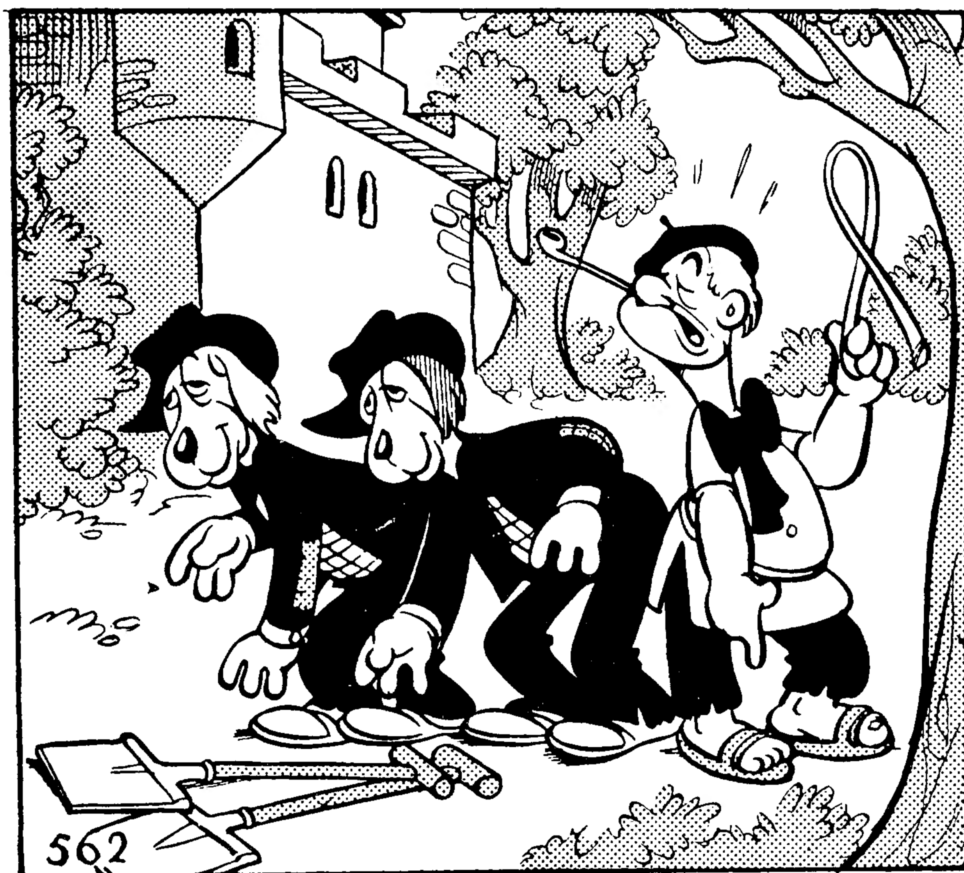


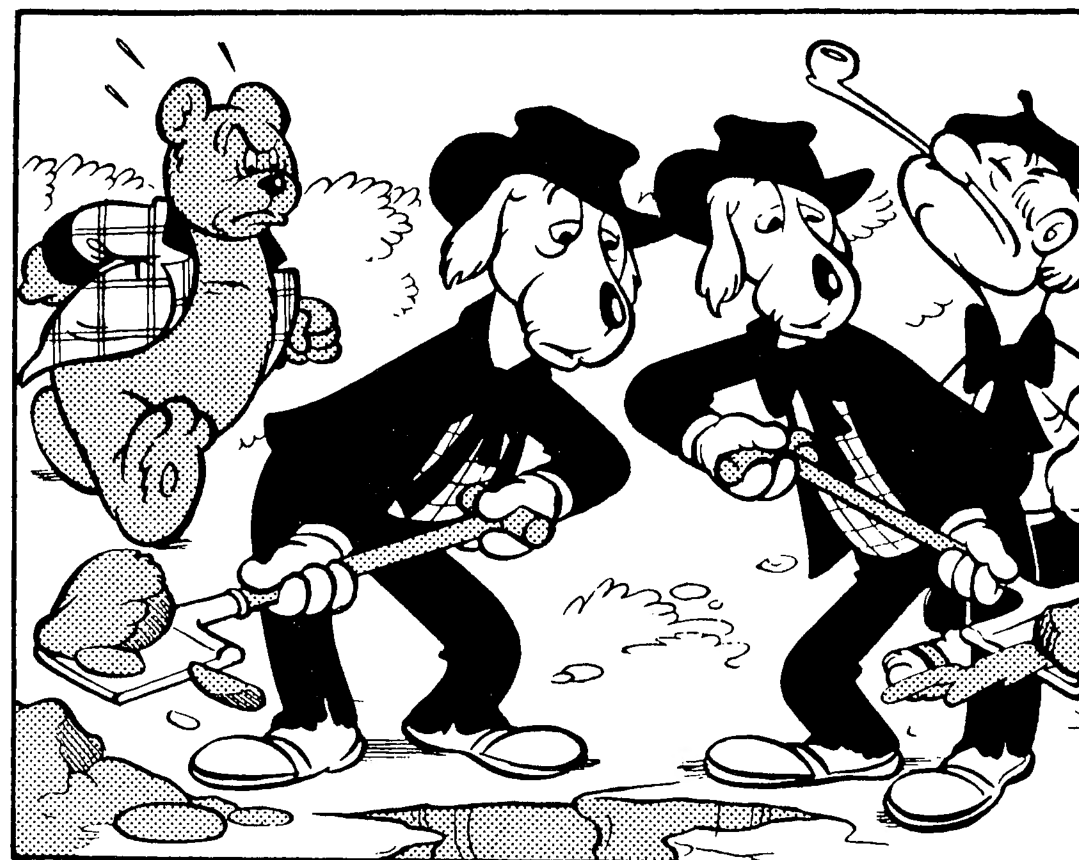
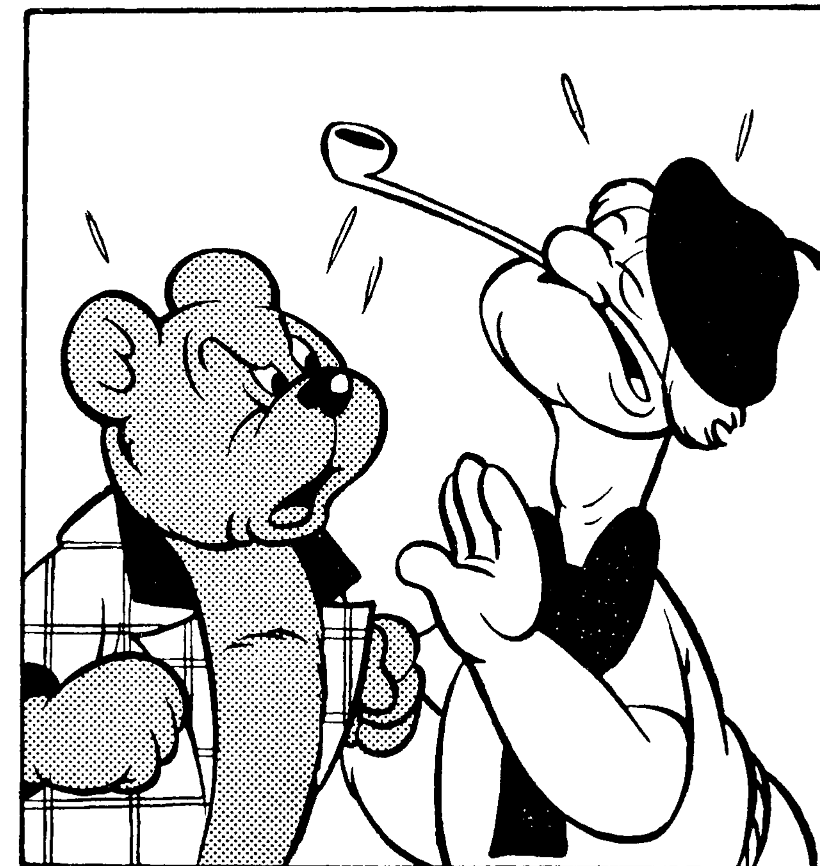



Op een mooie middag in de vorige zomer was heer Bommel bezig om zijn tuin op te knappen. Hij zat in een prettige houding in zijn ligstoel, zijn instrumenten lagen dicht bij de hand om hem heen en waren klaar voor het gebruik en de zon scheen warm.
'Een mooie dag!' mompelde heer Ollie dromerig. 'Een dag om de tuin... op... te... knappen! Echt een dag om de haag te gaan... snoeien... snoeien... hm... Waar is mijn snoeischaar? O ja... daar... alles in orde... in orde! Haag... snoeien... Hm... pfff... Warm! Komaan...! Haag snoeien... waar is... mijn... snoeischaar? O, ja... Hm... pffff... hmmmm... pffff... pffff!'
Heer Bommels ademhaling werd steeds regelmatiger, zijn oogleden zakten naar beneden en zijn hoofd ook. Maar ineens zat hij met een schok rechtop. De haag was begonnen te ritselen en te schudden en toen brak er een gestalte met kracht doorheen.
Het was de gestalte van de schilder Terpen Tijn! Maar het was duidelijk dat de kunstenaar niet zo maar een visite kwam afleggen! Neen! Hij had een wichelroede in de handen (dat is een soort instrument waarmee sommige lieden water en schatten en stralen en alle soorten dingen, die onder de aarde liggen, op kunnen sporen) en stapte met een vergeestelijkte uitdrukking in de ogen het grasveld op. Achter hem aan liepen twee, in stemmig zwart geklede figuren, die al even dromerig keken.
'Hé!' riep heer Bommel. 'Wat moet dat? Dit is mijn tuin! Jullie beschadigen mijn haag! Jullie hebben geen manieren! Wat willen jullie?' Maar niemand luisterde naar hem...

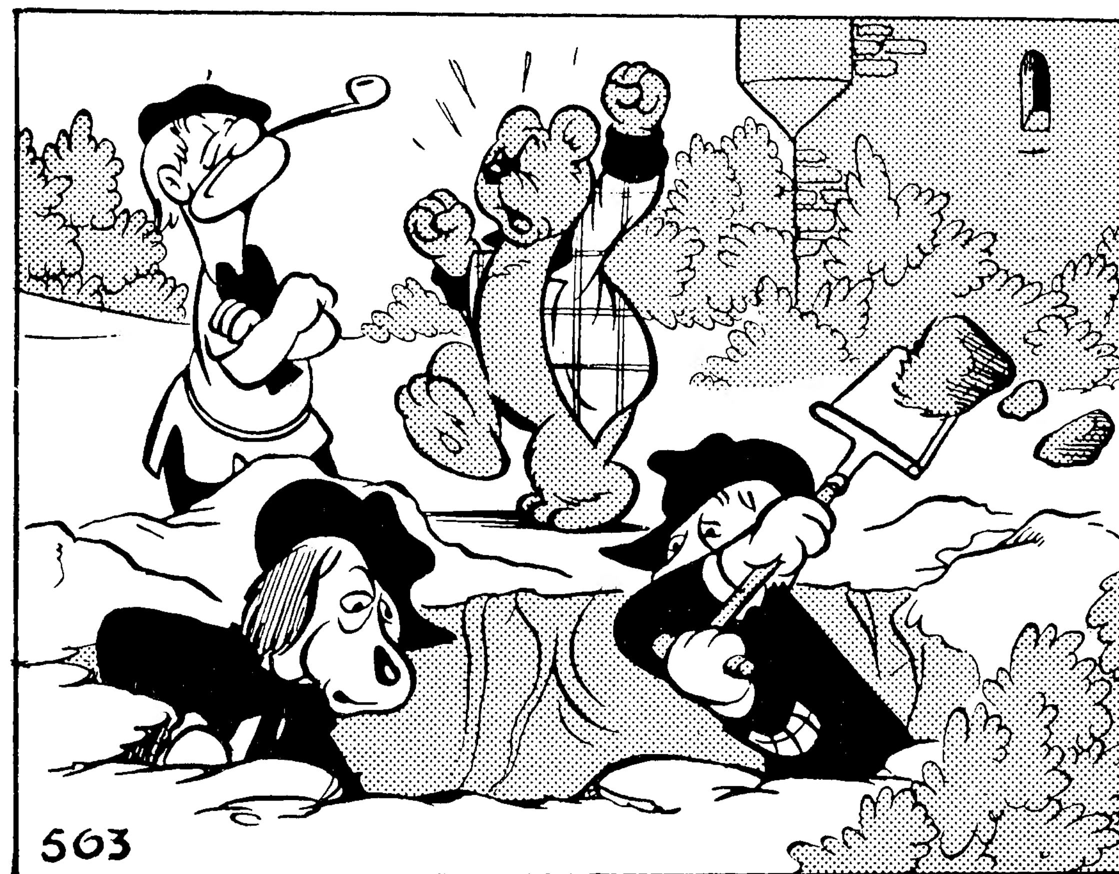


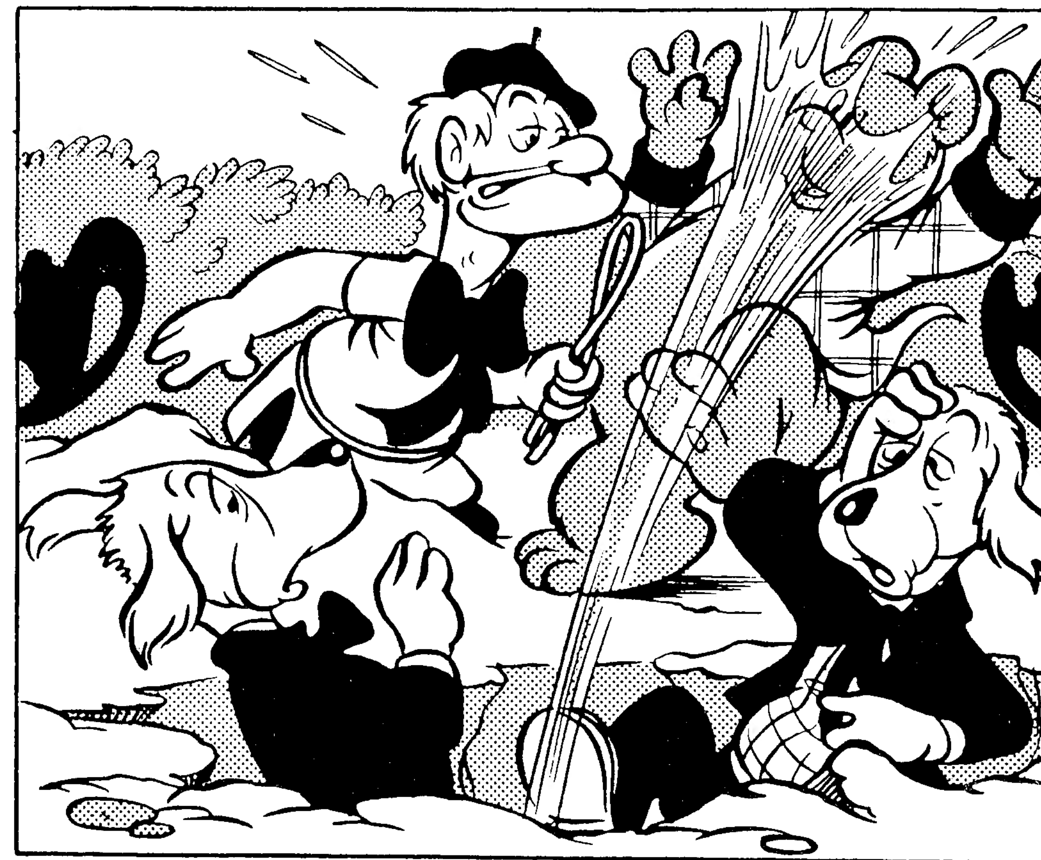
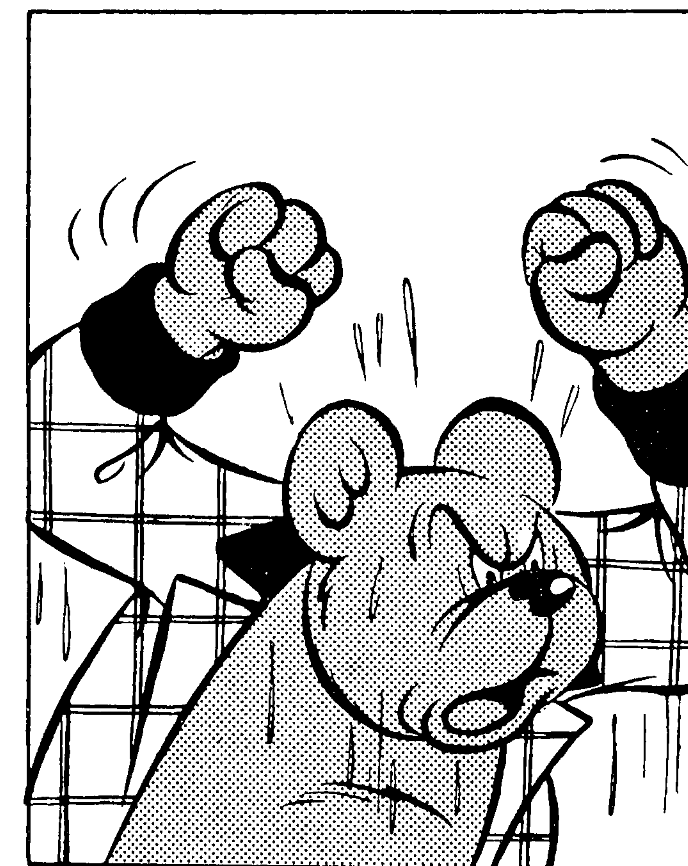
Heer Ollie hees zich half overeind in zijn ligstoel en staarde bekommerd naar het naderende groepje.
'Zeg eens...' begon hij aarzelend. 'De ingang voor leveranciers is aan het eind van de haag! Jullie... eh... wat doen jullie eigenlijk? Wat willen jullie? Het is geen manier om een heer te storen, die in zijn eigen tuin aan het werk is! Ik verzoek jullie om terug te gaan! Ik... eh...!'
Maar het hielp allemaal niets. Terwijl heer Bommel sprak, naderde de schilder Terpen Tijn met zijn wichelroede en de twee zwarte volgelingen hem kalm en onverstoorbaar. Zo naderde het ogenblik, dat ze het punt bereikten, waar heer Bommel in zijn ligstoel zat te mopperen. Maar wie nu denkt, dat ze hier halt hielden om de reden van hun komst te verklaren, vergist zich. De kunstenaar Tijn trapte met een afwezig gebaar de ligstoel (en daarbij heer Ollie) opzij en schreed voorbij zonder een oog van zijn wichelroede af te wenden. De twee zwarte figuren volgden met een verheven glimlach op hun gelaat.
'Help!' riep heer Bommel, moeizaam overeind krabbelend. Halverwege bleef hij echter steken. Op handen en voeten en met uitpuilende ogen staarde hij naar het vreemde gezelschap, dat plotseling halt had gehouden. De wichelroede sloeg namelijk ineens neer en wees naar de grond. 'Hier moet het zijn!' sprak Terpen Tijn. 'De trilling van de dinges... eh... dinges trekt aan de roede, snap je, makkers? Hier moet de vibratiedinges zijn!'



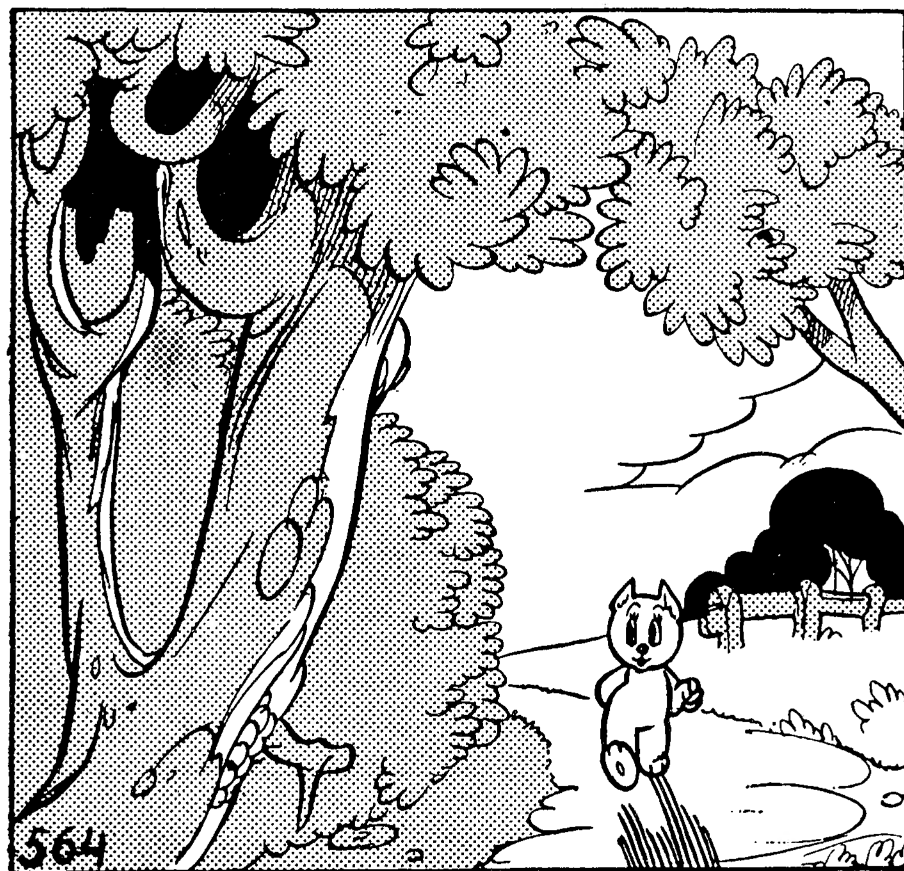



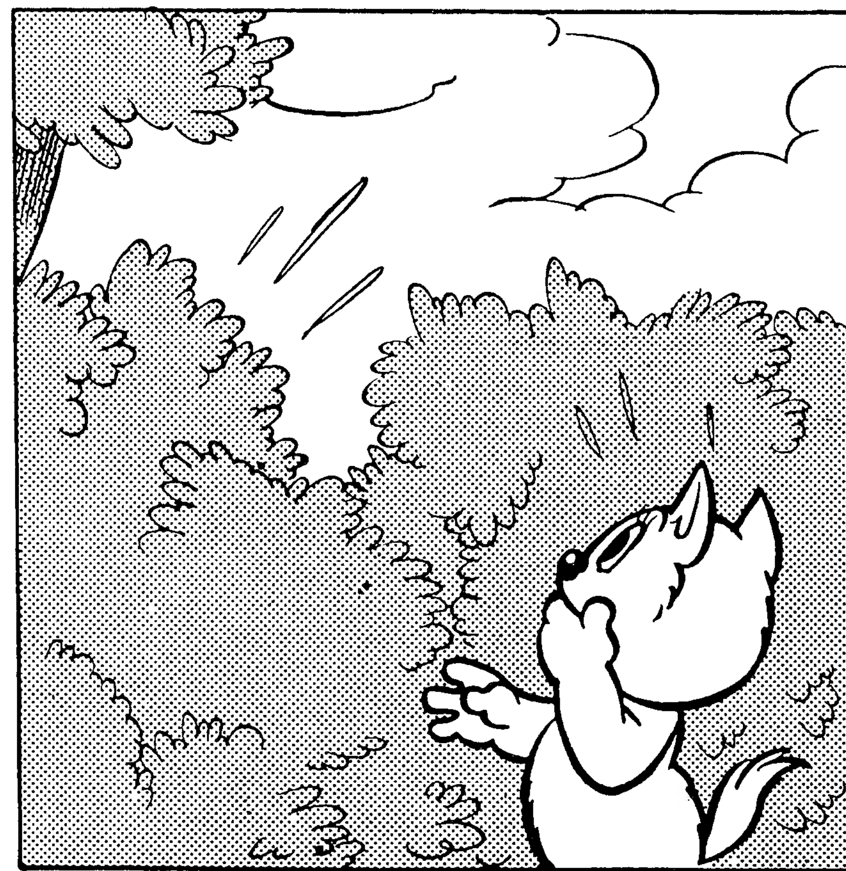
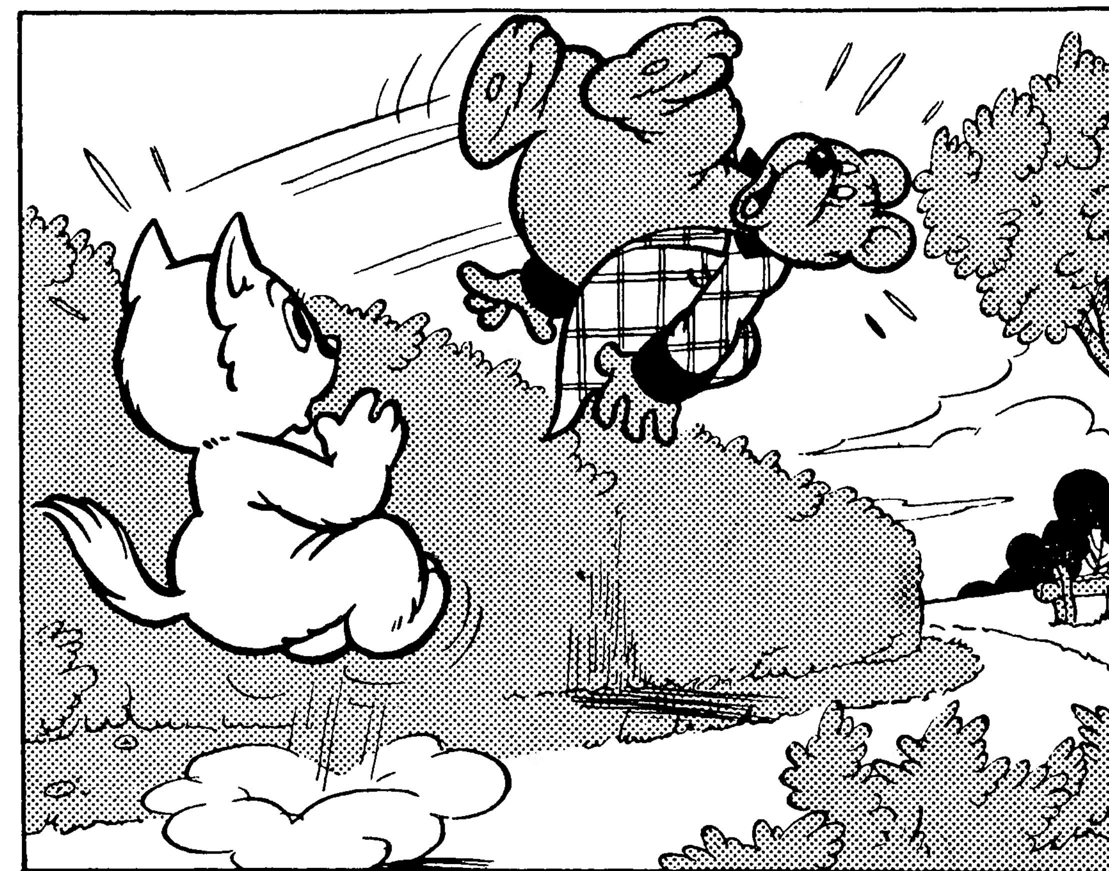
Terpen Tijn keek naar de gereedschappen, die heer Bommel had neergelegd om in zijn tuin te kunnen werken en wees toen een paar schoppen aan.
'Er moet nu gewerkt worden!' zei hij. 'Pak die... eh... spades en ga graven, makkers! Hieronder moet de... eh... dinges zijn!'
De beide zwarte metgezellen van de kunstenaar grepen de werktuigen en staken die in heer Ollies grasveld. Maar dat ging heer Bommel toch te ver. Blazend van woede snelde hij op Terpen Tijn af.
'Mijn gazon!' riep hij. 'Halt! Ik verbied dat! Jullie kunnen zo maar niet in het mooie, dure grasveld van een heer gaan graven! Dàt gaat te ver. Wat willen jullie eigenlijk? Wat doen jullie in mijn tuin? Ik zal...'
'Bah!' zei Terpen Tijn. 'Je begrijpt de fijne trillingen van onze kunstenaarszielen niet. Je vleeslichaam is te zwaar! We zoeken het vibreerputje, snap je, makker? Het water der fijne trillingen, dat stroomt onder jouw vervelende, nette gras... eh dingesje! Laat ons met rust!'
'Ik zal de politie waarschuwen!' riep heer Bommel bevend van woede. 'Ik heb met jullie vibreerputje niets te maken! Dit is mijn tuin! Uit! Ga weg!'
'Jouw tuin!' zei de kunstenaar Tijn minachtend. 'Bah! Zoiets verhevens als het vibreerwater behoort de wereld toe! Dat is van iedereen! Houd je grofstoffelijke opmerkingen voor je, ga een paar koppen koffieprut voor ons halen en maak, dat je... eh... dinges! Snap je, makker!'



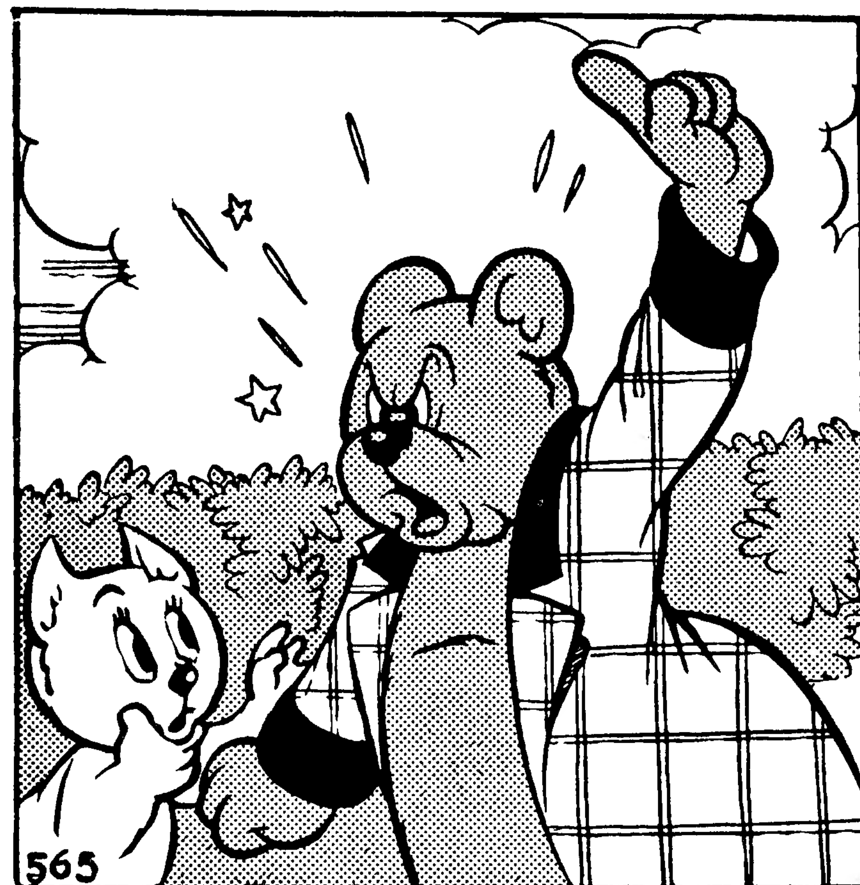
Terwijl heer Bommel ruzie maakte met Terpen Tijn groeven de twee zwarte gedaanten onverstoorbaar verder en al gauw ontstond er dan ook een diepe kuil in heer Ollies eens zo fraaie grasveld.
'Kijk nu eens aan!' jammerde heer Bommel handenwringend. 'Mijn gazon! Mijn mooie, dure grasmat! Laat die twee lummels onmiddellijk ophouden, anders gebeurt er wat!'
'Lummels?' vroeg Terpen Tijn uit de hoogte. 'Dat zijn de dichters Antonius en Gerardus Flambard! Twee zéér fijn-trillende geesten! Stoor hun werk niet door je grof-materieel eh... gedinges, makker!'
'Grof-materieel gedinges?!' riep heer Bommel woedend. 'Ha! Ik ga die twee fijn-trillende Flambards uit die kuil halen en dan zal ik hun een grofstoffelijk pak klappen geven! Dàt is wat ik ga doen! Ik weet, wat een heer te doen staat!'
Op dat moment gebeurde er echter iets, dat heer Bommels plan in het water deed vallen. De twee dichters waren namelijk zo diep gekomen met hun gegraaf, dat ze een verborgen bron openlegden. Het water, dat al die tijd onder de aarde gevangen had gezeten, spoot nu omhoog en trof heer Ollie recht in het gelaat.
'De wichelroede is onfeilbaar!' sprak Gerardus Flambard bewonderend, terwijl hij opzij trad.
'Zij verstilt het grof misbaar!' vulde Antonius Flambard aan, enige druppels afvegend.
'Je ziet het!' zei Terpen Tijn eenvoudig. 'Hier is een bron! De vibreerput die we zochten! Het trillingswater dat... eh... dinges! Snap je, makker!?'
'Blubbub!' snauwde heer Ollie woedend. 'Blik bleb... blubberdeblub! Blik blal... blah!!!'

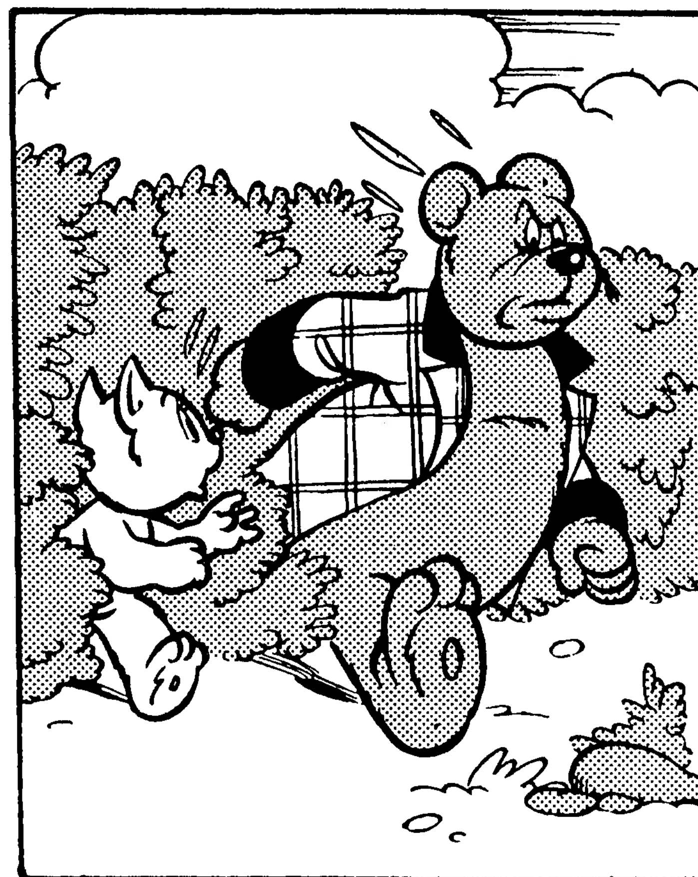
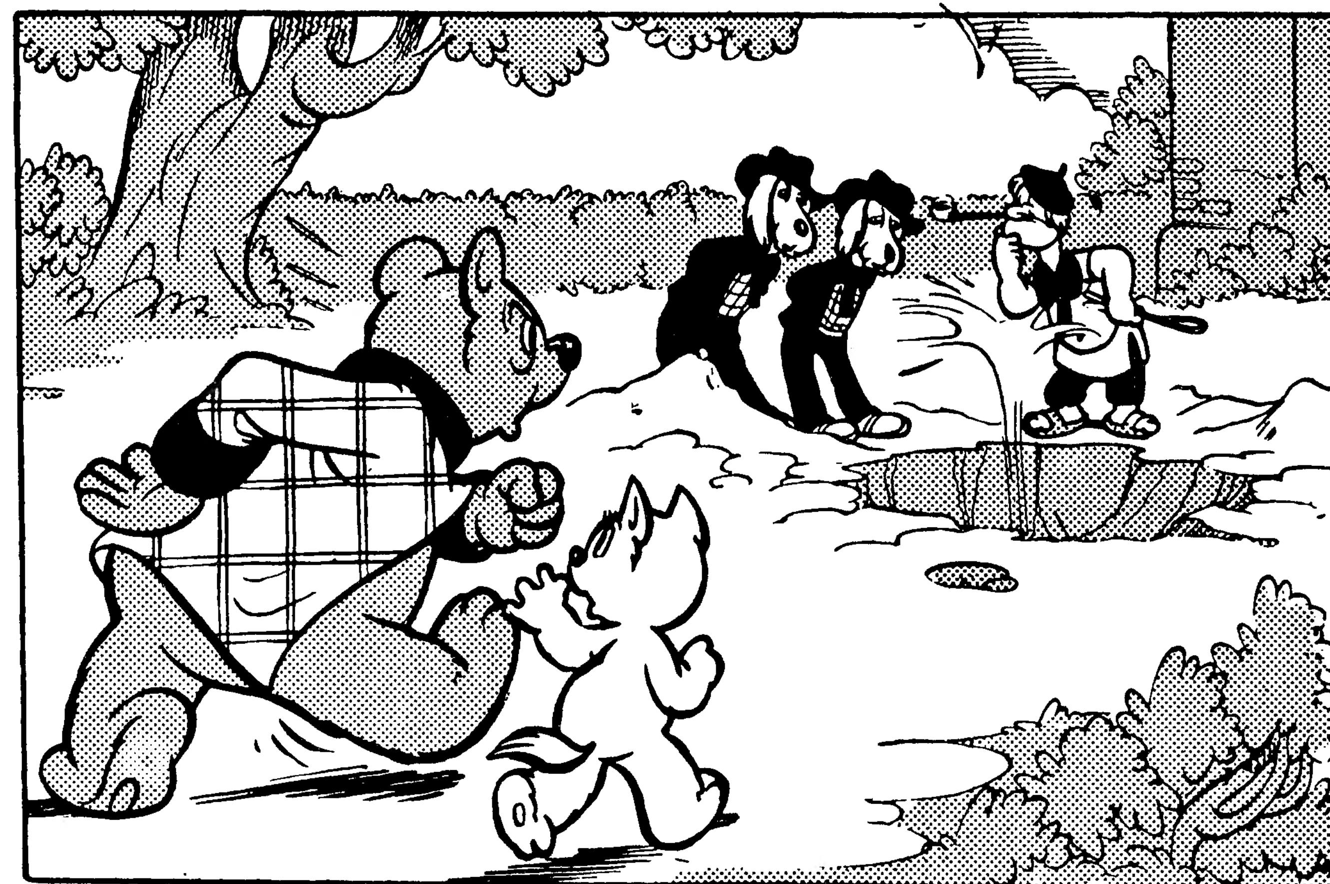


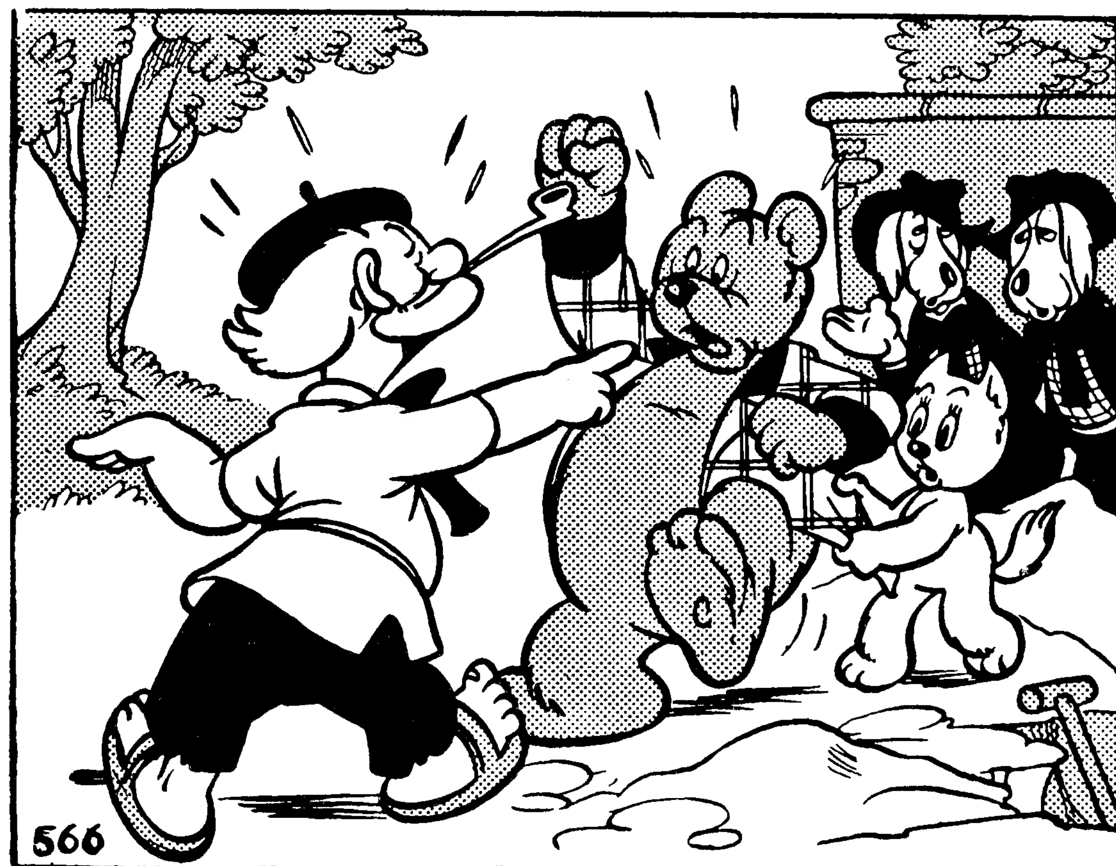
Nu wilde het toeval, dat Tom Poes op die mooie middag een wandeling in de omstreken maakte en op de terugweg even bij heer Ollie wilde aangaan om een kop thee te drinken. Toen hij Slot Bommelstein naderde, trof hem echter luid gepraat aan de andere kant van de haag, die heer Bommels tuin van de weg afscheidde.
'Borrel op, o water van vibratie!' zong een schorre stem.
'Begroet de zon, o bron van inspiratie!' vulde een tweede stem aan...
'Och ja, je bent een wichelaar of je bent het niet!' zei een derde stem.
'Met een wichel... eh... dinges vind ik iedere trilling! De aardstraling rust niet en straalt de... eh... dinges! Snap je, makker!'
'Blik blah blah!' snauwde een vierde stem. En toen ontstond er een wild rumoer, dat klonk alsof er een gevecht begon.

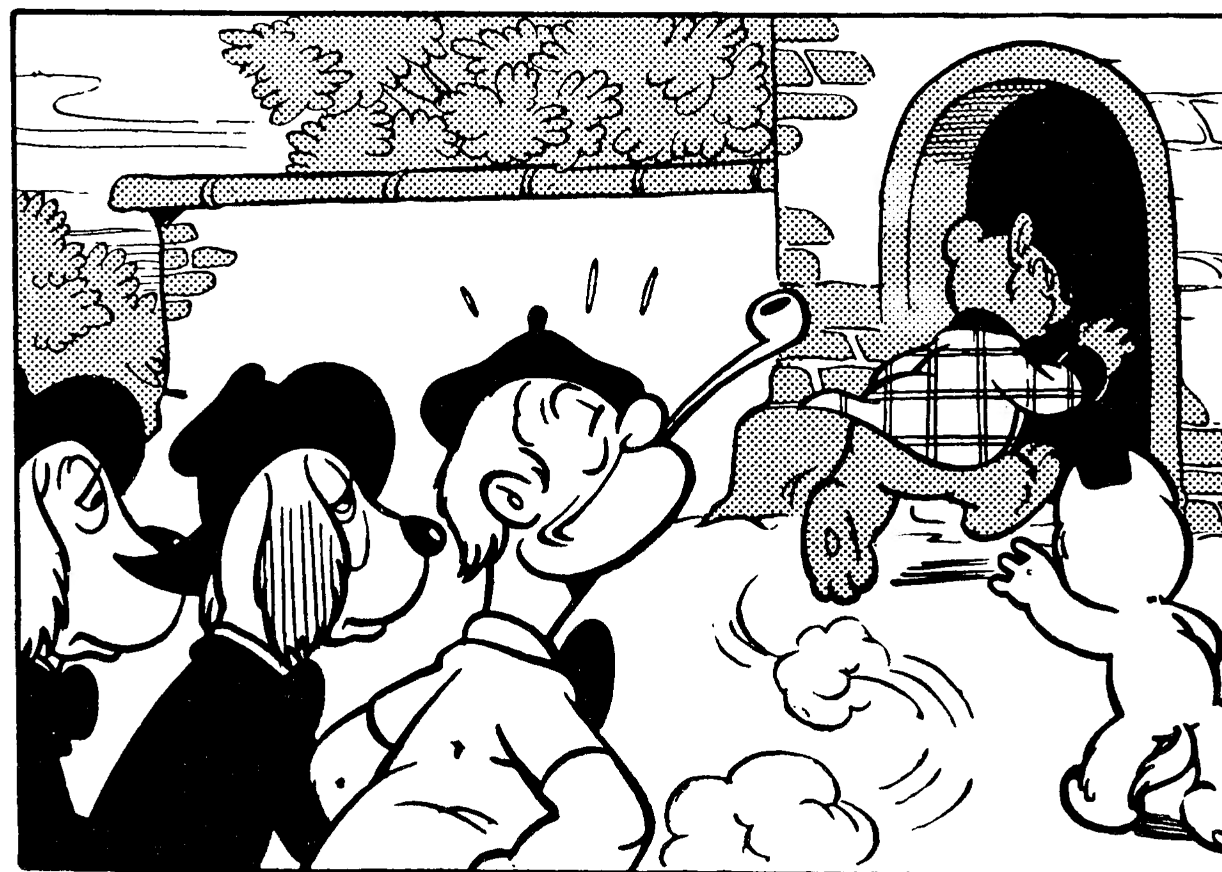
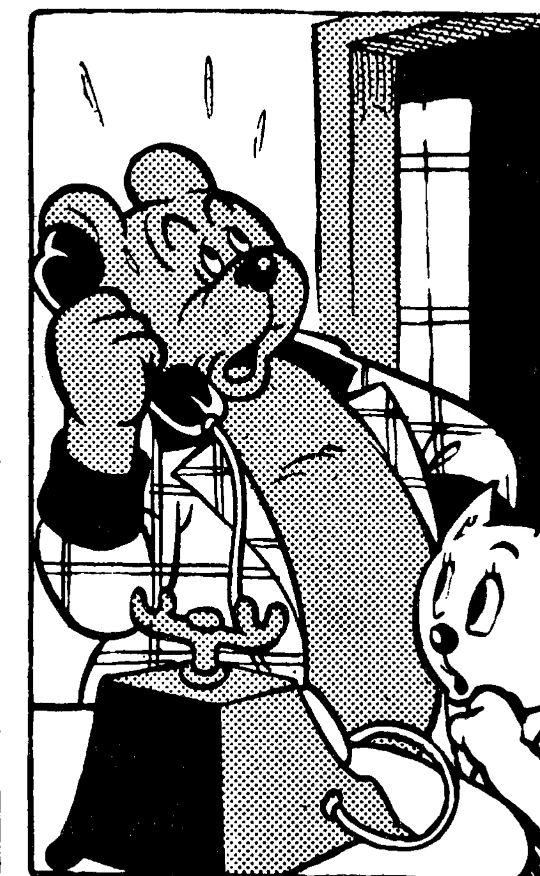
'Heer Bommel heeft visite!' dacht Tom Poes. 'Het is misschien beter wanneer ik hem niet stoor!' Hij deed een paar stappen verder, maar toen groeide het lawaai zó aan, dat hij twijfelend weer stil bleef staan. 'Hm... het klinkt anders alsof heer Ollie moeilijkheden heeft!' overlegde Tom Poes. 'Misschien...'
Op dat moment klonk er een rauwe gil. De zon werd even verduisterd door een groot, donker lichaam, dat over de haag heenzweefde en toen met grote snelheid de aarde naderde. Met een doffe plof smakte het lichaam op de weg.
'Heer Ollie!' riep Tom Poes verschrikt. 'Wat is er? Bent u aan het hoogspringen? Bent u... Hebt u zich pijn gedaan? Wat is er aan de hand?'



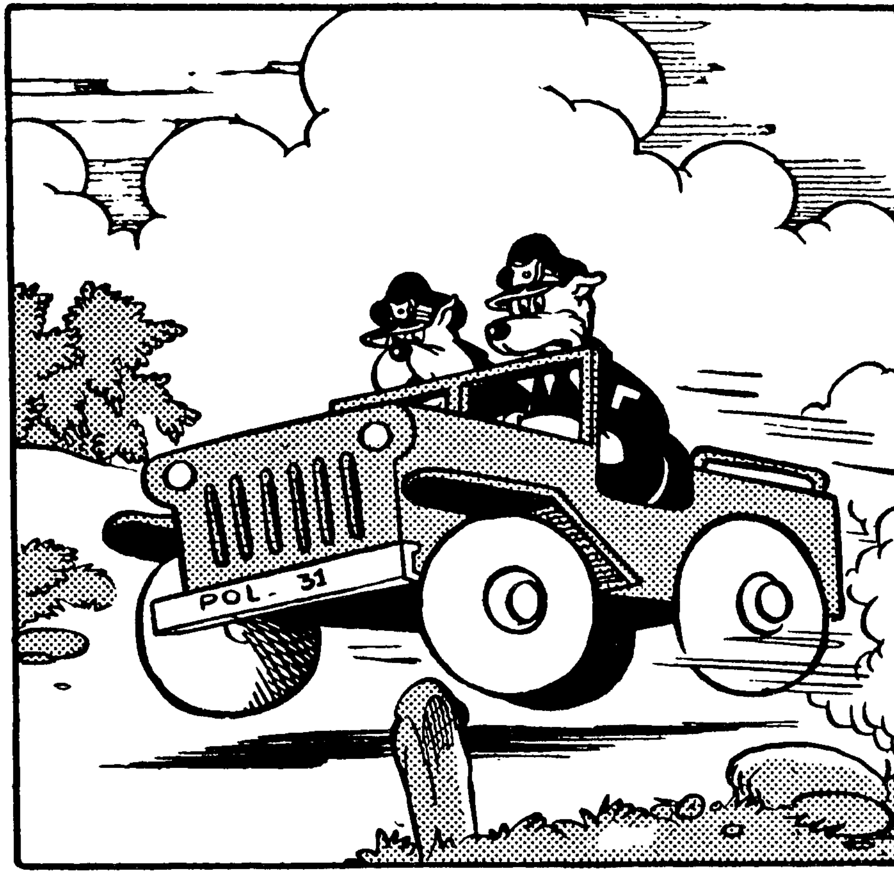
Tom Poes hielp heer Bommel overeind en klopte hem bezorgd af. ‘Hebt u visite?’ vroeg hij. ‘Ik wilde u een bezoek komen brengen, maar ik wil natuurlijk niet storen, wanneer u een gezelschapsspelletje doet!’
‘Bah!’ riep heer Ollie. ‘Gezelschapsspelletje! Bah! Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt! Indringers zijn het! Die gekke schilder Terpen Tijn en twee dichters braken door mijn haag heen en gingen in mijn mooie gazon graven met een wichel... eh... dinges, als je begrijpt, wat ik bedoel! En toen kwam er vibreerwater te voorschijn. En toen spoten ze me nat en dat nam ik niet als heer, als je me volgen kunt, en toen wilde ik hun de kracht van een Bommelvuist laten voelen en toen gooiden ze me over de haag en toen...’
‘Hm!’ zei Tom Poes nadenkend. ‘Dat is een vreemd verhaal, heer Ollie! Daar moeten we iets aan doen! Kom mee, dan gaan we terug!’
‘Nèt wat ik wilde doen!’ zei heer Ollie. ‘Ik zal die fijn trillende lui... eh... dinges! Snap je... eh... bah! Volg me, Tom Poes!’
Zo gezegd, zo gedaan! Heer Bommel stapte, gevolgd door Tom Poes, dwars door zijn haag heen (op de plek waar ook Terpen Tijn en de dichters naar binnen waren gekomen) en trad fier op zijn vreemde bezoekers toe.
‘Hoor ’t geklater van ’t water!’ sprak Gerardus Flambard dromerig.
‘Lijk des bodems gulden schater!’ vulde Antonius peinzend aan.
‘Laat ons een dronk van dit kostelijk vocht nemen!’ stelde Terpen Tijn voor. ‘Dat is goed om de fijne trillingen op te voeren tot... eh... dinges!’
‘Ik zal jullie laten trillen!’ riep heer Bommel. ‘Kom op, als je durft, schobbejakken!’

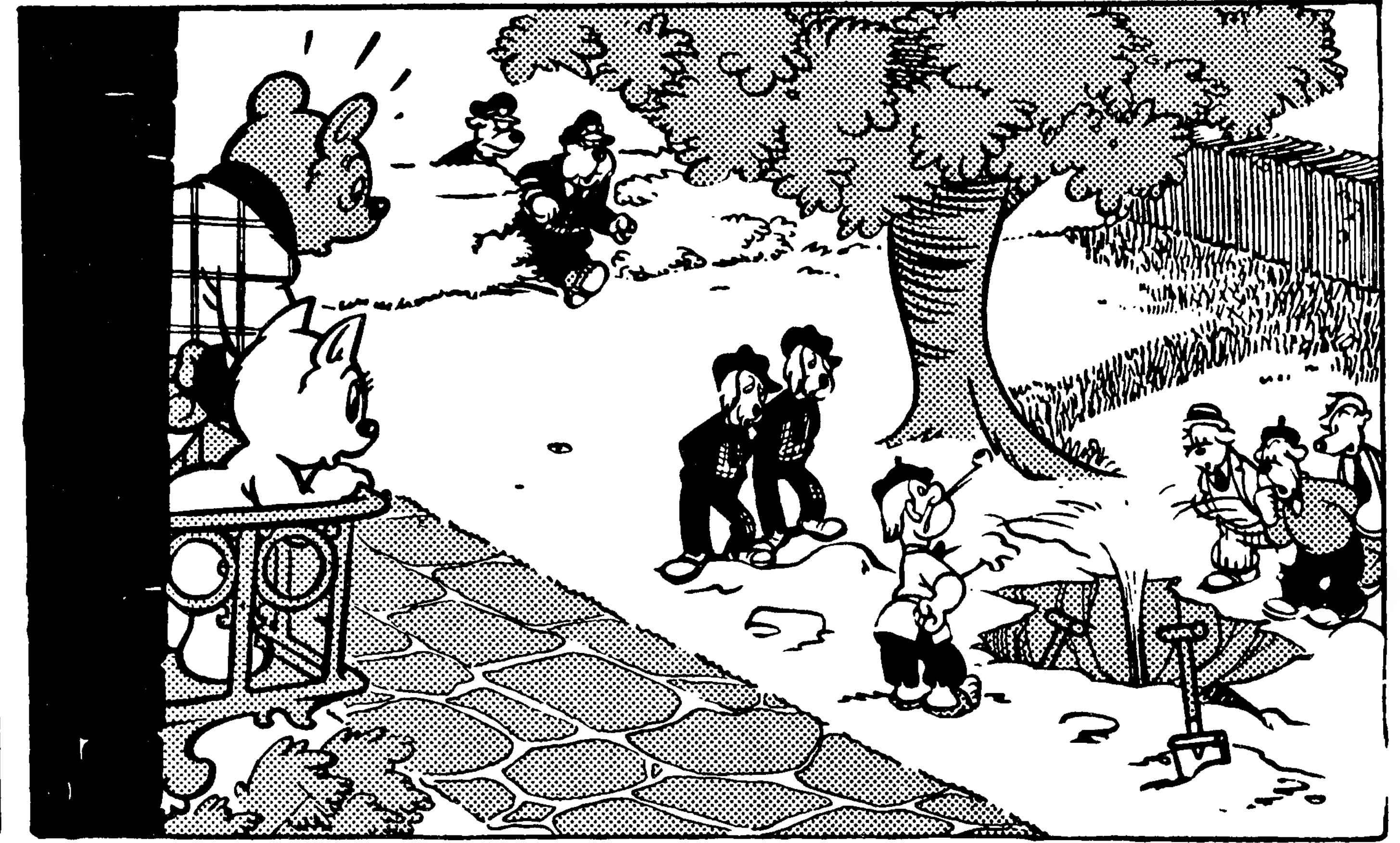


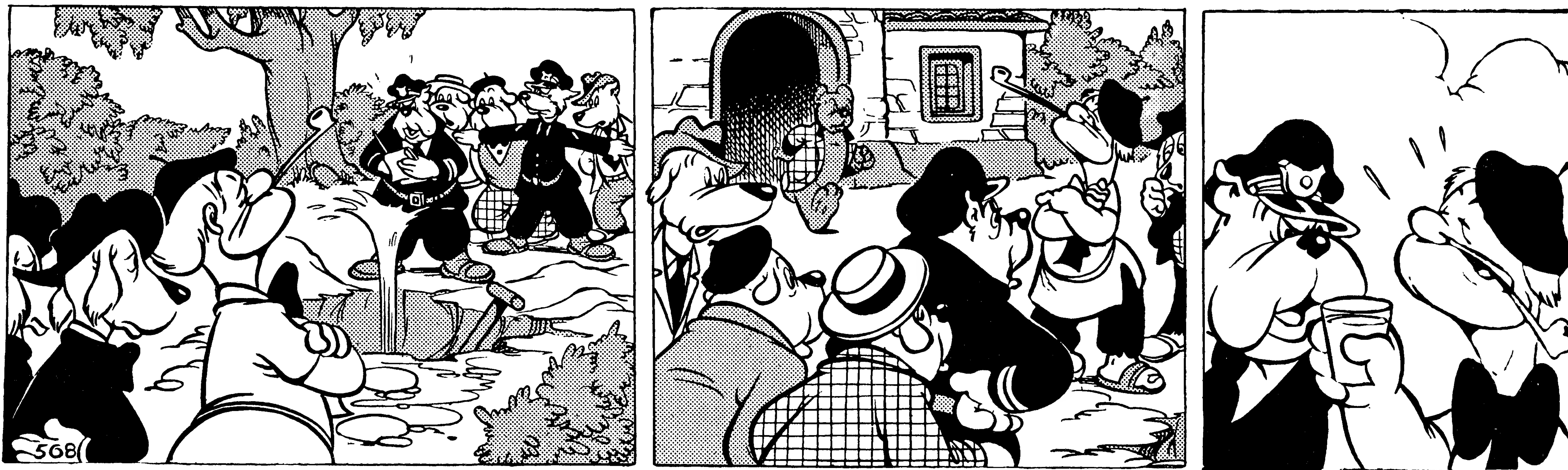
Heer Bommel stapte met forse schreden over het grasveld en bleef tegenover het groepje kunstenaars staan.
'En nu is het uit!' riep hij. 'Ik ben een zachtmoedig heer, maar wanneer men mij over de haag van mijn eigen tuin heen werpt, kan ik zéér onaangenaam worden. Er uit, zwervers!'
Het substantiële der materie kan slechts veredeld worden door de tedere aanraking van het fijn-vibrerende instinct...' sprak Gerardus Flambard nadenkend.
'Versta je me niet?' riep heer Bommel woedend. 'Er uit! Scheer je weg! Dáár is het gat van de haag!'
'Ik zou niet spreken van instinct!' zei Antonius Flambard, 'neen, geen instinct is het dat de materie opheft. Het is veel meer de uiterst spirituele trilling van de kunstenaarsziel...'
'Wel sakkerloot!!' schreeuwde heer Ollie. 'Hou-me-vast, Tom Poes, of ik bega een ongeluk aan deze kunstenmakers!! Ik... ikkik...'
'Je stoort mijn trillingen, makker!' zei Terpen Tijn, zijn vuist losjes naar heer Bommel zwaaiend.
'Help!' riep heer Ollie. 'Hij wil me kwaad doen, zie je dat, Tom Poes? Nu is het uit!' En met deze woorden snelde hij naar binnen en greep de telefoon.
'Hoo... hoofdbureau van popopolitie!' stamelde hij. 'Sp-spreek ikk-kik met comcomcommissaris Bulle Ba... Bas? Komkom... kom gauw, comcommissaris! Indringers op grasveld! Moormoordenaars!... Ja... ze hebben een vibr... vibreerputje gegraven! Kom gauw!'
'Hm,' zei Tom Poes nadenkend. 'Ik heb zo'n idee, dat dit geen geval voor de politie is, heer Bommel. Dit wordt ernstig!'



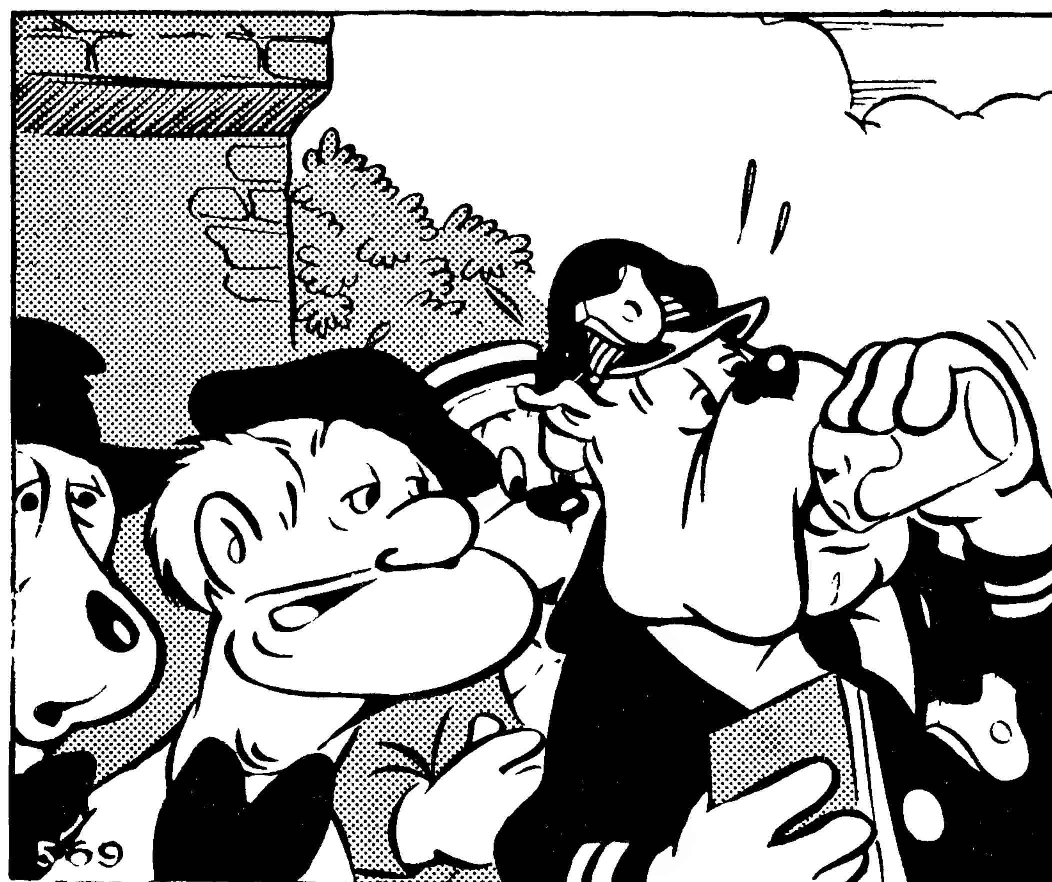




Bulle Bas, de commissaris van Rommeldam, beluisterde met een verbaasd gezicht zijn telefoonhoorn.
'Wat!!??' snauwde hij. 'Wie heeft een putje gegraven? Wat?? Moordenaars? Onzin! Wat voor putje? Een wàt?? Vibreerputje? Nooit van gehoord! Waarom hebben ze een vibreerputje gegraven? Huh? Ach man, je hebt te veel stripboekjes gelezen... Hm! Ik kom! Ja, ja, ik kom al – wacht maar even! Ik kom er aan!' De wakkere politiebeambte liet Snuf voorrijden met de politiejeep en begaf zich meteen op weg.
'Een nare wereld tegenwoordig, Snuf!' merkte hij op. 'Altijd wat nieuws en zelden wat goeds! Hm! Heb jij ooit gehoord van misdadigers die een vibreerputje graven?'
'Een wàt, commissaris?' vroeg Snuf verbaasd.
'Een vibreerputje!' legde Bulle Bas uit.
'Nooit van gehoord, commissaris!' zei Snuf. 'De misdaad staat toch maar voor niets! Het wordt steeds erger! Waar moet dat heen?'
Intussen reed het jeepje met grote snelheid over de weg en had zodoende al snel het Slot Bommelstein bereikt.
'Hier is de plek van het misdrijf, Snuf!' zei de commissaris, door de haag stappend. 'Volg me en houd je wapen gereed!' Maar geen van de beide dappere politiebeambten was voorbereid op het toneel, dat ze daar te zien kregen.
Een groep voorbijgangers was rondom een kuil geschaard die midden op het grasveld van het kasteel gegraven was en de schilder Terpen Tijn hield een toespraak die er zijn mocht.
'Hier is de bron van de fijne trillingen!' sprak de kunstenaar. 'Ik vond deze plek met een wichel... eh... dinges! Drink dit water, makkers, dan zullen jullie vleeslichamen hun zwaarte verliezen en eh... dinges!'
'Hebt ik ooit!' mompelde de commissaris.



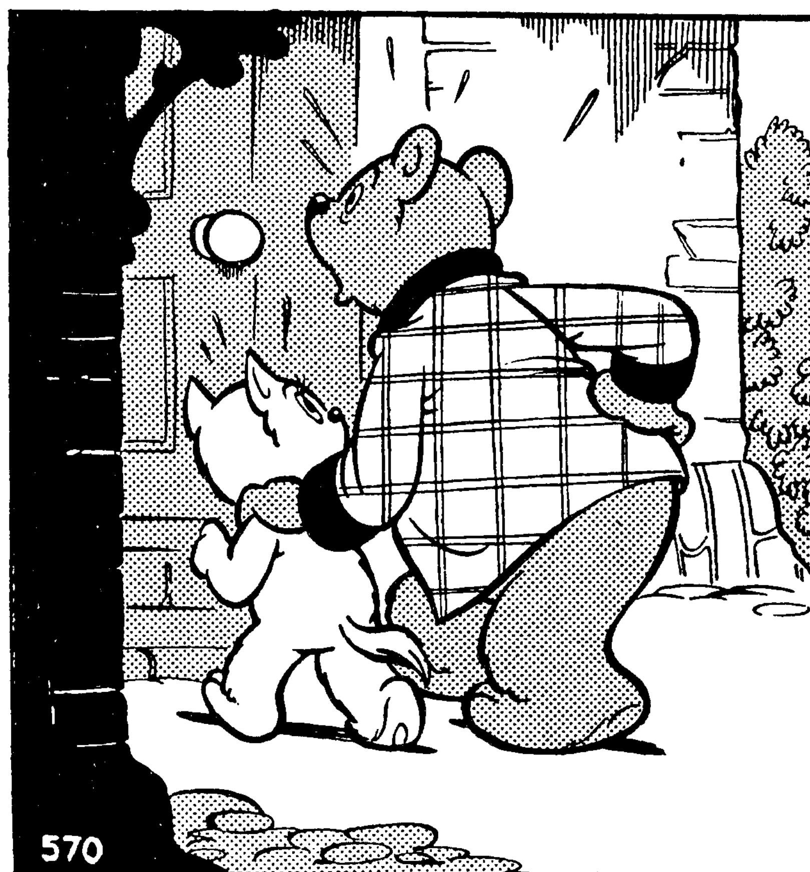
Bulle Bas greep zijn opschrijfboekje, brak zich baan door de omstanders en trad op de schilder Terpen Tijn toe.
'Politie!' snauwde hij. 'Wat betekent dit? Wat doen jullie op het terrein van Bommel, Olivier B.? Hebben jullie vergunning van de eigenaar om hier een gat te graven?'
'Dit is een bron! Dit is geen gat!' sprak Gerardus Flambard terechtwijzend.
'Een gat! Hoe grof klinkt dat!' vulde Antonius Flambard aan.
'Dit is een vibreerputje!' legde Terpen Tijn uit. 'Tegen de grofstoffelijke... eh... dinges! Vat je, makker?'
'Het zijn misdadigers!' riep heer Bommel, die moed gevat had en nu naderkwam. 'Ze hebben op mijn terrein ingebroken en mij over mijn haag gegooid! Het zijn moordenaars!'
'Mooi!' zei Bulle Bas. 'Ik ga jullie opschrijven! Je naam?'
'Mijn naam behoort tot de onsterfelijken!' zei Terpen Tijn uit de hoogte. 'Die hoef je niet in dat vieze boekje te schrijven, agent!'
'Ik ben de commissaris van politie te dezer stede!' zei Bulle Bas koeltjes. 'Je naam?'
'Zijn naam jubelt uit der muzen mond!' zei Gerardus Flambard.
'Zeg eens!' viel brigadier Snuf uit. 'Schei uit met die grapjes, hè? Anders zullen we jullie allemaal inrekenen!!'
'Goed zo!' riep heer Bommel met overslaande stem. 'Breng ze maar op! Het is gespuis!'
'Drink een slok van dit edel... eh... dinges!' zei Terpen Tijn en hij bood de commissaris een glas water aan, dat hij uit het putje had geschept.
'Wel, heb ik ooit!' zei de commissaris.

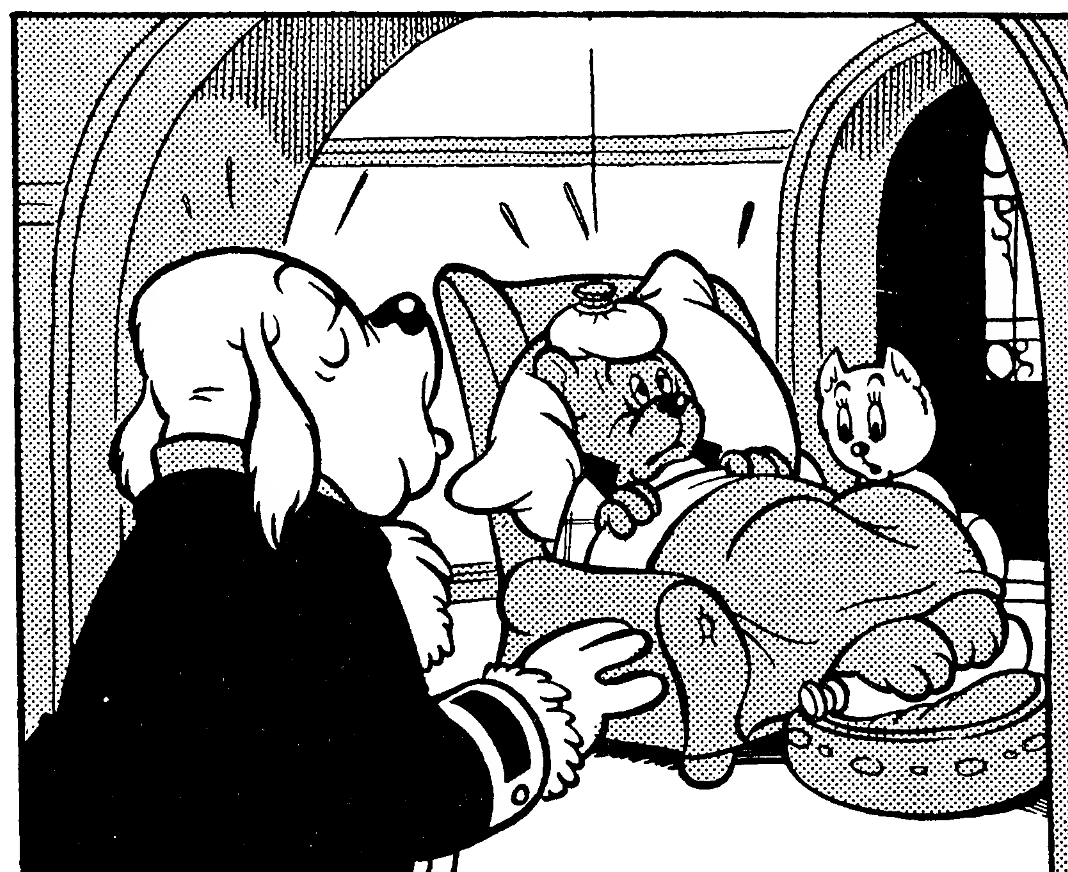
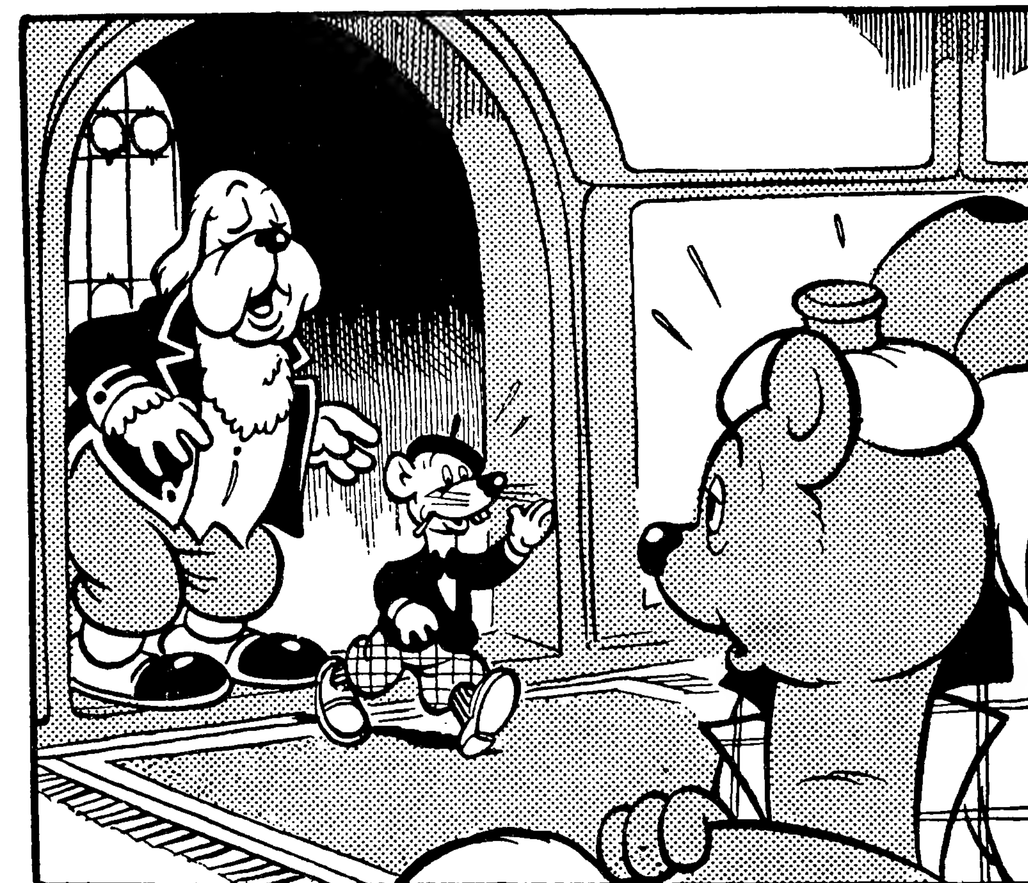




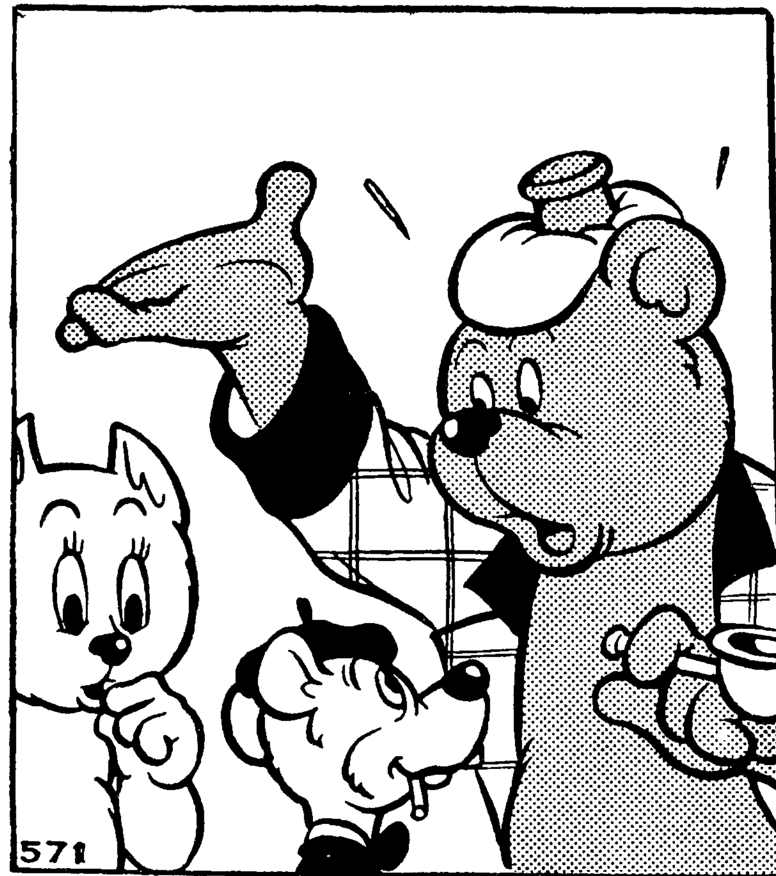


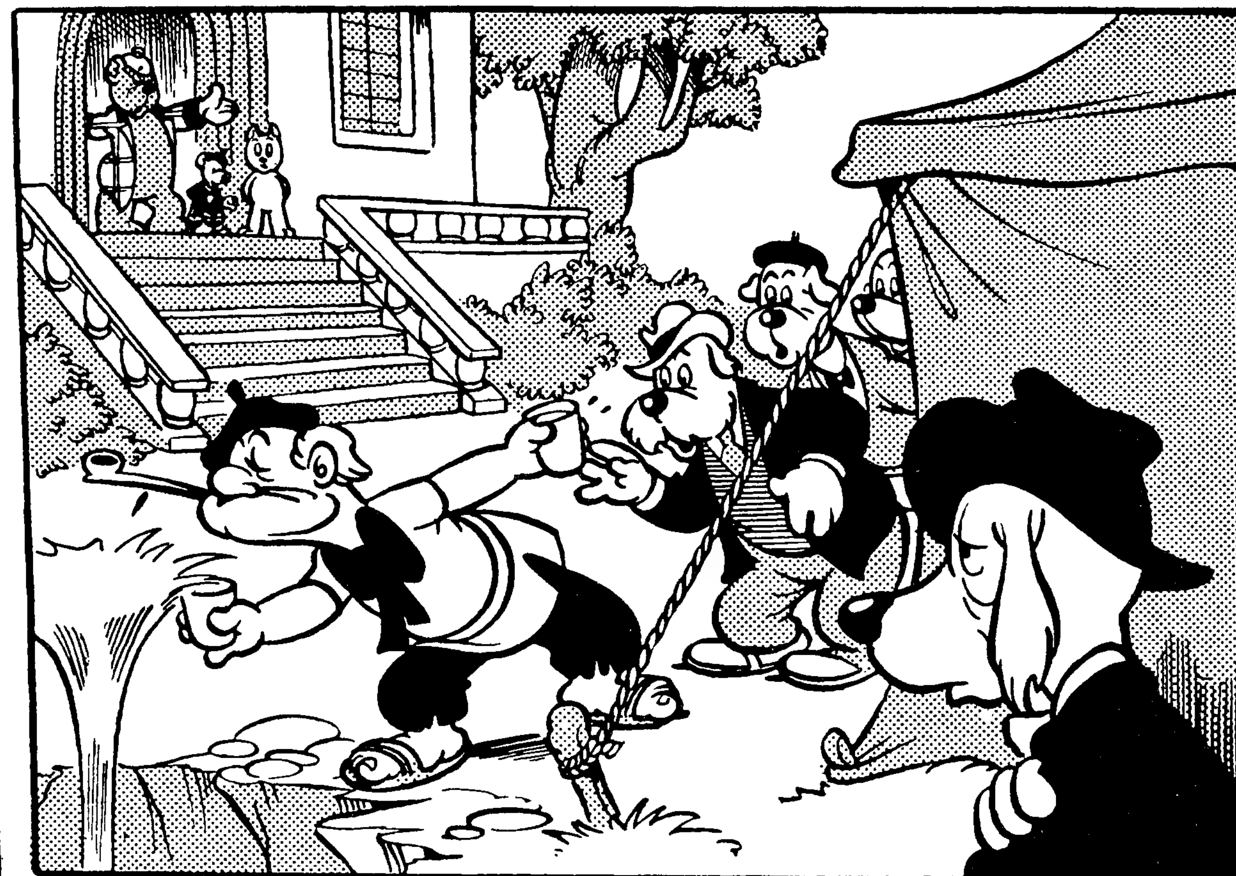
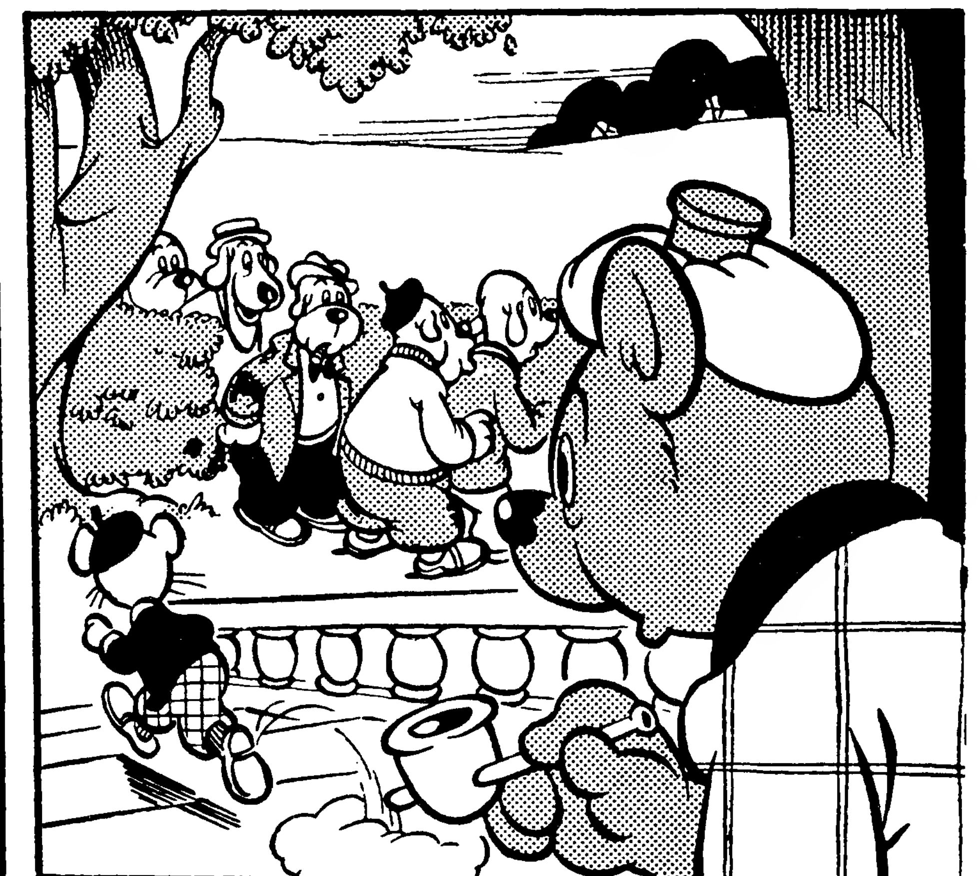
Bulle Bas pakte aarzelend het glas water van Terpen Tijn aan en keek er in.
'Hm!' mompelde hij. 'Hm! Het schijnt allemaal om dit water te gaan! Hm... Kan geen kwaad om eens te proeven... Ik moet weten waar ik over praat, nietwaar? En bovendien heb ik dorst!'
'Niet drinken, commissaris!' fluisterde Snuf haastig. 'Misschien is het vergiftigd!' Maar het was al te laat. De commissaris nam een flinke slok, terwijl de omstanders hem vol verwachting aanstaarden.
'Boeah!' zuchtte Bulle Bas. Hij werd langzaam paars en keek afwezig en enigszins benauwd voor zich uit. Maar toen verhelderde een glimlach zijn barse trekken.
'Wonderlijk!' sprak hij. 'Voel je de beweging van de natuur, Snuf! Hoor je hoe het ruisen van de bladeren en het zingen van de vogelkens samensmelten tot één machtige muziek? Houd mijn opschrijfboekje vast, Snuf! Ik moet dansen! Ik voel, dat ik het kan!'
En de stoere politieman verhief zich op zijn teenspitsen en maakte een paar luchtige pasjes.
'Heerlijk!' juichte hij. 'Ik heb altijd geweten, dat ik het in me had!'
'Ontzettend!' jammerde heer Bommel. 'Wat moeten we nú doen, Tom Poes? De politie laat ons in de steek! Zie je dat!?'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Het schijnt, dat dit toch een bijzonder soort putje is, heer Ollie! Daar kunnen we nog heel wat last mee krijgen!'



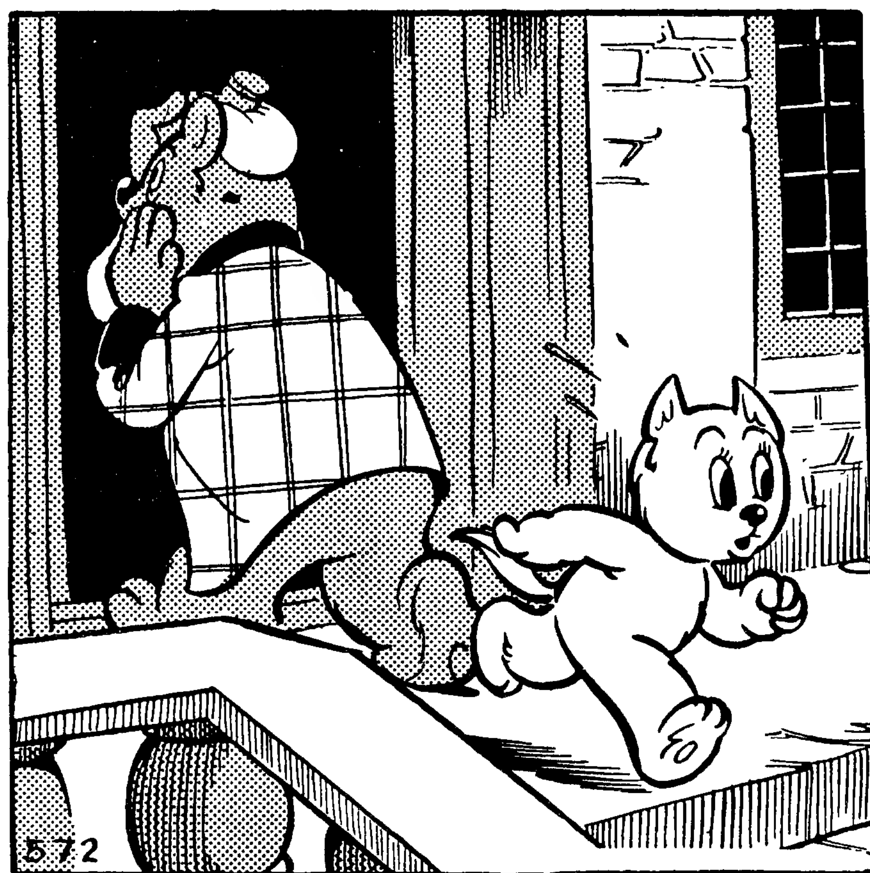



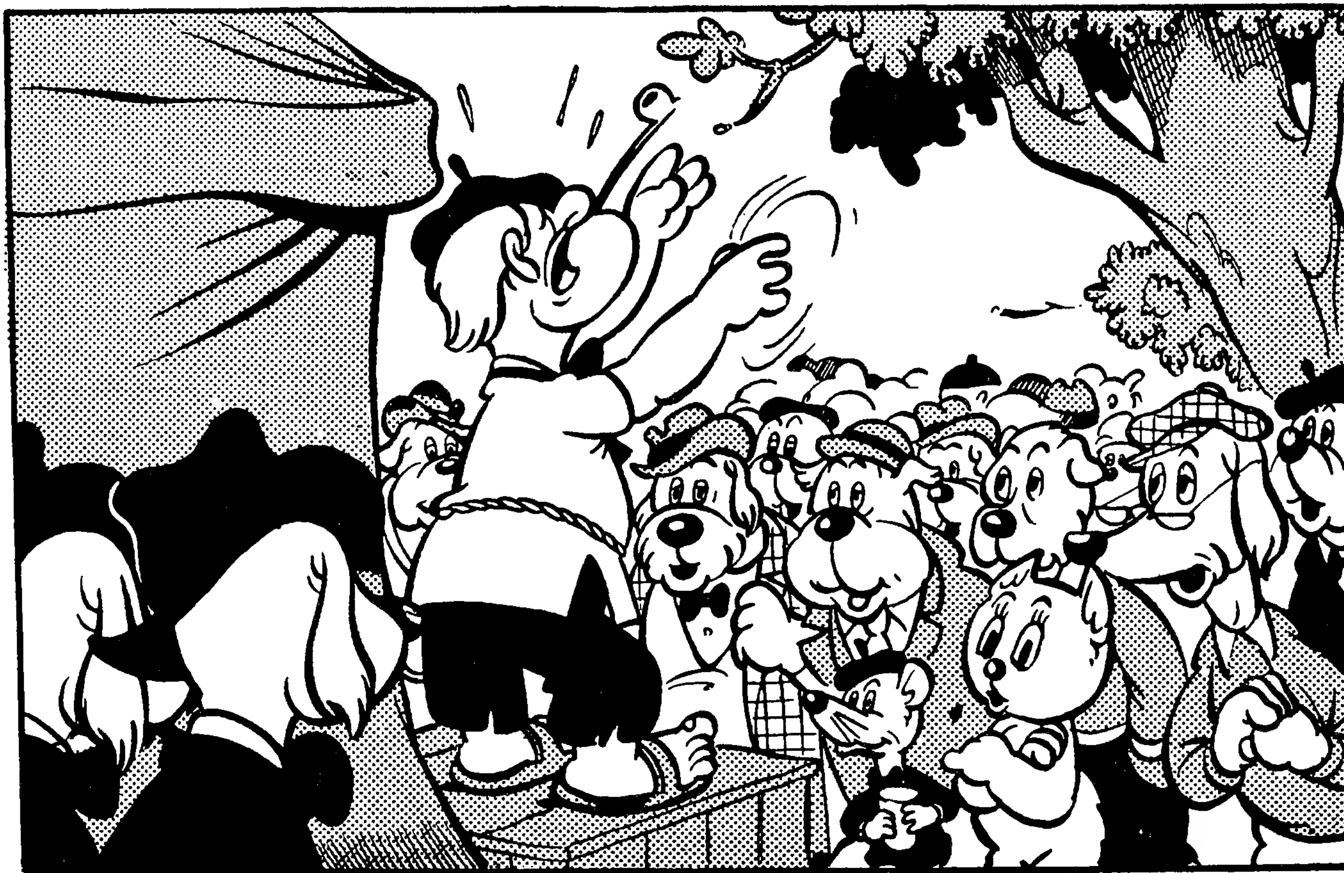
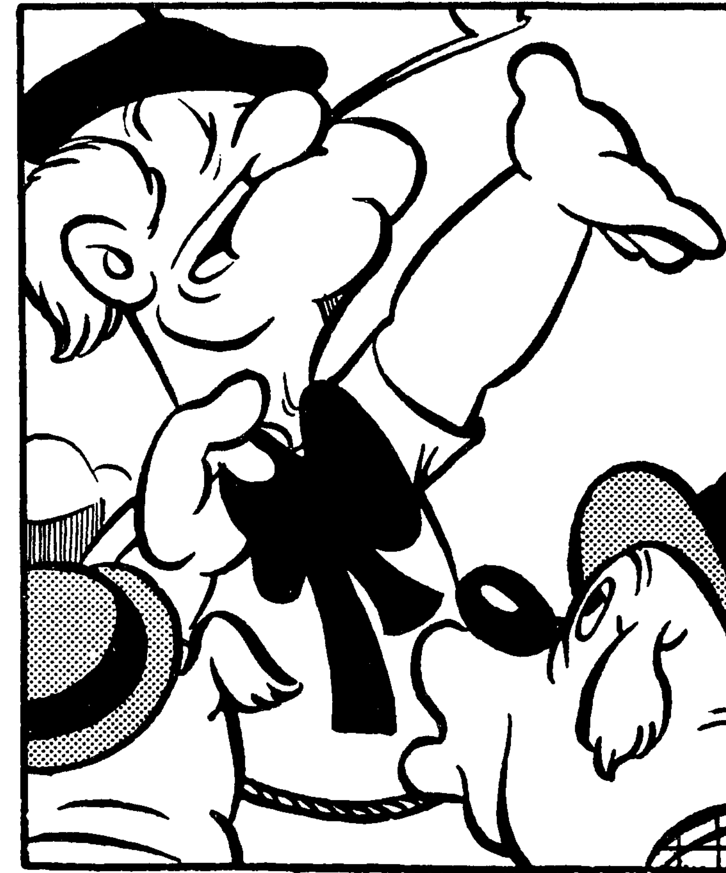
Heer Bommel zuchtte diep en tastte naar zijn voorhoofd.
'Ik... ik ben een gebroken heer!' jammerde hij. 'Breng me naar huis, jonge vriend! Ondersteun mij! Ik kan het niet meer dragen... ik... ik kan mezelf niet meer dragen! Ik ben op, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
Zo klagend wankelde heer Ollie, gesteund door Tom Poes, zijn huis weer binnen en liet zich met een klagelijke zucht in een gemakkelijke stoel zakken.
'Breng me wat aspirine, Tom Poes!' vervolgde hij. 'Ik heb een bonkende hoofdpijn boven mijn linkeroor. Dit is te veel voor een heer van mijn stand! Breng me een ijsblaas, jonge vriend! Doe dan toch iets! Je laat me helemaal in de steek! Je staat daar maar en doet niets! Je laat maar toe, dat allerlei lieden in mijn tuin gaan graven en je doet niets wanneer de commissaris van politie op mijn gazon een dansje gaat maken. Het is treurig! Héél treurig! In de nood leert men zijn vrienden kennen, zeg dat wel! Verzin dan toch iets! Stuur al die mensen van mijn grasveld af! Ik voel, dat ik ernstig ziek zal worden en dan zal het te laat zijn!'
Zo mopperde en zeurde heer Bommel maar door en Tom Poes dacht er net over, om maar naar buiten te gaan, toen Joost binnentrad.
'Excuseer!' sprak hij. 'Daar is iemand om u te spreken, heer Olivier!'
Op datzelfde moment stapte de journalist Argus over de drempel.
'Hoe gaat het?' vroeg hij opgeruimd. 'Argus is mijn naam – Argus van de Rommelbode. U weet wel! Ik hoorde, dat u nieuws voor me had! Haha! Altijd tuk op nieuwtjes, u kent dat! Wat is er aan de hand?'



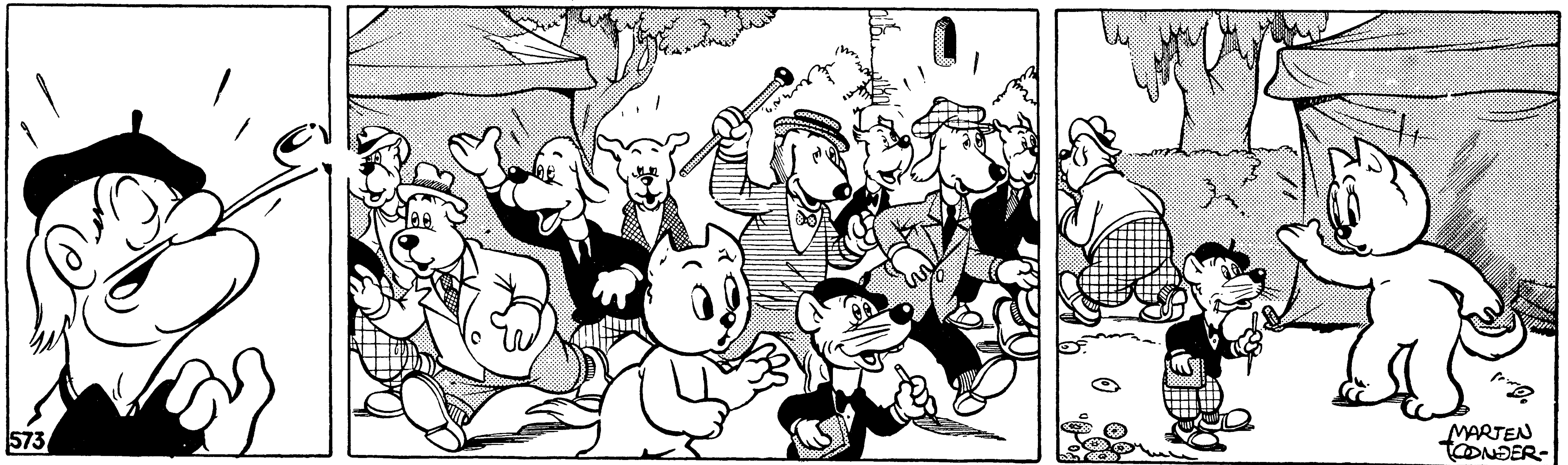



'Aha!' zei heer Bommel, overeind komende. 'Heer Argus, hè? Van de krant, hè? Wel, dat treft! Zet dan maar in je krant, dat hier schandelijke toestanden heersen en dat de politie niet in staat is, de rechten van een heer te verdedigen! Zet maar...'
'Wat is er dan gebeurd?' vroeg Argus, zijn notitieboekje grijpend. 'Vertelt u nu eens rustig, heer Bommel, dan maak ik een mooi verhaaltje. U kent dat!'
'Kijk!' zei heer Bommel, naar buiten stappend. Tom Poes en de journalist volgden hem en hadden nu van het bordes af een goed uitzicht op de groep die op het grasveld doende was. Die groep groeide intussen steeds aan. Een lange rij voorbijgangers stond van de haagopening tot aan de kuil geschaard en de schilder Terpen Tijn deelde glaasjes bronwater uit.
'Kijk!' zei heer Bommel. 'Die vent daar – want een heer is hij niet, vast niet, – die vent daar brak met een wichel... eh... een wichelhout en nog twee andere kerels – want dat waren ook geen heren, vast niet, u ziet ze daar staan met die zwarte hoeden op hun ongunstige hoofden – met nog twee kerels door mijn haag heen en begon in mijn mooie, dure grasveld een gat te graven en toen kwam er water uit dat gat en toen spoten ze me nat en toen gooiden ze me over mijn haag, die toch al kapot was van het doorbreken, als u begrijpt, wat ik bedoel en toen belde ik de politie op en toen kwamen al die wandelaars ook door mijn haag naar binnen en toen begon de commissaris te dansen en toen...'
'Wàt deed de commissaris?' vroeg de journalist, ijverig schrijvend.
'Dansen!' zei heer Bommel verontwaardigd. 'Dànsen, als u begrijpt, wat ik bedoel!'
'Dat is interessant!' riep Argus. 'Daar moet ik meer van weten!' En hij holde de trappen af naar het oploopje toe...



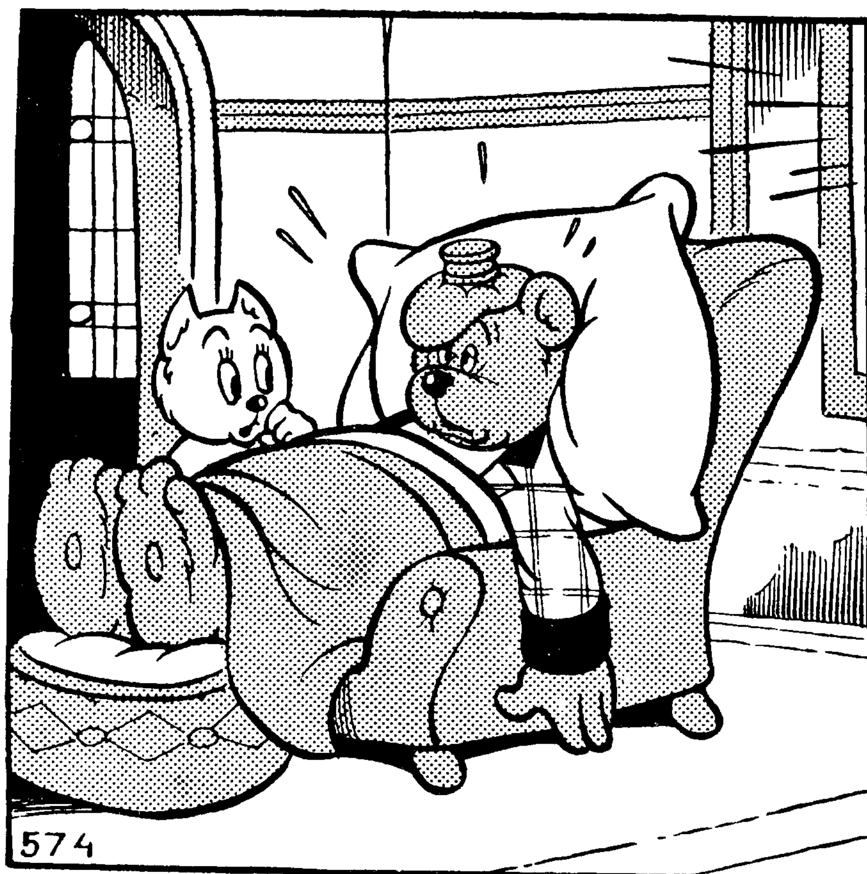



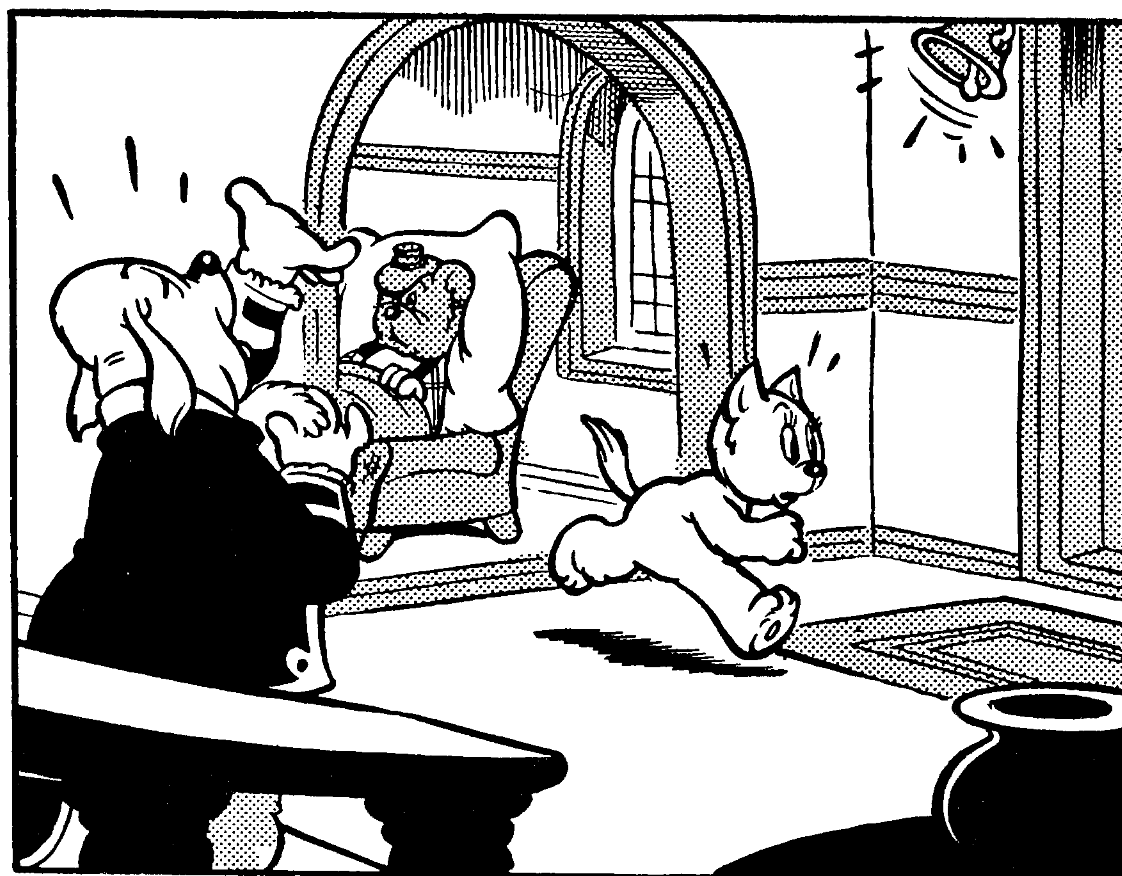
'Wel, heb ik ooit!' zei heer Bommel ontstemd. 'Daar gaat me die krantenschrijver naar dat ongure stelletje toe in plaats van te luisteren naar wat ik hem te vertellen heb! In de eerste plaats is dat onbeleefd en in de tweede plaats zijn de woorden van een heer toch altijd belangwekkender dan het gezwets van die... eh... die... hm! Wat jij, Tom Poes? Tom Poes! Waar ben je? Luister je?'
Maar – het spijt me dat ik het moet zeggen – Tom Poes luisterde niet. Hij liep achter de journalist Argus aan naar het groepje op het grasveld. Daar was intussen een hutje opgetrokken met een houten podiumpje ervoor en de schilder Terpen Tijn was bezig een van zijn meeslepende toespraken te houden.
'De trillingen van dit bronwater verheffen de geest boven... eh... dinges!' sprak de kunstenaar. 'De schoonheid van de natuur en de kracht van het ego verenigen zich tot... eh... dinges! Drink dit water! Het kost voorlopig nog niets! Jullie zullen merken, dat jullie grofstoffelijke massa's eh... dinges! Vooruit, makkers! Van hieruit begint een betere wereld! Drink en laat de vibratie je grove, stompe hoofden eh... dinges!'
'Zéér interessant!' fluisterde Argus. Hij had een glas bronwater van de dichter Gerardus Flambard gekregen en nipte er aan.
'Dit wordt een zeer opvallend stukje voor mijn krant. Van Hieruit Begint Een Betere Wereld! Goeie kop, hé! Iets voor de voorpagina, je weet wel!'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Ik vind er niets aan! En ik begrijp er trouwens ook niets van... allemaal onzin, als je mij vraagt!'

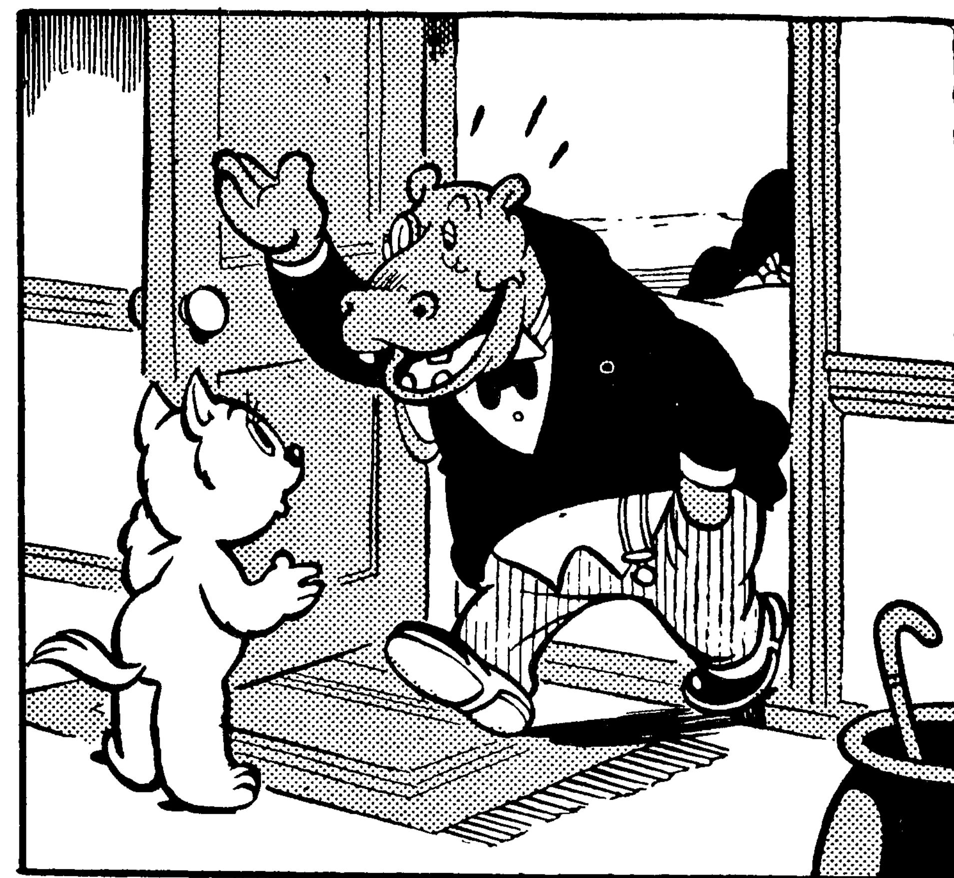


'Alle narigheid op deze suffe aardbol ontstaat, doordat jullie trillingen te grof zijn!' galmde de schilder Terpen Tijn. 'Kijk om je heen naar al die domme, suffe koppen en neem een slokje bronwater! Dàn zal je pas merken, dat eh... dinges! Snap je, makker?'
'Wat een ideeën heeft die man!' fluisterde Argus bewonderend. Hij had zijn glas bronwater leeg gedronken en staarde dromerig voor zich uit. 'Wàt een ideeën! Domme, suffe koppen! Hoe fijn gezegd! Hoe teer aangevoeld. Nèt wat ik altijd al gedacht heb... Ik kon alleen de woorden niet vinden!'
Tom Poes staarde hem verbluft aan en liep achter hem aan naar het gat in de haag.

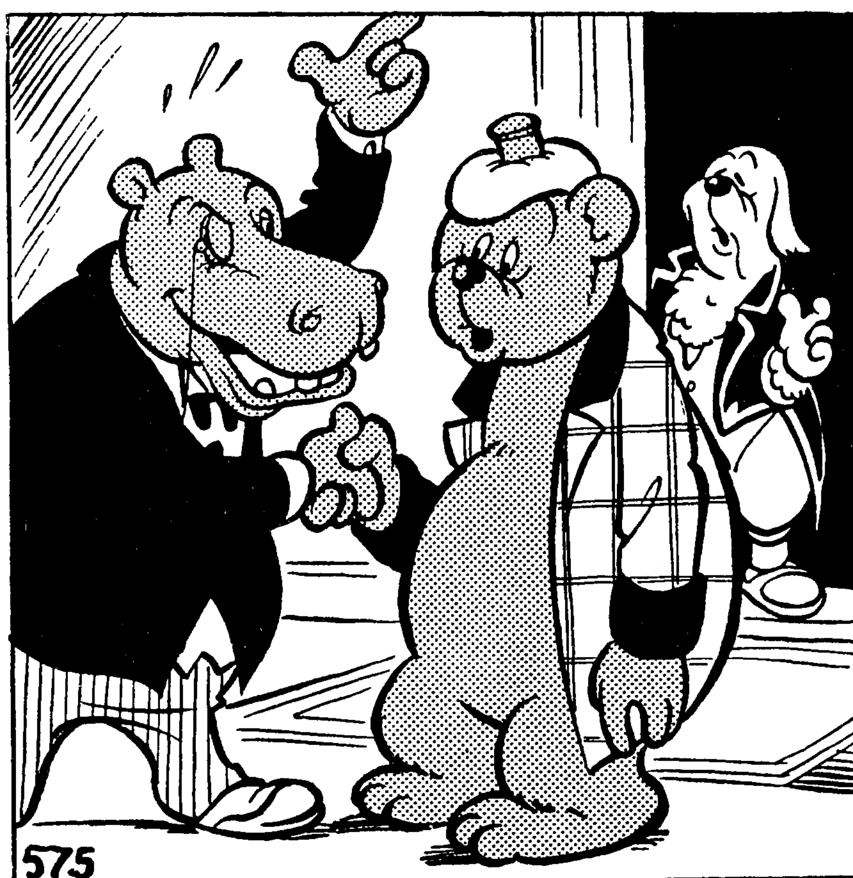
'Vind je dat een groot idee?' vroeg hij. 'Snap je dan niet wat een onzin dit allemaal is? Deze kerels zijn gewone inbrekers! Ze zitten hier in heer Bommels tuin en doen of ze thuis zijn en praten onzin! En jij vindt het nog mooi ook, in plaats dat je er een flink stukje over in de krant zet...'
'Onzin?' zei Argus dromerig. 'Onzin?! Jij, arme, grofstoffelijke dwaas! Ik ga een stukje voor mijn krant schrijven, zoals ik nog nooit geschreven heb. Ik ben een kunstenaar, ik voel het! Aha! De trillingen van dat bronwater hebben mij gegrepen! Ik wist niet, dat ik dàt in mij had! Vaarwel!' En de journalist liep plechtig weg. Tom Poes verbaasd achterlatend.

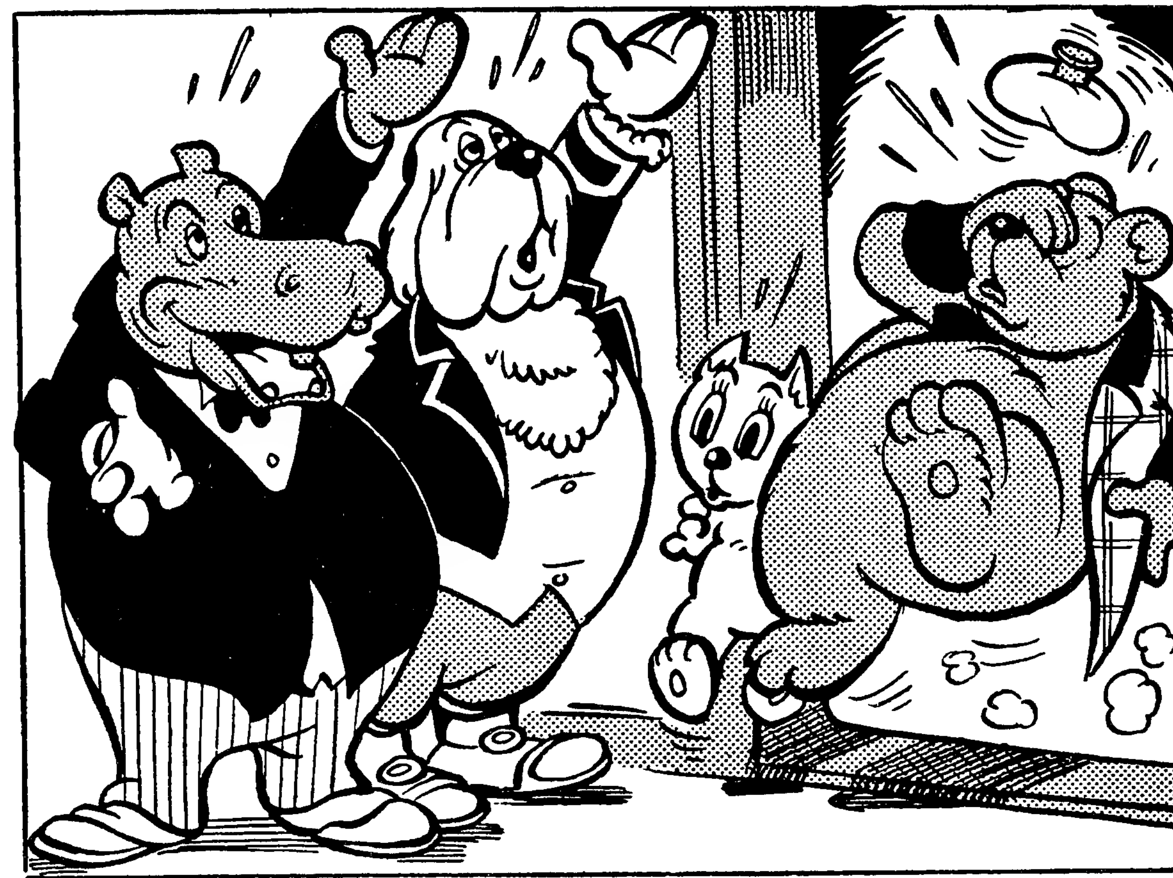
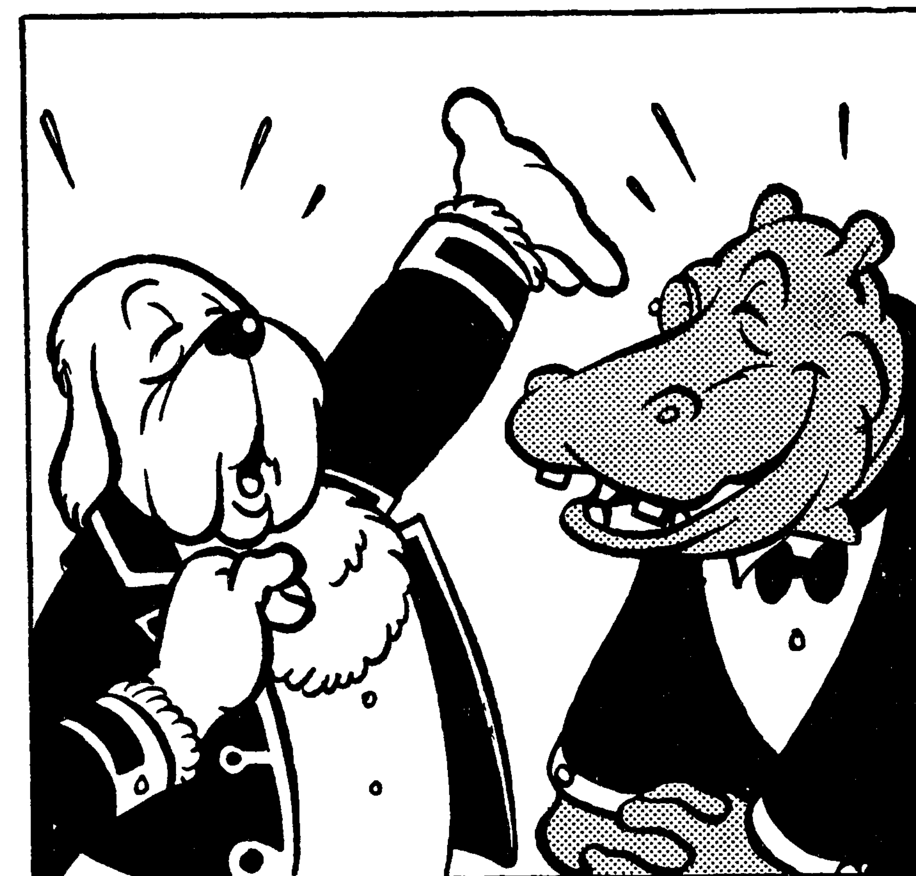




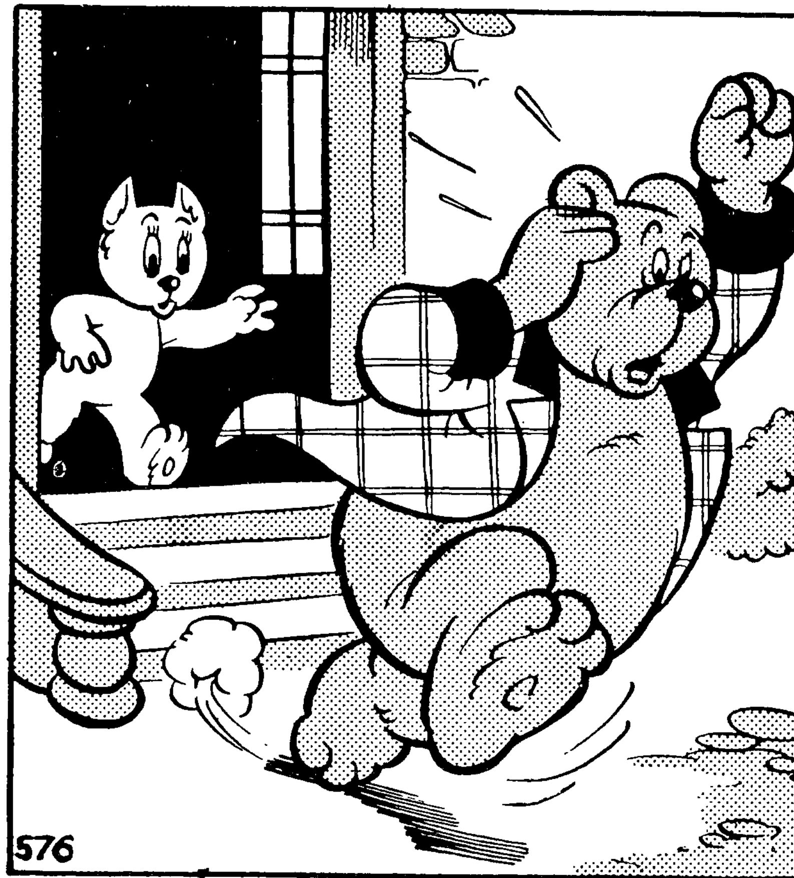


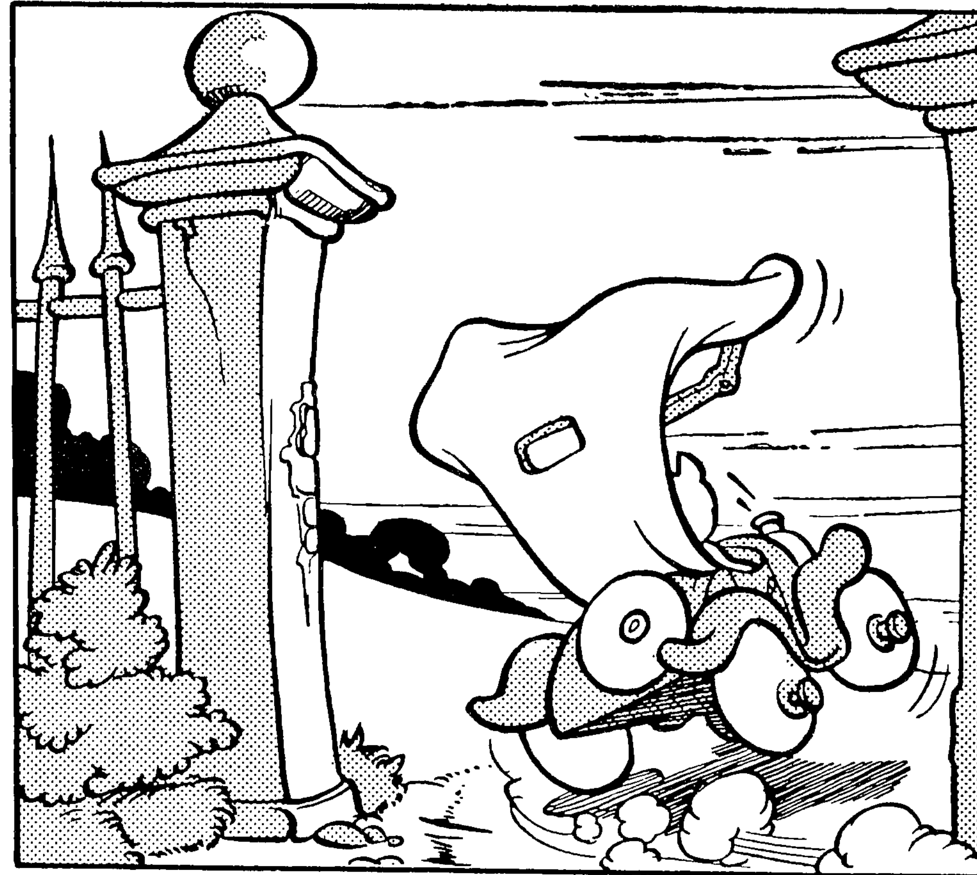
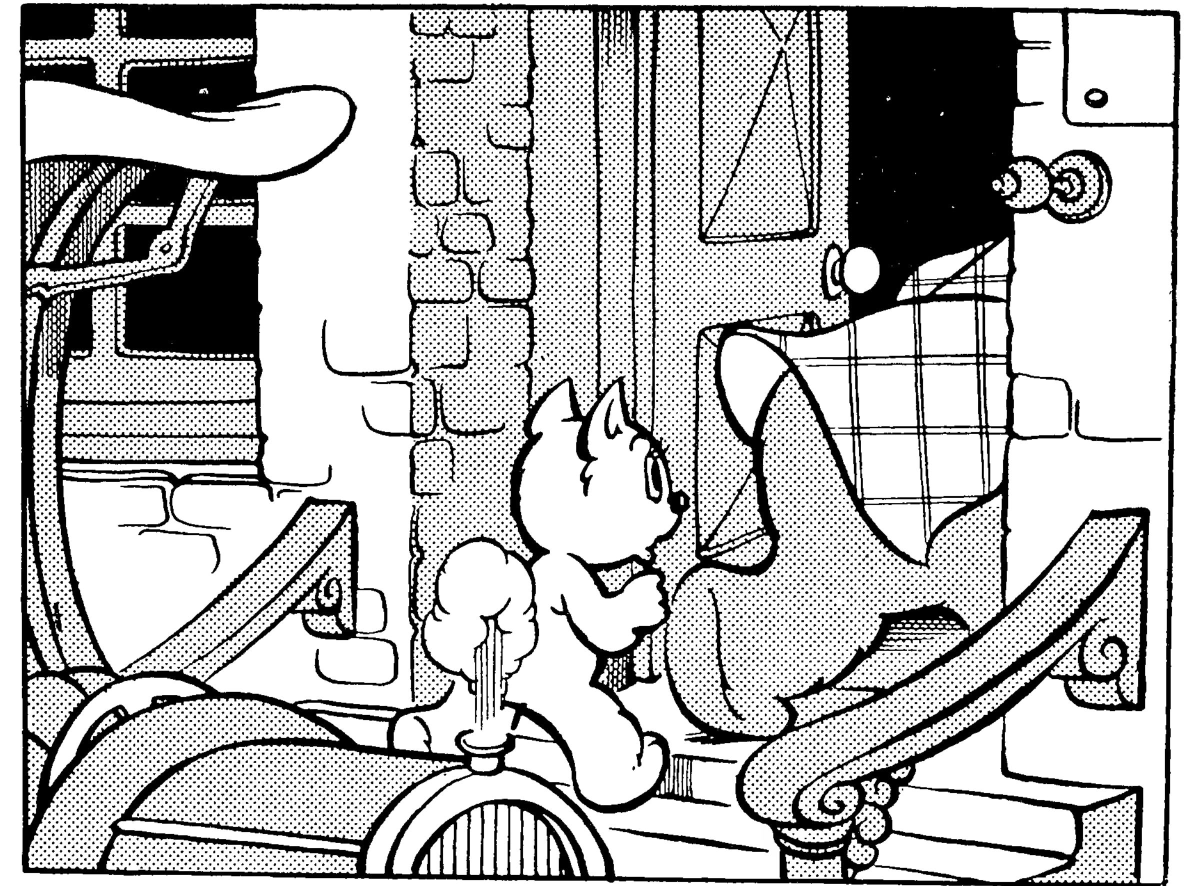
Tom Poes liep terug naar Bommelstein en trof daar heer Ollie aan, die droevig in een stoel zat.
'Ik ben een gebroken heer!' verklaarde hij op jammerende toon. 'Ik kan dit niet verwerken, Tom Poes! Het is te veel voor me! Wàt moet ik doen? Zeg dan eens wat, jonge vriend! Doe dan toch eens wat! Wàt heb ik aan je, als je me altijd in de steek laat, wanneer ik je nodig heb?'
Op dat moment werd er dringend gebeld. En omdat er niet werd opengedaan en omdat heer Bommel maar door ging met klagen, snelde Tom Poes de gang in. Daar trof hij Joost aan, die op een traptrede stond en niet lette op de bel, waar dringend voor de tweede keer aan werd getrokken.
'Waarom doe je niet open, Joost?' vroeg Tom Poes verbaasd.
'Sst!' fluisterde Joost. 'Met uw verlof, De allerschoonste liedjes, Die komen toch alleen Als alles stil en eenzaam is En alle vreugde heen; Zij kennen...'
'Je hebt zeker ook al uit dat vibreerputje gedronken!' riep Tom Poes boos. Op dat moment ging de bel voor de derde keer, zodat Tom Poes naar de voordeur holde en open deed. In de opening stond niemand minder dan de burgemeester van Rommeldam.
'Is dàt wachten!' zei de burgemeester. 'Is Bommel thuis, jongeman? Meneer O. B. Bommel? Ik moet hem spreken, zie je?'
'Zij kennen weinig woorden!' sprak Joost op de achtergrond. 'Maar d'eigen melody Ruist als de regen en de wind...'
'Wat is dat?' vroeg de burgemeester verbaasd.
'Oh... dat... eh... dat is Joost!' zei Tom Poes. 'Hij voelt zich niet zo lekker. Heer Bommel zit in deze kamer, burgemeester. Komt u maar gauw binnen!'



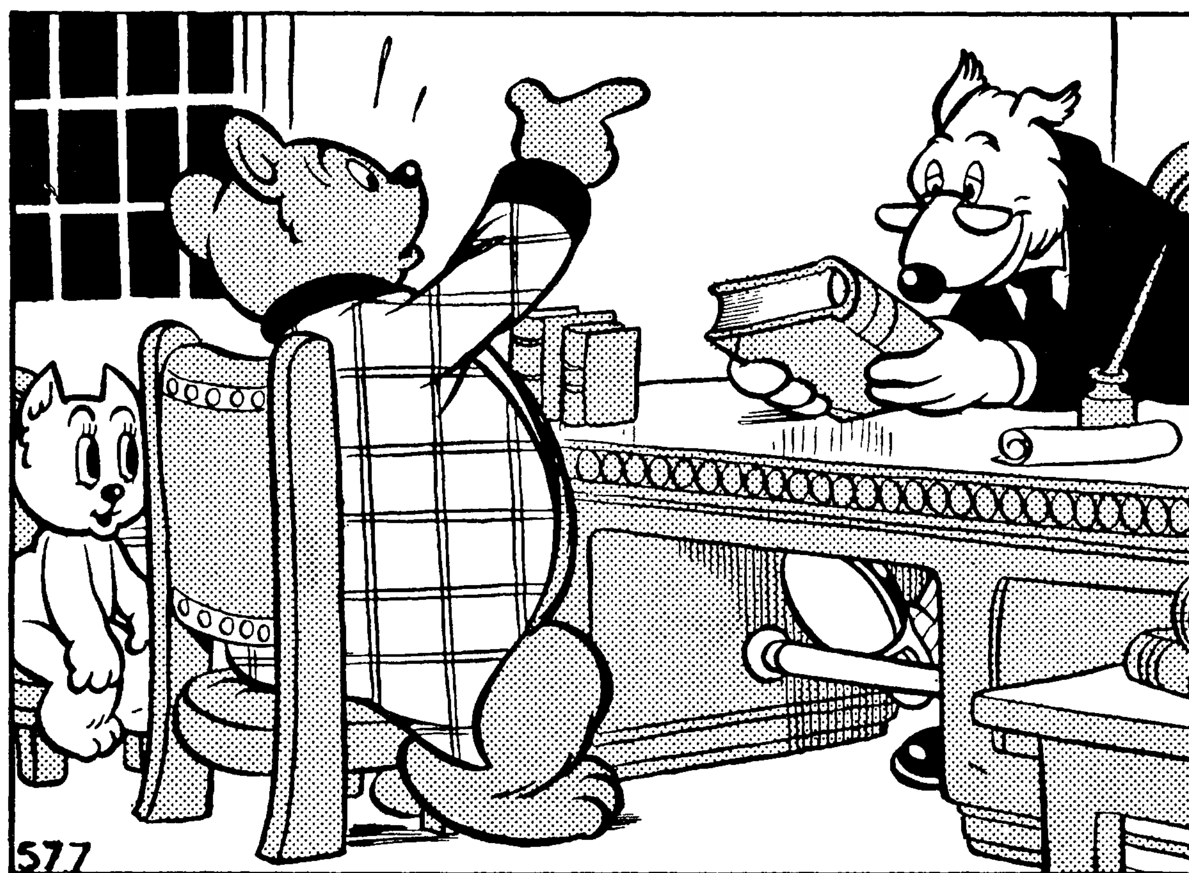



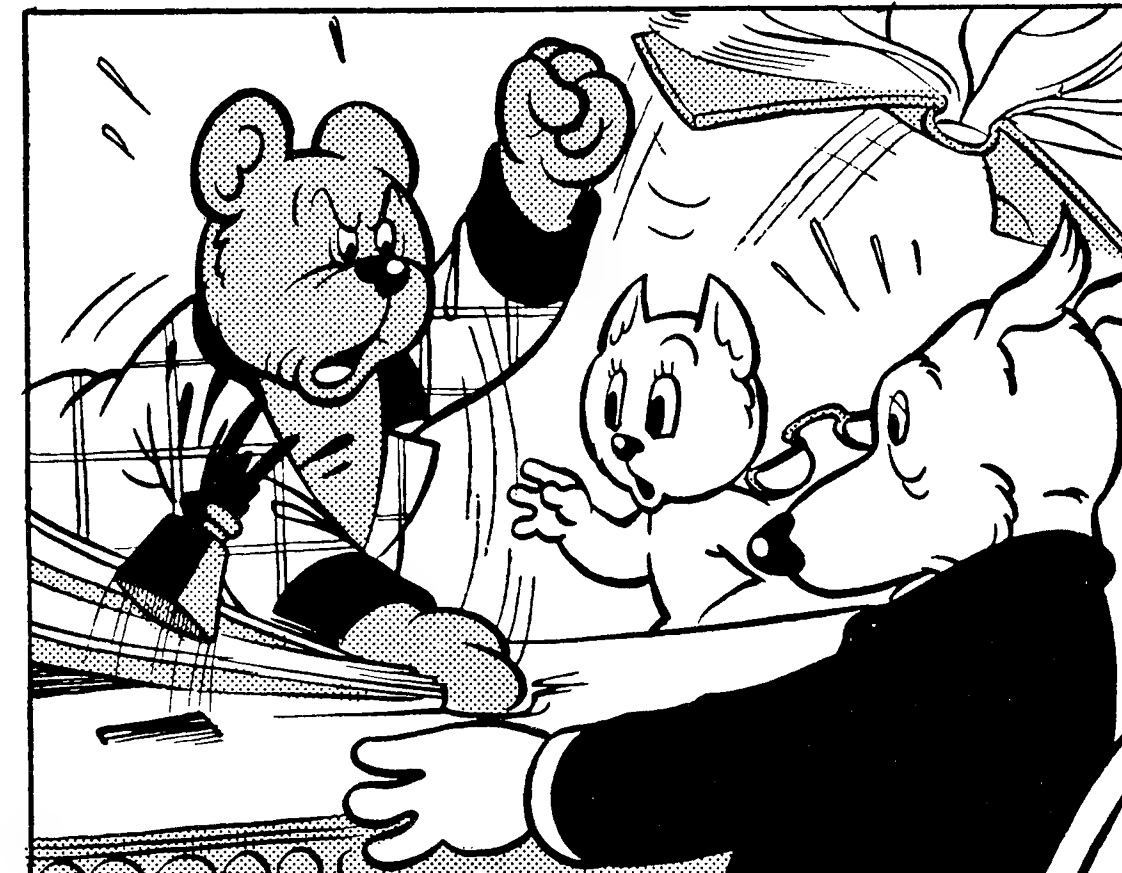
Heer Bommel stond verrast op, toen de burgemeester binnenstapte en nam beleefd zijn ijsblaas af.
'Prettig, dat u komt!' zei heer Ollie met doffe stem. 'Er is hier iets verschrikkelijks aan de gang! Ik weet niet, wat ik moet doen! Iedereen is gek geworden en ik, als Heer zijnde, weet niet, wat ik moet beginnen! Ik...'
'Aha!' zei de burgemeester. 'Je bedoelt dat putje op je grasveld, hé? Ja, dat is iets héérlijks! Héérlijk! Ja, ja, daar kom ik voor! De gemeente wil een mooi gebouwtje bij die bron bouwen. Dat vind je wel goed, hè? Je zult eens zien wat dáár een vreemdelingen op af komen!'
'Een gebouwtje?' stamelde heer Bommel. 'Bij die snertput... op... opp-opp mijn grasveld? Dat neem ik niet! Ik... ikkik...'
Op dat ogenblik verscheen Joost in de deuropening.
'Excuseer!' sprak hij. 'De laatste regels schoten mij zojuist te binnen, met uw verlof!'
'Welke re-regels?!' vroeg heer Bommel mat.
'Die allerschoonste liedjes Die gaan al schreiende om!' sprak Joost.
'Wat?!' vroeg heer Ollie. 'Wel-welke liedjes?!'
'Ik weet het!' juichte de burgemeester. Hij trad op Joost toe, stak een arm omhoog en declameerde: 'En snikken doen ze in de eenzaamheid En vertellen niet waarom!'
'Wat?' vroeg heer Bommel benauwd. 'Wie sn-snikken...?'
'De burgemeester heeft óók uit die put gedronken!' zei Tom Poes haastig.
'Met uw welnemen!' zei Joost – het is: 'En zèggen niet waarom!' Heer Bommel slaakte een doffe kreet.



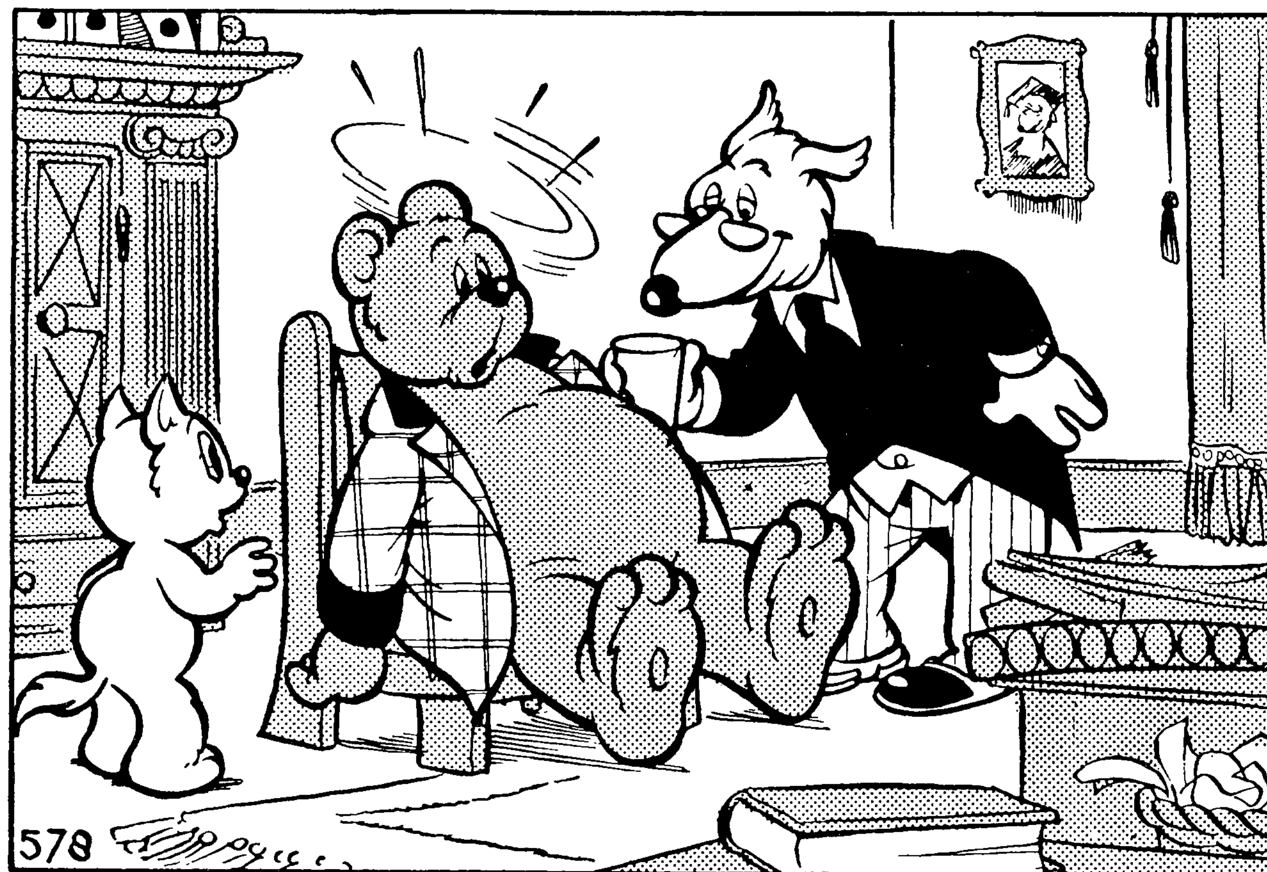



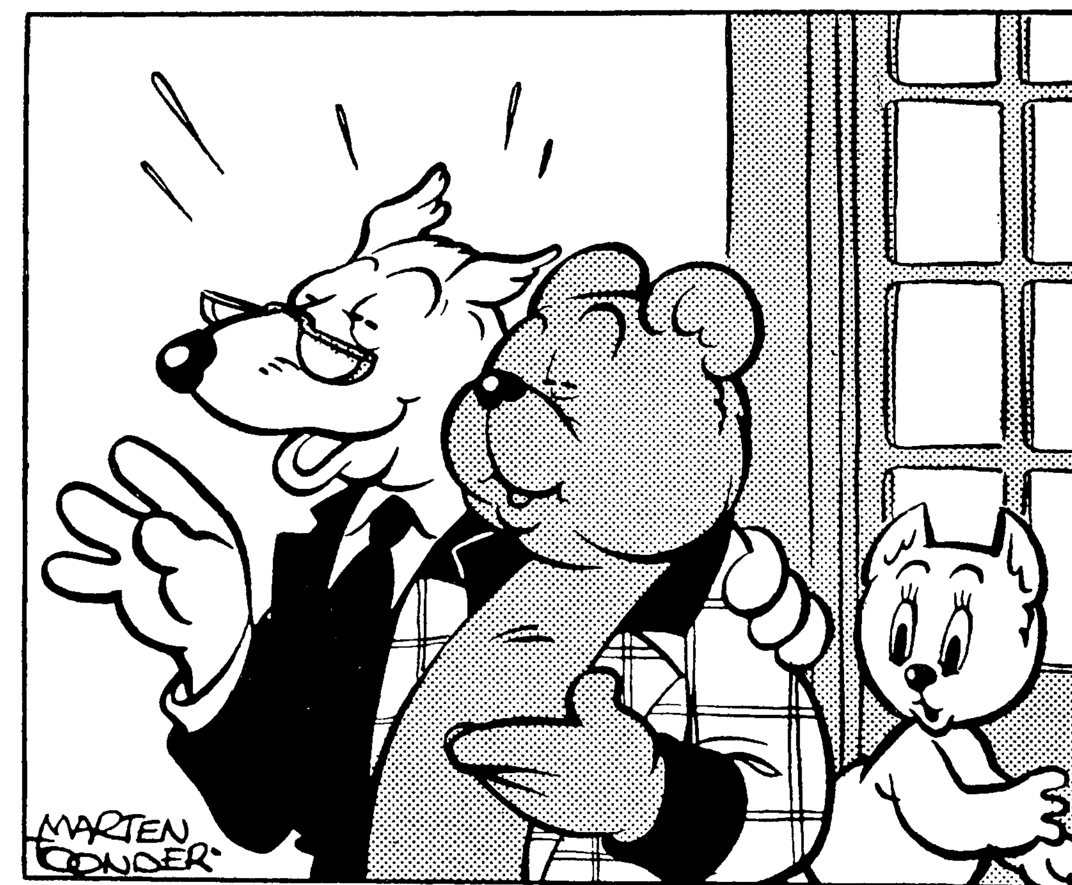
Heer Ollie holde de kamer uit, waar de burgemeester en Joost juist aan een tweede vers begonnen. Tom Poes volgde hem op de voet.
'Waar gaat u heen, heer Ollie?' vroeg hij ongerust.
'Wèg!' snauwde heer Ollie. 'Bah! Snikken in de eenzaamheid... bah! Is het niet droevig, Tom Poes?'
'Ja het is droevig!' zei Tom Poes. 'Maar het is maar een gedicht, heer Bommel, u moet het u niet aantrekken!'
'Je begrijpt niet wat ik bedoel!' riep heer Ollie woedend. 'Het is droevig, dat een burgemeester een gebouwtje op mijn grasveld wil bouwen en dan gaat rijmen met een sukkel als Joost! Dàt bedoel ik, als je begrijpt, wat ik bedoel! Maar het is uit! Afgelopen!'
'Ik ga naar Rommeldam! Ik ga naar mijn advocaat! Ik ga iedereen voor de rechtbank dagen! Die burgemeester en de commissaris en die Terpen Tijn en... en iedereen! Volg me, Tom Poes! Als jij dan niets doet, zal ik iets doen! Ha! Ze zullen merken dat een Bommel niet met zich laat sollen! Ha! Er is een eind aan mijn geduld, zelfs al ben ik een heer! Ha! De... de... de frunkels!'
Zo sprekende had heer Bommel zijn Oude Schicht naar buiten gereden en toen Tom Poes naast hem zat gaf hij vol gas in de richting van Rommeldam. Hij verspilde geen tijd met tijdrovende verkeersregels, maar kwam pas tot stilstand voor een deftig gebouw in een rustige wijk.
'Volg me, Tom Poes!' sprak hij. 'Hier woont de beste advocaat van Rommeldam! Geld speelt geen rol! Ik wil rècht hebben! Voor de rechtbank gaat het hele stelletje! Ha! Actie! Daden!'



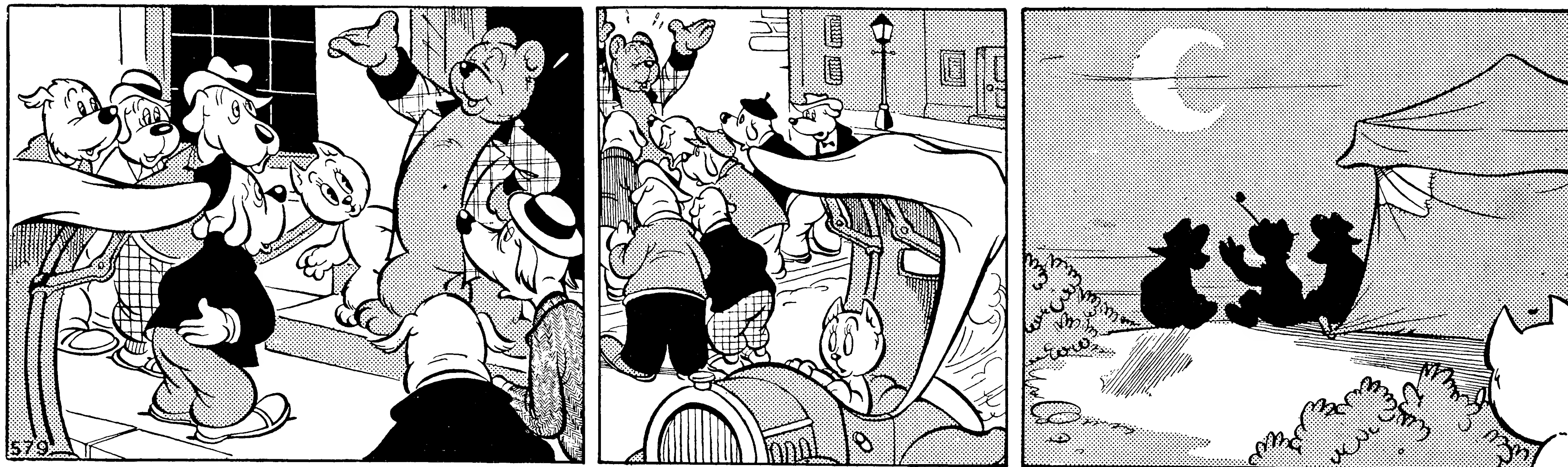



'Geld speelt geen rol!' zei heer Bommel, toen ze voor het bureau van Mr. H. J. van der Bajes zaten. 'Ik wil rècht hebben! Uit! recht, als u begrijpt, wat ik bedoel!'
'Juist... hm... eh... jaja!' zei de advocaat fijntjes glimlachend. 'Recht! Ja, ja! De vraag rijst nu echter, of u het Recht, bedoeld in artikel vijfennegentig, paragraaf vijf toegepast wilt zien of het Recht, als omschreven in artikel vijfhonderddrieën...
'Rècht!' riep heer Bommel. 'Recht is recht! Is mijn tuin mijn tuin of is het niét mijn tuin? Kan iemand in mijn tuin een putje graven, of kan dat niet? Dàt wil ik weten!'
'Juist!' sprak de rechtsgeleerde. 'Een putje, of, liever gezegd, een vibréérputje. We zullen het betreffende wetboek eens naslaan... hm... terspsptr... hmtuh... aha! Hier heb ik het: Het slaan van putten en het graven van gaten tot het doen opwellen van bronwater... eh... mooi gezegd niet? Het doen opwellen van bronwater! Wanneer men de fijne trilling dezer woorden goed op zich laat inwerken...'
'Wàt?!' riep heer Bommel. 'Wàt laat inwerken?!'
'De fijne trilling!' zei de advocaat glimlachend. Toen werd het heer Bommel te veel en niemand zal hem dit kwalijk kunnen nemen.
'Jij... jij!!...' riep hij overeind springend. 'Jij, met je trillingen! Jij... jij hebt u – van d-dat wa-water gedronken? Vibreerputje! Ha! Bah! Jij... Gr... tr... frunkel!' En met een rauwe kreet sloeg hij het bureau van de rechtsgeleerde in tweeën...!

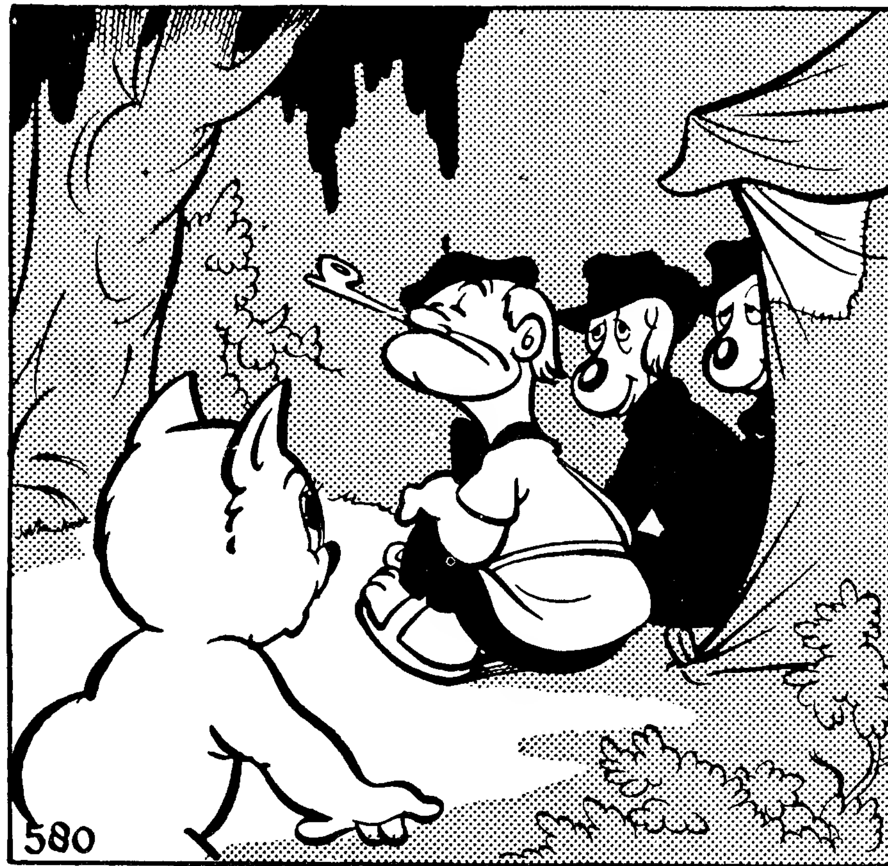


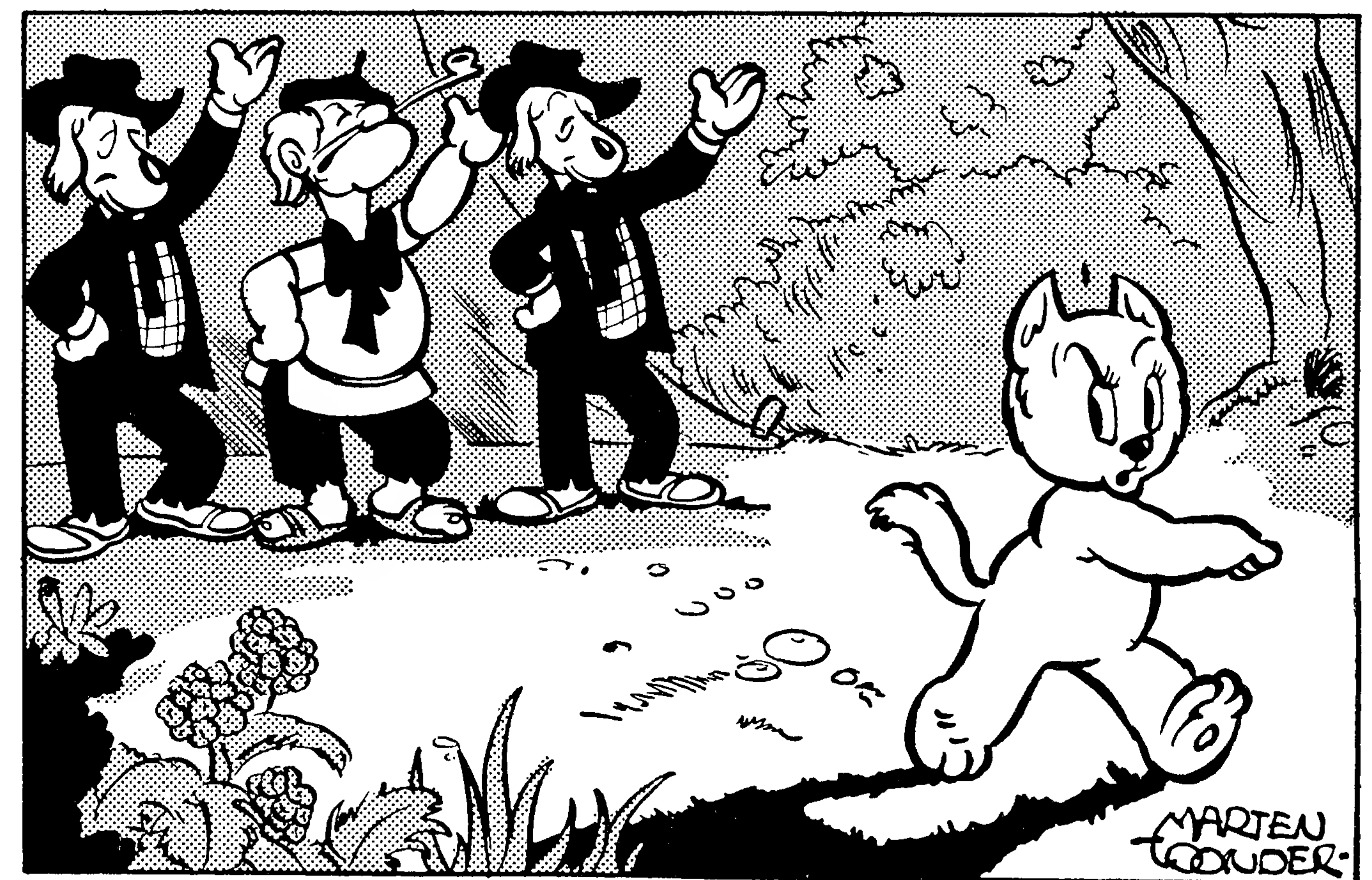



De inspanning en de aandoening waren te veel geweest voor heer Bommel. Steunend zonk hij achterover in zijn stoel en draaide op een akelige manier met zijn ogen.
'W... wat... water...' mompelde hij.
'Maar natuurlijk!' riep de advocaat uit. 'Dom van me om daar niet direct aan te denken!' Hij schonk haastig een glas vol uit een kristallen flesje en reikte het heer Ollie over.
'Hum!' zei heer Ollie, voorzichtig een slokje nemend, 'hm!, aha!... tjonge!' voegde hij er aan toe, terwijl hij snel het glas leegdronk. Tom Poes, die verbaasd stond toe te kijken, zag dat een brede glimlach opeens zijn gelaatstrekken verhelderde en dat er een stralende blik in zijn doffe ogen verscheen.
'Het is toch heerlijk om héér te zijn!' zei heer Ollie peinzend. 'Men ziet het leven zo héél anders dan anderen, als je begrijpt, wat ik bedoel!'
'Wacht eens even!' riep Tom Poes. 'Wat voor water hebt u heer Bommel te drinken gegeven? Was het soms uit dat vibreerputje?'
'Zeker, natuurlijk!' zei de advocaat vriendelijk, 'waarom niet?'
'Dat is verschrikkelijk!' riep Tom Poes, 'nu is heer Ollie even zot als u zelf bent geworden!'
'Grove taal!' zei heer Bommel berispend. 'Schaam je, jonge vriend! Ik heb je anders geleerd! Maar ik hoop, dat deze vriendelijke, hoogstaande rechtsgeleerde het je niet kwalijk neemt!'
'Welneen!' zei de advocaat. 'Door mijn beroep ben ik aan grove lieden gewend. En, zoals artikel drie en tachtig – twaalf bis van het wetboek van strafrecht zo treffend zegt: beledigende uitlatingen subsidiair lasterlijke aantijgingen door minderjarigen kunnen ouders, opvoeders of voogden niet worden aangerekend!'
'Prachtige taal!' zei heer Ollie geroerd.



Tom Poes was de wanhoop nabij. De geschiedenis met het vibreerputje begon op zijn zenuwen te werken en wanneer hij niet zo'n trouw vriend geweest was, had hij zeker heer Bommel nu in de steek gelaten en was naar een vreemd land gegaan om avonturen te beleven. Maar hij begreep, dat heer Ollie zijn zorgen nodig had en daarom trok hij hem zo spoedig mogelijk de deur van de advocaat uit. Toen ze op straat kwamen begon de ellende pas goed. Heer Bommel bleef op de stoep staan en hield een voorbijganger aan.
'Hoor eens goede vriend,' zei heer Bommel. Waarom doe je niet je best om een heer te worden? Begrijp je niet, hoe grof en ongevoelig je leven verloopt?'
'Zoek je ruzie?' vroeg de voorbijganger boos.
'Kom mee, heer Ollie!' zei Tom Poes ongeduldig.
'Laat me!' sprak heer Bommel met stemverheffing. Er bleven nu meer voorbijgangers staan en al gauw ontstond er een oploopje om de stoep van de advocaat. 'Wees een heer!' riep heer Ollie, 'uw trillingen zijn grof en saai! De schoonheid van het leven eh... dinges! De grote beschaving van ons. Bommels...'
'Ik ga maar vast!' zei Tom Poes. Hij stapte boos in de Oude Schicht en reed weg, terwijl heer Bommels galmende stem hem naklonk. 'Wat een toestand!' dacht hij. 'Ik weet niet waar dit op uit moet draaien. Zo langzamerhand is er niemand meer normaal! In ieder geval ga ik nog eens met die Terpen Tijn praten.'
Zo gedacht zo gedaan. Het was al avond, toen hij bij Slot Bommelstein terug kwam en gelukkig was er geen publiek meer. De schilder Terpen Tijn zat met de beide dichters voor zijn tentje naast de bron naar de maan te kijken...



Tom Poes stapte boos naar het groepje kunstenaars en bleef vóór hen staan.

'Wat is jullie bedoeling nu eigenlijk?' vroeg hij. 'Wat is dit voor een raar gedoe? Waarom maken jullie hier een putje? Willen jullie soms geld hebben?'

'Bah! Geld!' riep Terpen Tijn. 'De aarde is voos, makker! Alles draait om geld en eh... dinges, snap je? Deze bron is de sleutel tot het ware leven!'

'Geld is het slijk der aarde!' verduidelijkte Gerardus Flambard.

'Vibratie geeft het leven waarde!' vulde Antonius aan.

'Maar begrijpen jullie dan niet, dat jullie iedereen op den duur ongelukkig maken?' vroeg Tom Poes wanhopig. 'Niemand werkt meer, iedereen praat onzin of zegt gedichtjes op...'

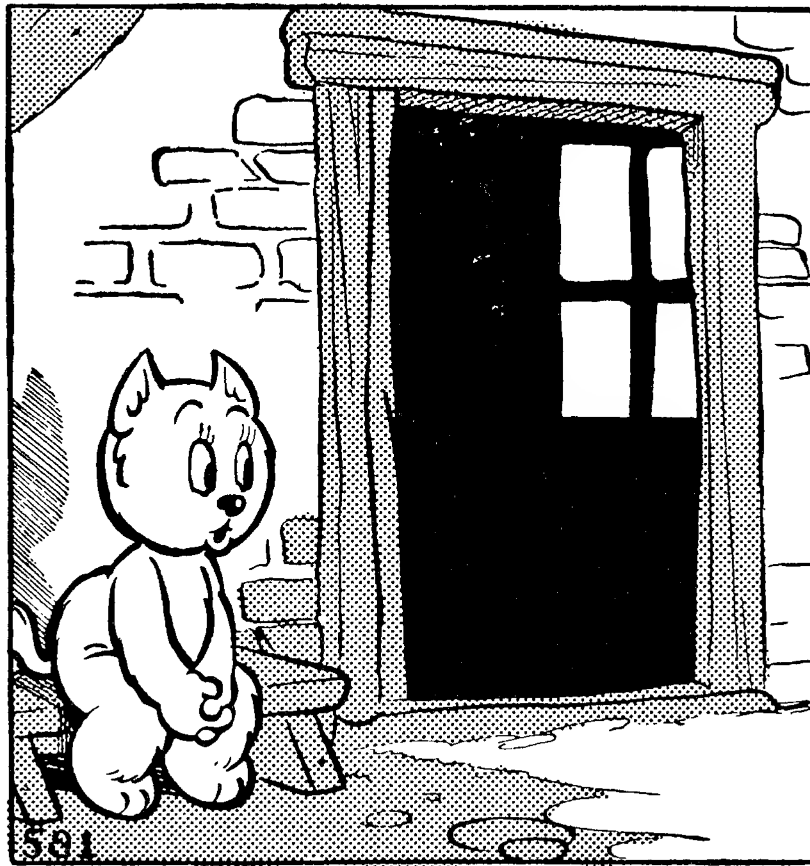
'Dichtsel is de taal der wijzen!' zei Gerardus terechtwijzend.

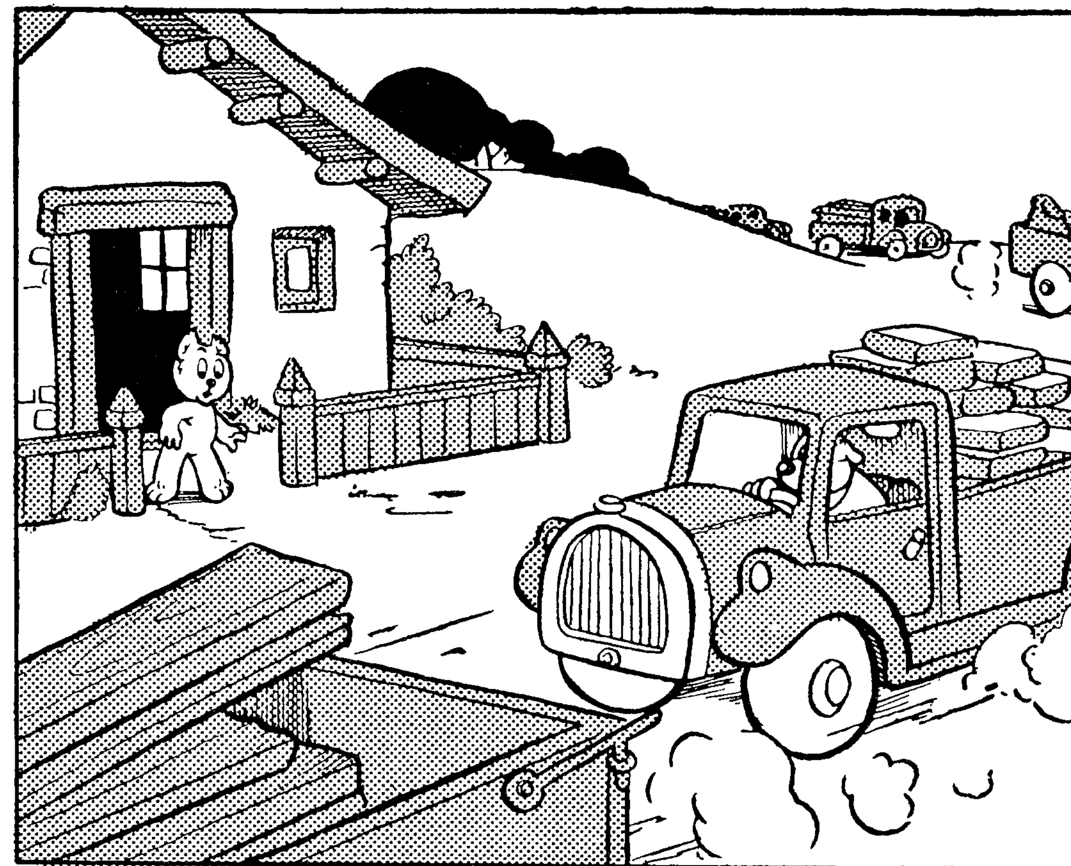
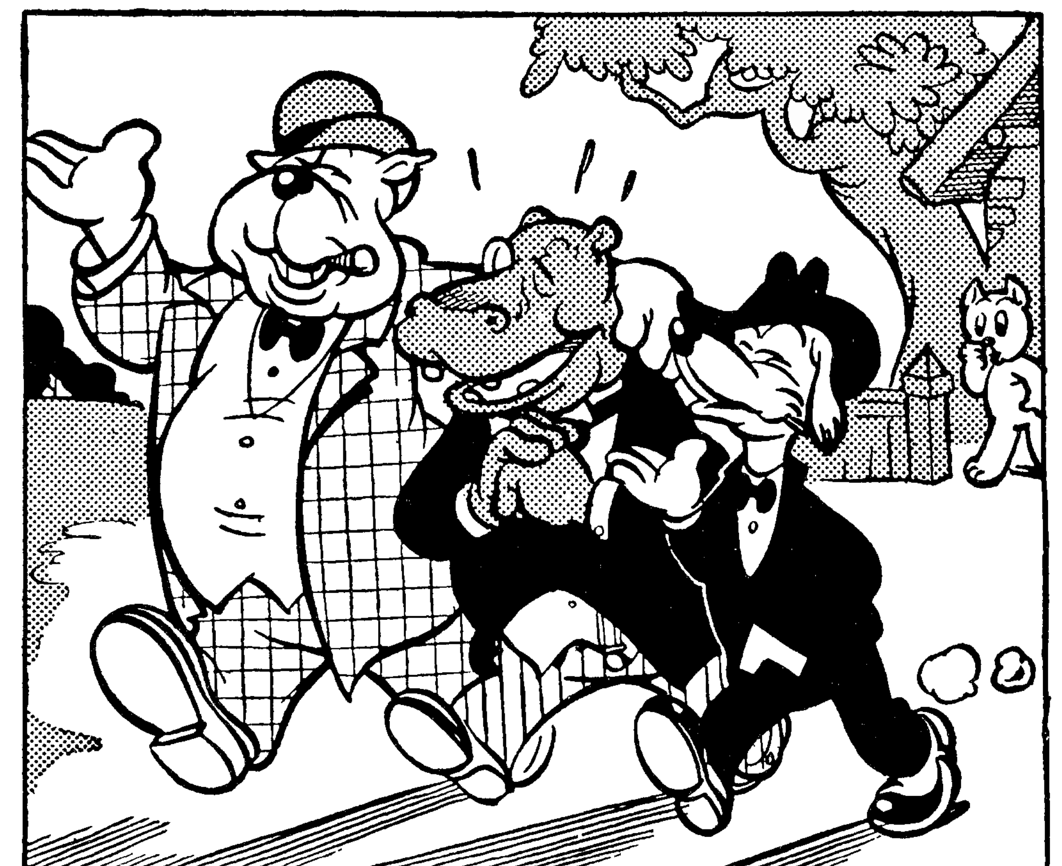
'Laat ons de muze prijzen!' fluisterde Antonius.

'Heel goed!' riep Terpen Tijn. 'Dit is taal. Dat is beter dan beeldromannetjes lezen, vat je makker? Wat kom je hier eigenlijk doen? Je stoort ons. Je vergroft onze trillingen. Scheer je weg!'

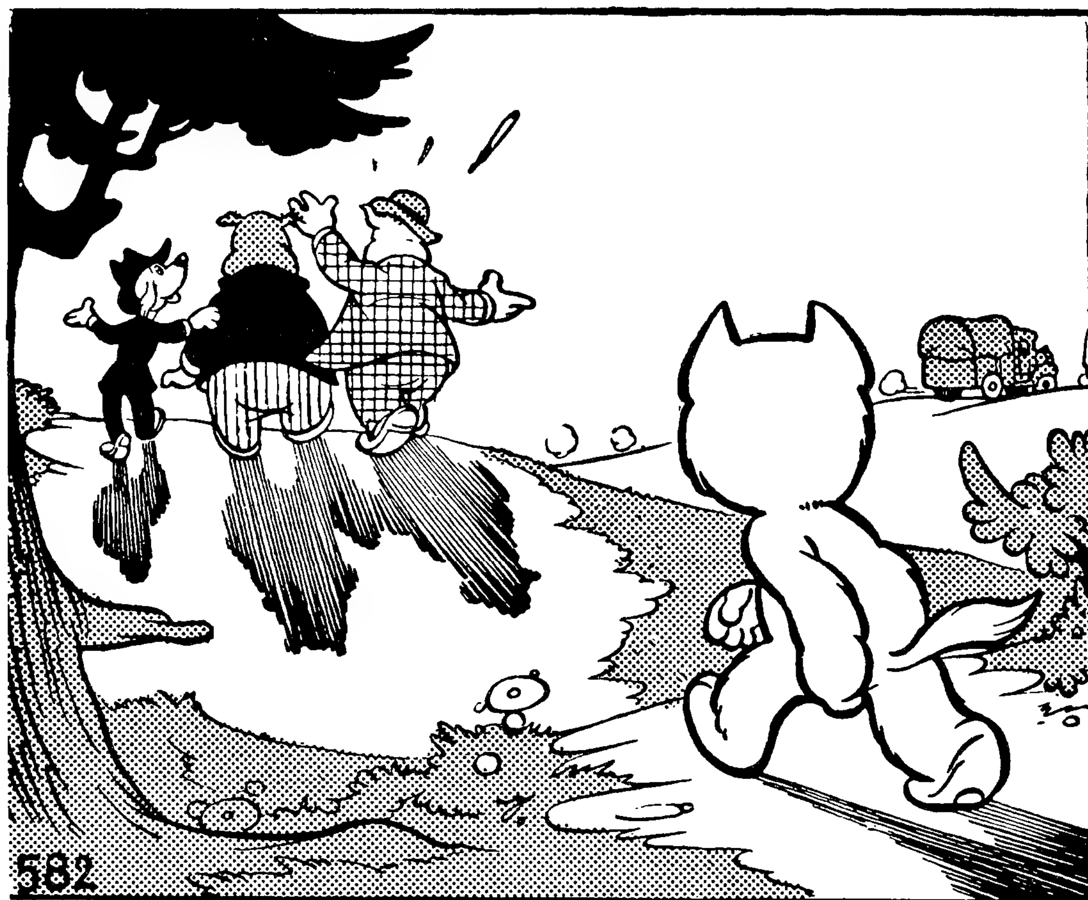
Tom Poes draaide zich om en liep, diep zuchtend, weg.

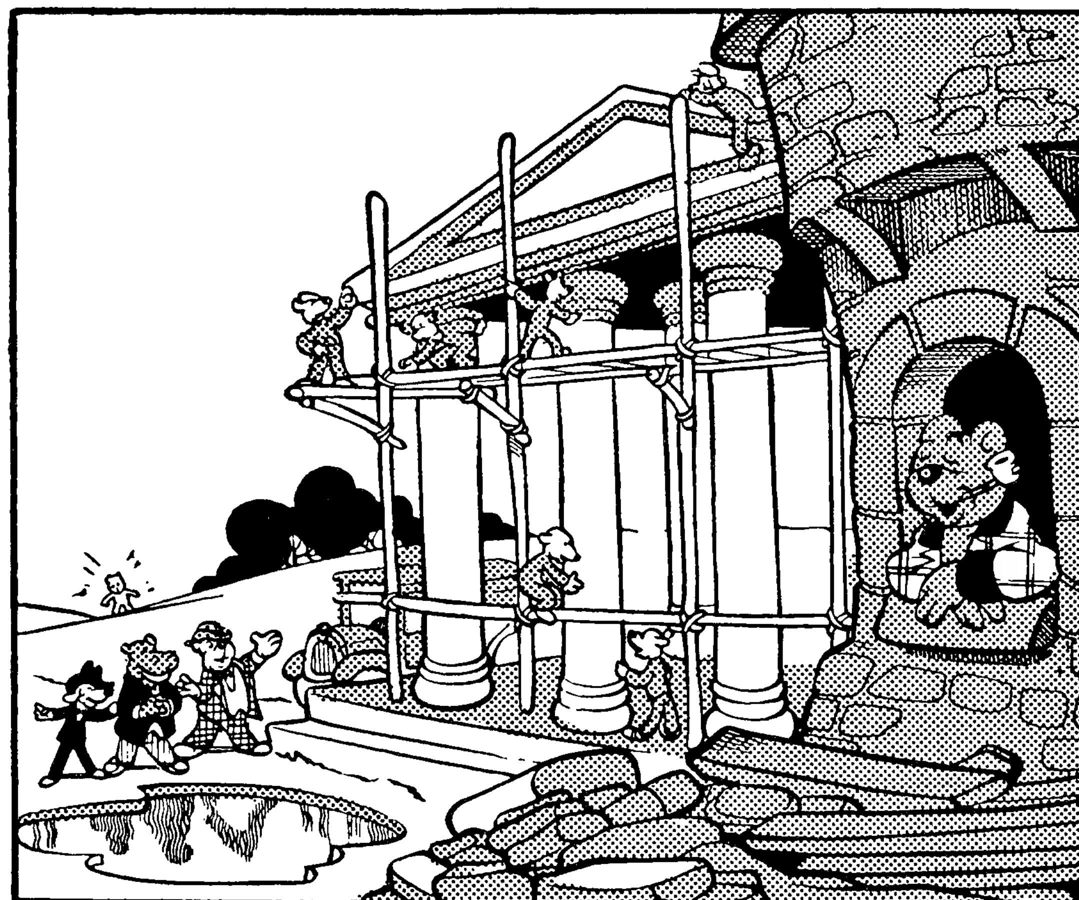
'Hier begrijp ik niets van!' dacht hij. 'De meeste schurken willen geld hebben – of macht of zoiets! Maar deze kerels begrijp ik niet. Ik ga naar huis en trek me van dit alles niets meer aan! Uit! Als ik rustig thuis zit, zal ik van dit putje geen last hebben!' Zo dacht Tom Poes en hij wist niet, dat de last nog komen moest...



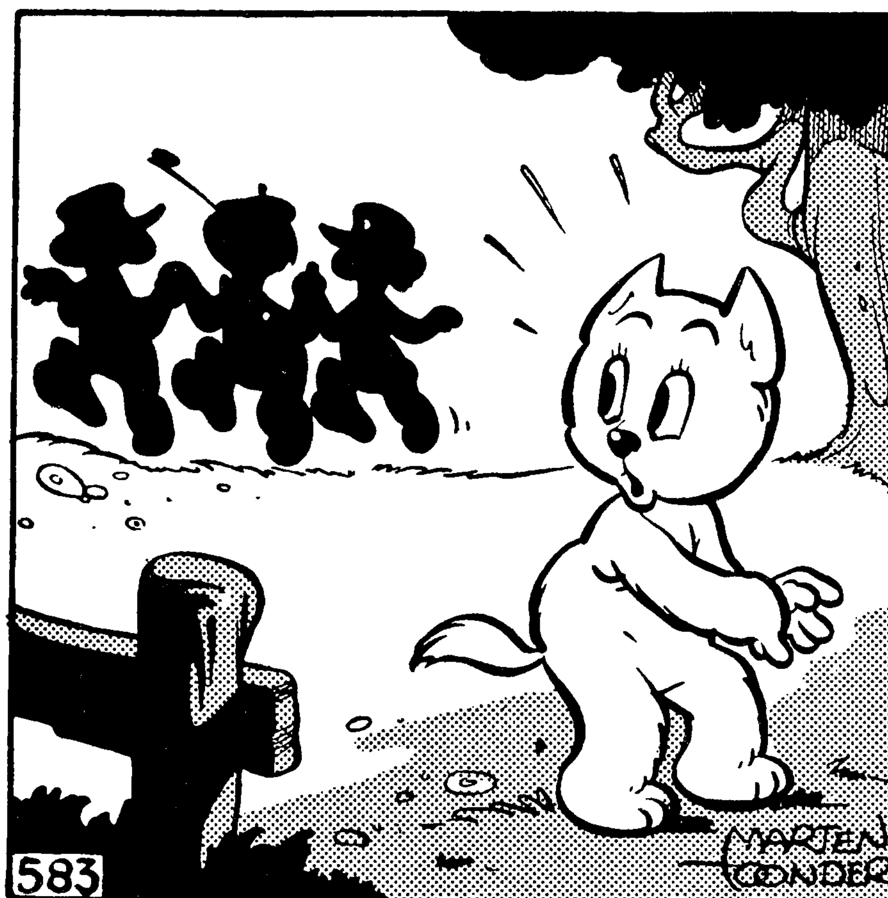



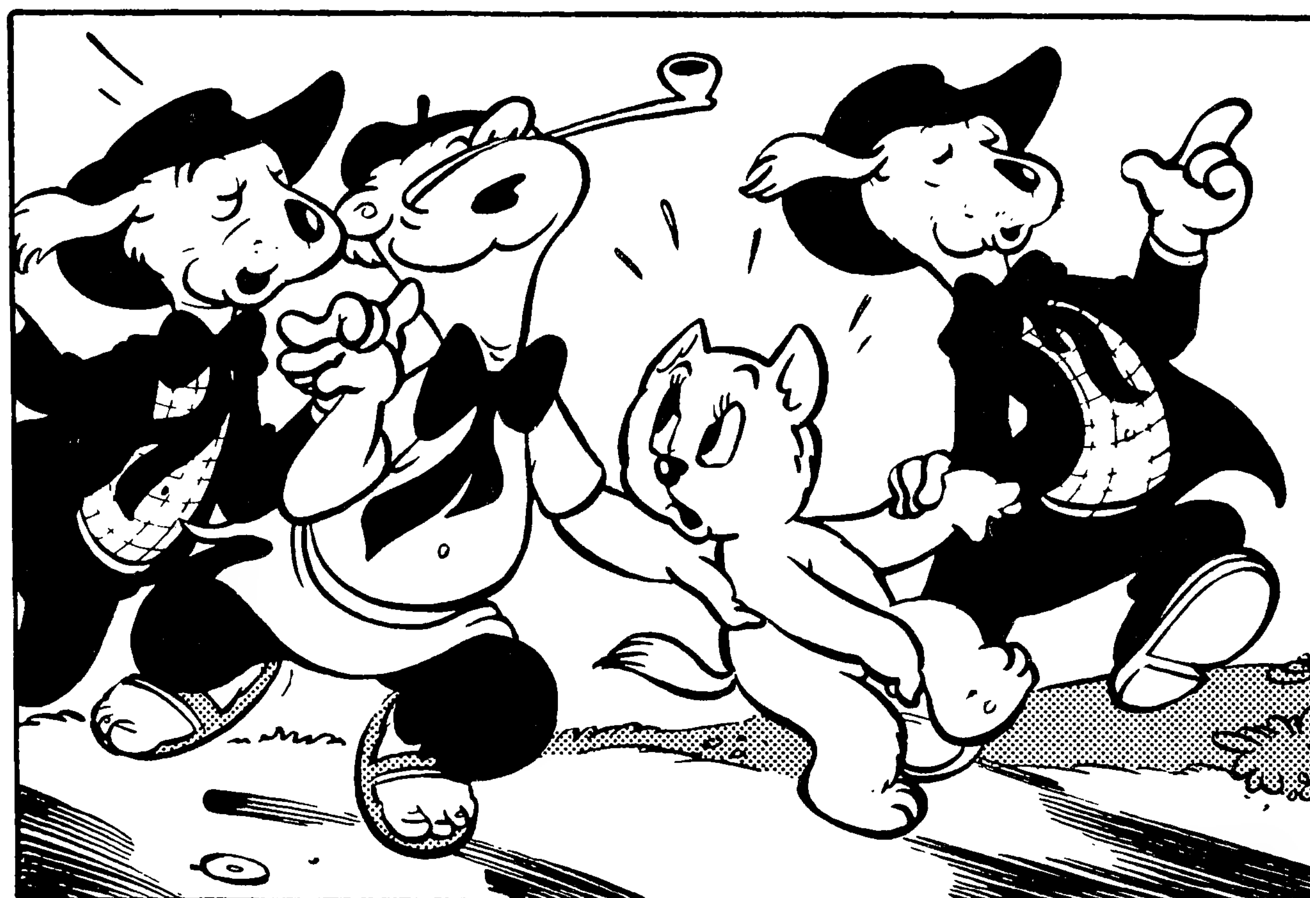
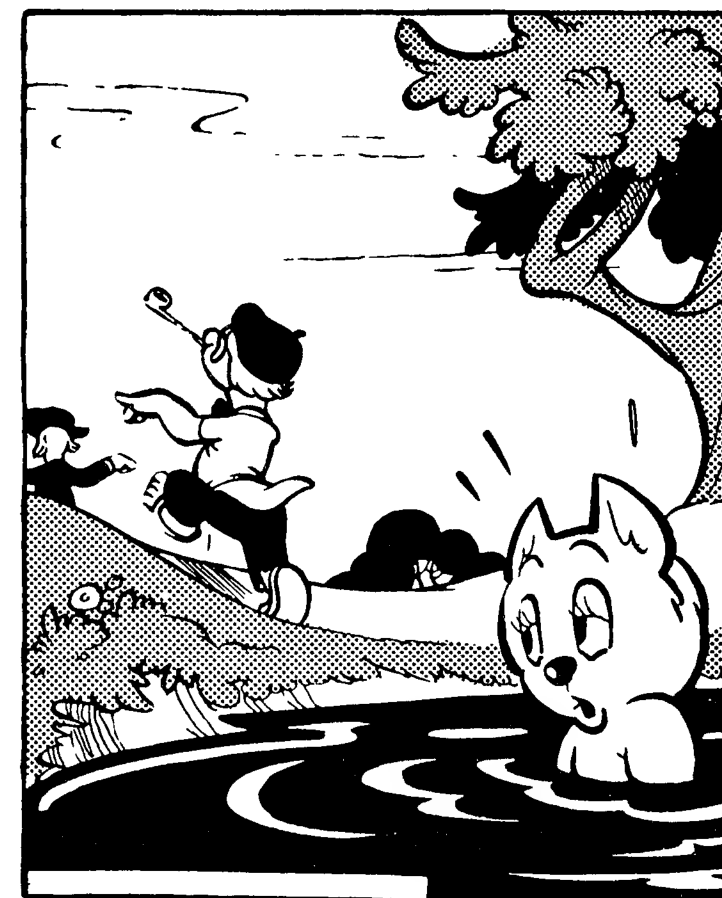
De volgende morgen vroeg zat Tom Poes, na een onrustige nacht, voor zijn huisje op een bank. Hij had slecht geslapen, omdat hij almaar over het vibreerputje had gedroomd en daardoor had hij nu een slecht humeur.
'Ik ga weg!' dacht hij. 'Het is hier niets gedaan voor een poes die van avonturen houdt. Het is hier allemaal even saai en echte spannende dingen gebeuren er niet meer.'
Op dat moment werd hij gestoord door het geronk van motoren en het geknal van verstopte uitlaten. Over de weg, die langs zijn huisje naar Bommelstein voerde, naderde een lange rij vrachtwagens vol bouwmaterialen. Tom Poes staarde verbluft naar die colonne en begreep er niets van.
'Ze schijnen te gaan bouwen!' dacht hij. 'Hm, dat is niet zo gek! Maar waarom doen ze dat niet in de stad? Deze weg voert alleen maar naar Bommelstein...'
Zijn verbazing ging echter over in schrik, toen hij aan het eind van de rij vrachtauto's een paar voetgangers gewaar werd, die er op hun gemak achter aan liepen. Want die voetgangers waren niemand minder dan Bul Super en Hiep Hieper, die de burgemeester van Rommeldam tussen zich in hadden.
'Mijn goede gemeente gaat een goede tijd tegemoet!' zei de burgemeester.
'Als je blieft!' zei Super. 'Je zult eens zien wat een vreemdelingen er gaan komen!'
'Niks dan vreemdelingen!' vulde Hieper aan. 'Duizenden, hè baas?'
'Daar ga ik achter aan!' dacht Tom Poes. 'Daar moet ik het mijne van hebben!'





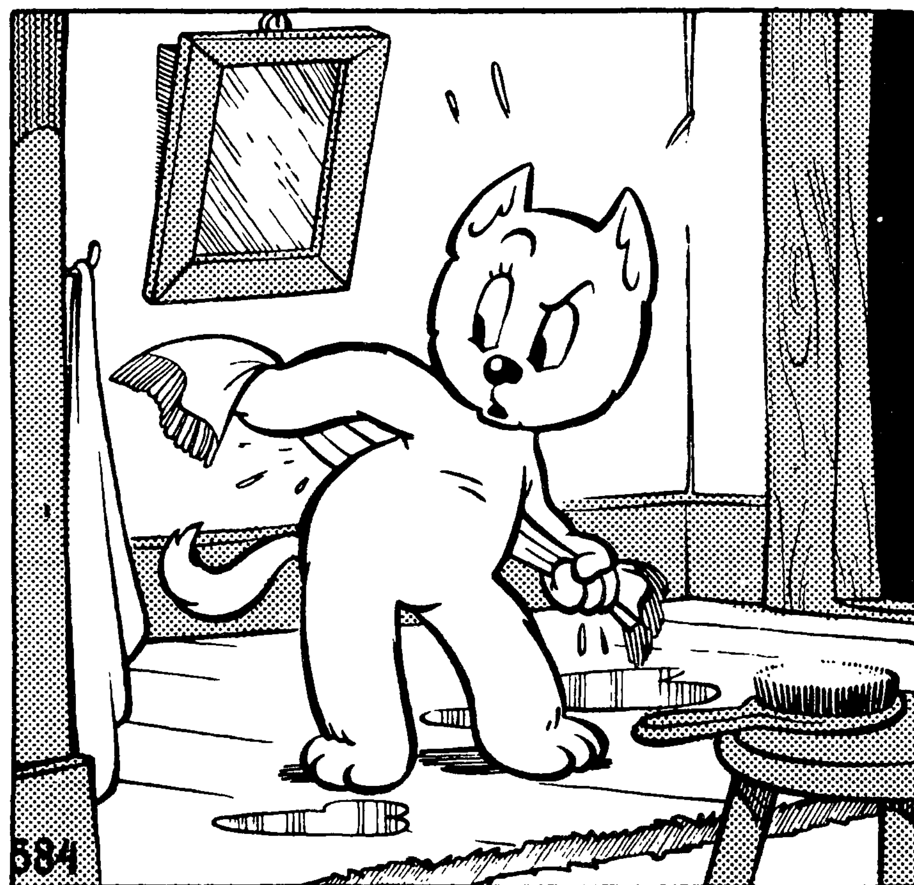

Tom Poes sloot dus zijn huisje en liep achter het groepje aan. De luide stem van Bul Super was gemakkelijk verstaanbaar, zodat Tom Poes het gesprek zonder moeite kon volgen.
'We beginnen met het gebouw op het grasveld van Bommelstein!' riep Super. 'Dat wordt een soort badinrichting in Griekse stijl. Daar kunnen de bezoekers bronwater kopen en zich in de bron baden. Ik bouw dat ding voor niets, burgemeester! Alleen moet ik alle inkomsten van het water hebben, zaken zijn zaken!'
'Juist!' riep Hieper 'En van Bommelstein zelf maken we een hotel. Daar kunnen de vreemdelingen logeren. Zaken zijn zaken!'
'Voortreffelijk!' zei de burgemeester dromerig. 'Jullie zijn edele lieden! Ik zal voorstellen jullie ereburgers van Rommeldam te maken.'
'Mooi! Afgesproken!' riep Super.
Op dat moment kwam Bommelstein in zicht en Tom Poes bleef verbluft stilstaan. Naast het oude slot was men bezig een soort Griekse tempel te bouwen. Werklieden waren druk in de weer met het aanmaken van gips en papier-maché en het oprichten van stellages. Stenen, balken en planken lagen over heer Bommels mooie grasveld verspreid en heer Ollie zelf hing tevreden uit een torenkamer en keek naar de bedrijvigheid.
'Prachtig!' mompelde de burgemeester. 'Monumentaal! wat een gebouw! Rommeldam wordt een voorbeeld voor de wereld! Fijne trillingen dan!'
'Juist!' riep Super. 'Prachtig, hè? Kolossaal! Enorm! Super-stijl! Maar zaken zijn zaken. Ik moet een contractje van je hebben!'

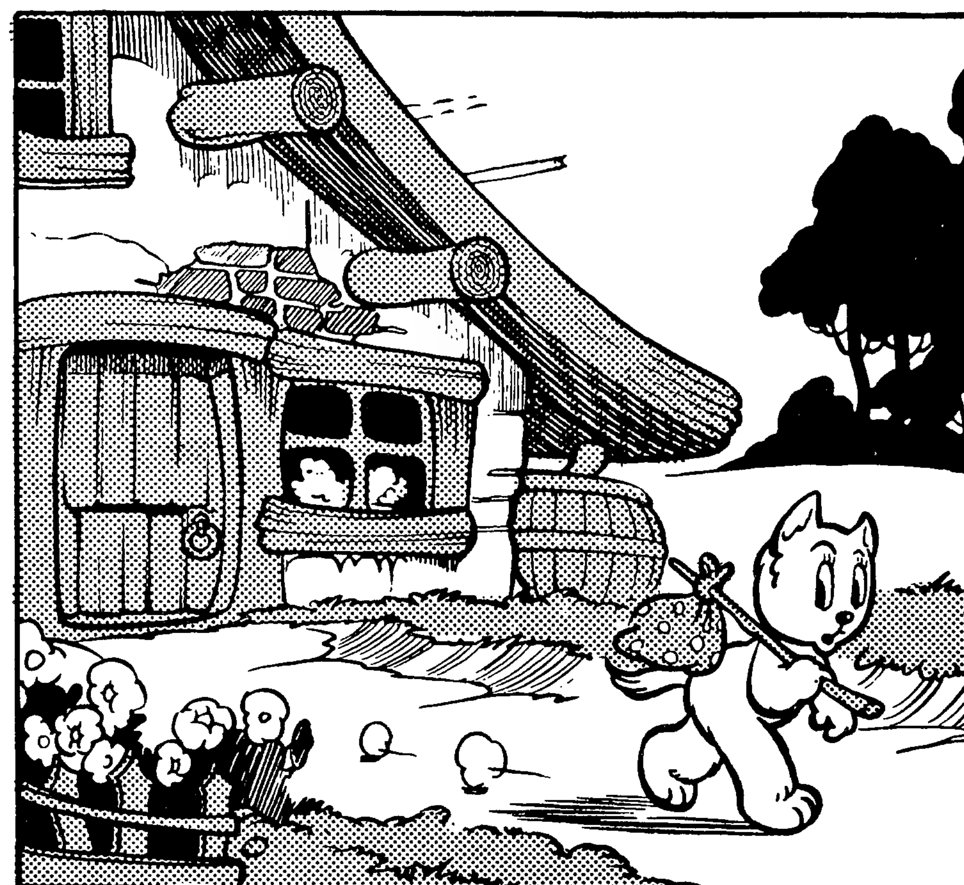
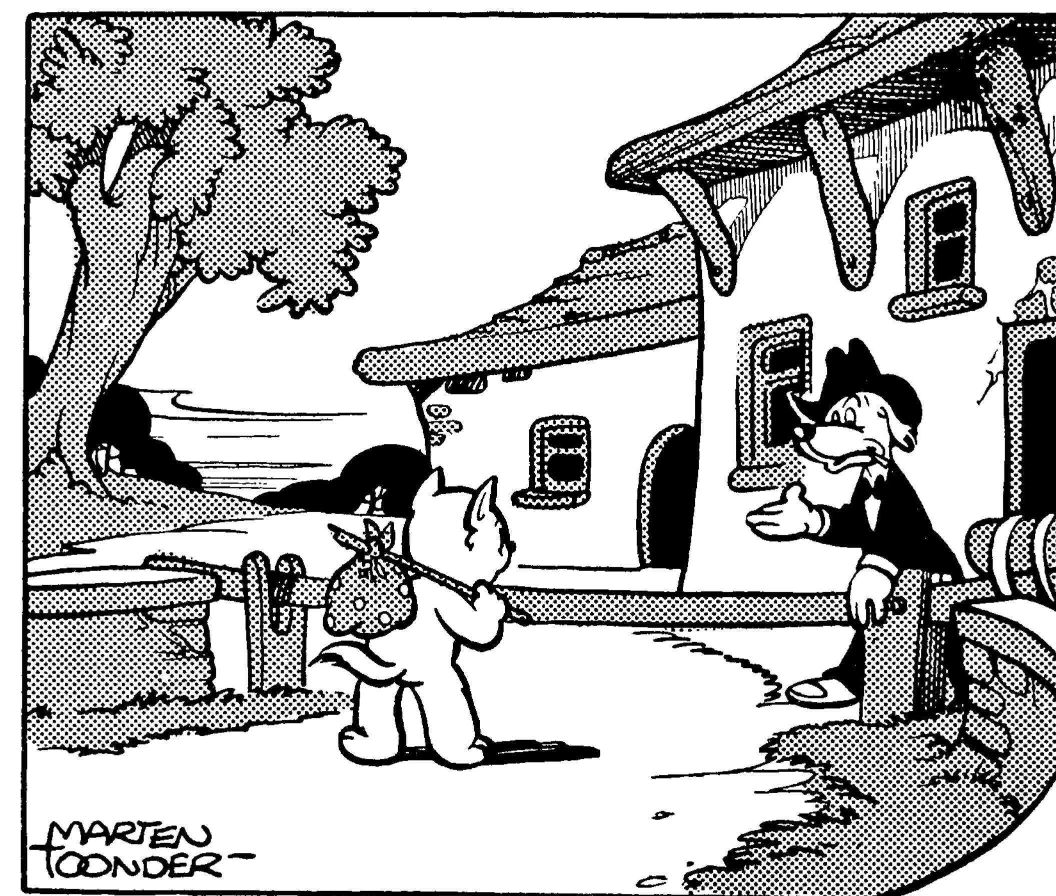


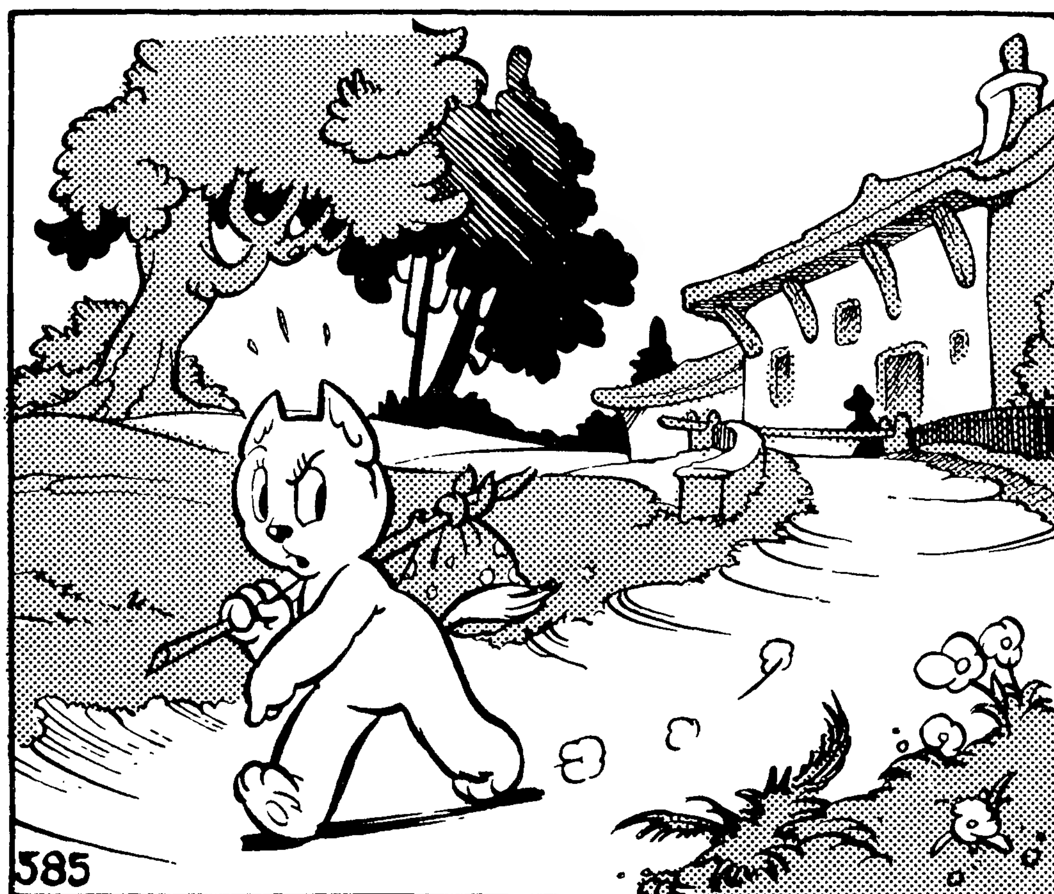
Terwijl Tom Poes zo vol ontzetting naar het gedoe op heer Ollie's grasveld stond te kijken werd zijn oor getroffen door een luid gezang. Omkijkend ontdekte hij, dat dit veroorzaakt werd door de schilder Terpen Tijn en de twee dichters Antonius en Gerardus Flambard. Hand in hand dansend huppelden de kunstenaars nader en namen hem in hun midden.
'Dansen!' jubelde Terpen Tijn. 'Het gewicht van de grofstoffelijke vorm gaat over tot eh... dinges! Kom, makker!'
'Hopsasa!' juichte de dichter Gerardus Flambard.
'Hupfaldera!' vulde zijn broeder aan.
'Stop!' riep Tom Poes! 'Schei uit met dit misselijk gedoe. Ik wil niet met jullie dansen!'

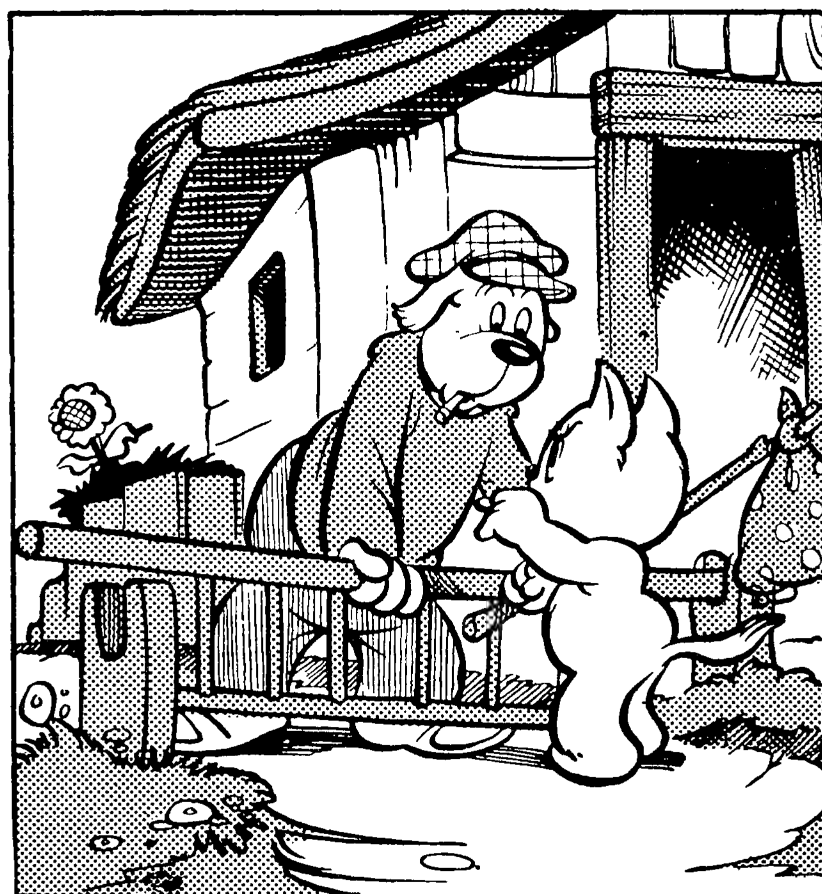
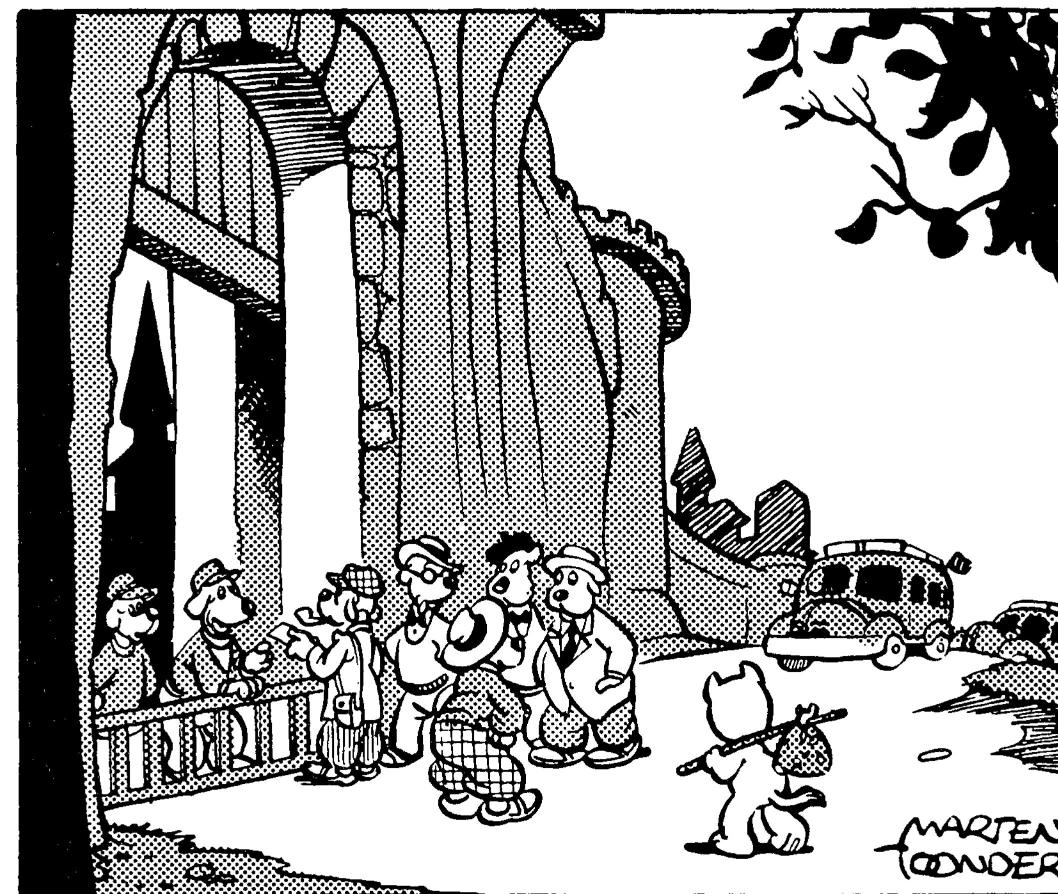
Terpen Tijn hield zijn pas in en fronste de wenkbrauwen.
'Voel je soms niet hoe lichtvoetig de vibratie van de eh... dinges... eh dinges?' vroeg hij, boos wordend. 'Ik weet het al, makker, je vleeslichaam is te zwaar! Jij bent dat akelige nare baksel dat ons het leven wil verzuren, is 't niet? Jij had het gisteren over geld, is 't niet?'
'Geld is het slijk der aarde!' zong Gerardus Flambard.
'Doch slijk geeft groter waarde!' vulde Antonius aan. Daarop nam het drietal Tom Poes onder de armen en wierp hem in een moddersloot, die langs de heuvel liep.
'Pets!' daar lag Tom Poes. Ik geloof, dat hij nog nooit zó boos geweest is.



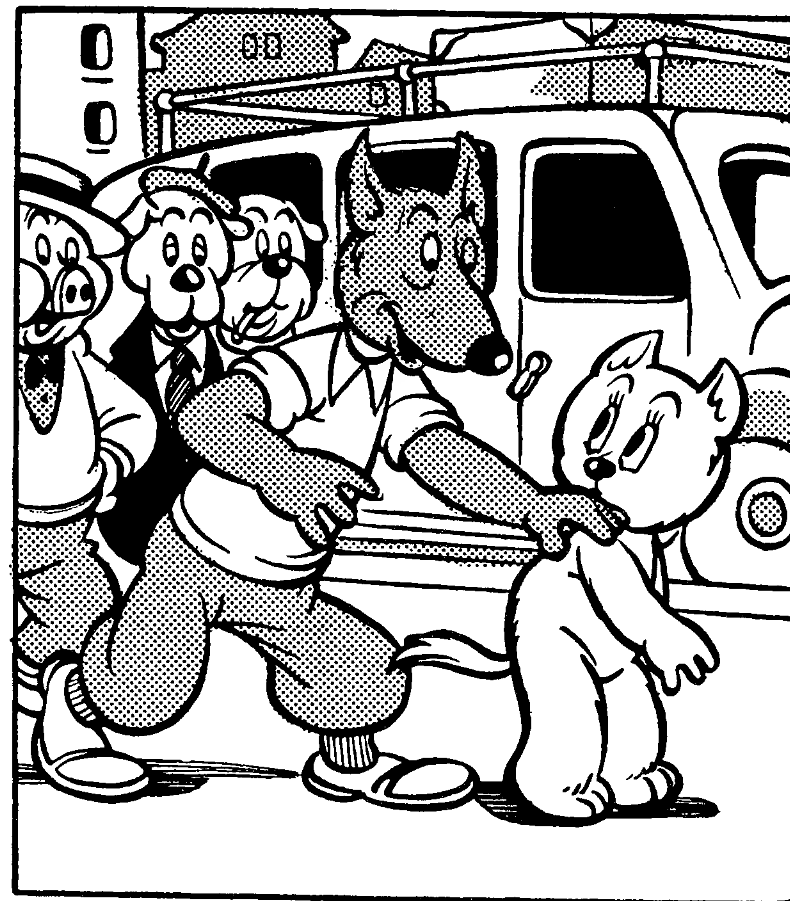
Tom Poes is nog niet zó boos geweest als toen Terpen Tijn hem in de sloot jonaste. In de eerste plaats houdt hij niet van water en in de tweede plaats vond hij het geen manier van doen. Woedend krabbelde hij op het droge, rende naar huis en begon zich met een handdoek af te wrijven.
'Ik heb er genoeg van!' mompelde hij. 'Hier heb ik nu werkelijk verder geen aardigheid in. Bah! Ik ga mijn buidel pakken en dan trek ik naar een andere streek. Wanneer die onzin hier over is, kom ik misschien wel eens kijken hoe het met heer Bommel is!'
Zo gedacht, zo gedaan. Tom Poes pakte zijn tandenborstel en zijn twaalfuurtje in een rode zakdoek en stapte de grote weg op om de wereld in te trekken. Maar hij had nog niet ver gelopen, toen hij tegengehouden werd door een tolboom waarachter de grijnzende figuur van Hieper zichtbaar was.
'Eén florijn, als je er door wilt! Eén florijn voor voetgangers!' riep Hieper sarrend.
'Wat is dit voor onzin?' vroeg Tom Poes kwaad. 'Wie heeft hier een tolboom neergezet? Dit is toch een openbare weg?'
'Deze tolboom is hier opgericht door de Vereniging tot Exploitatie en Instandhouding van het Bommelsteinse Vibreerputje!' legde Hieper uit. 'Ik ben de penningmeester van die Vereniging, zie je? Ik heb het recht om van iedere voetganger een florijn te eisen. Kinderen en militairen half geld, zie je? Dat is voor de exploitatie en instandhouding van de Vereniging tot Exploitatie en Instandhouding van...'
'Schei maar uit!' riep Tom Poes. 'Van mij krijg je geen cent! Ik neem een andere weg! Bah!' En hij keerde zich om...

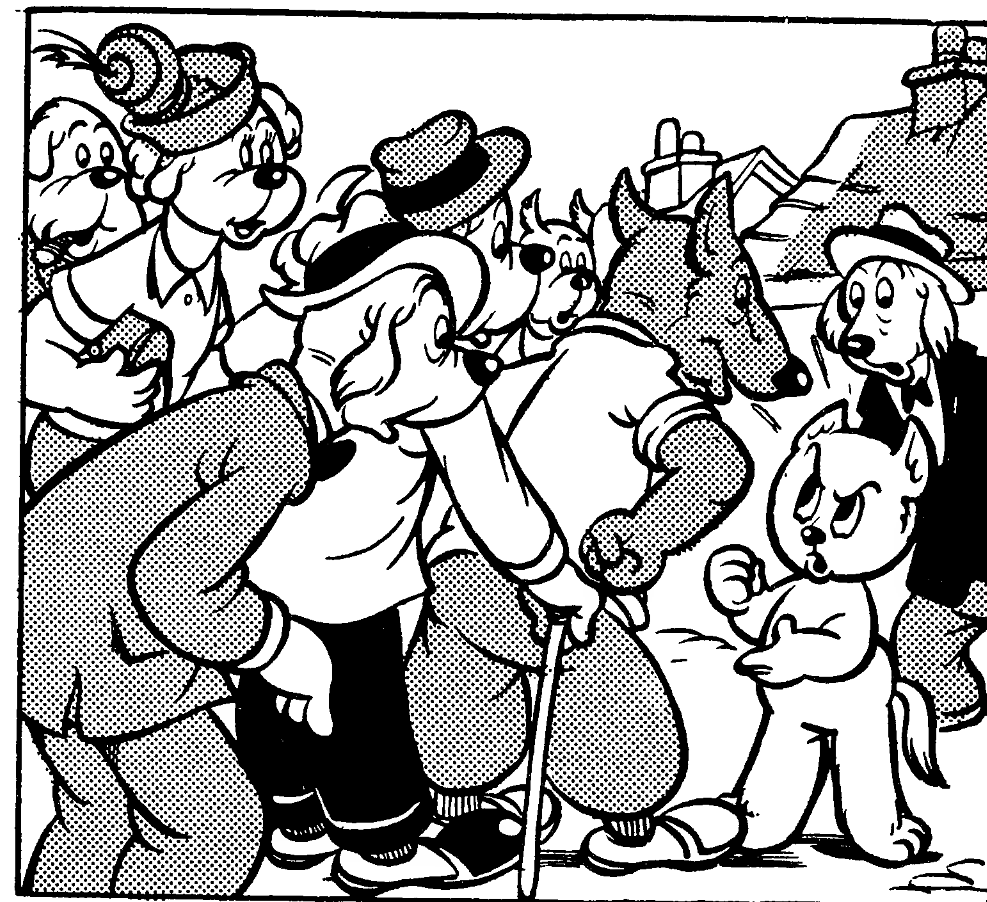


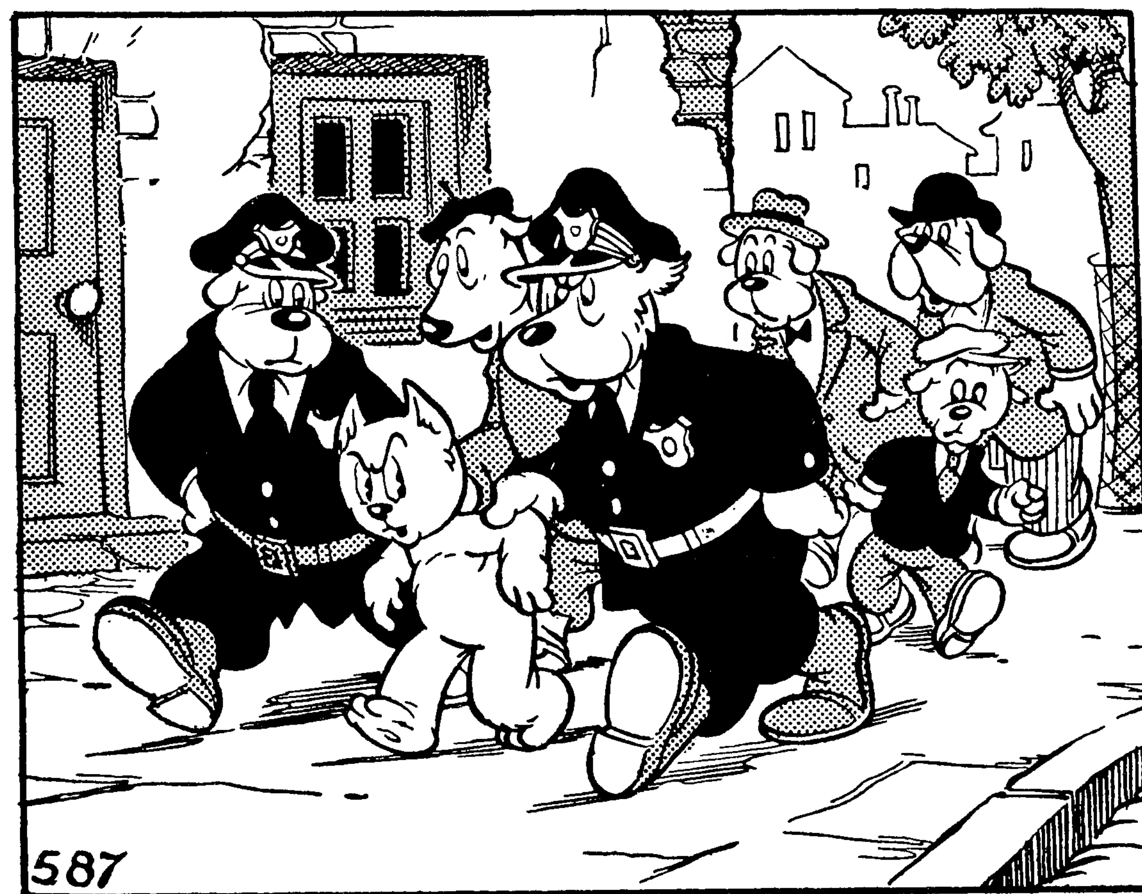
Tom Poes liep met grote passen terug om een andere weg te zoeken. Maar dat hielp niet. Na een half uurtje lopen ontdekte hij, dat men gedurende de afgelopen nacht ook hier een tolboom had neergezet. Een slordige figuur hield bij deze tweede tol de wacht en stak zijn hand uit.
'Eén florijn, alsjeblieft,' mompelde hij.
'Ben jij dan ook door die Vereniging van het Putje hier neergezet?' vroeg Tom Poes.
'De Vereniging tot Exploitatie en Instandhouding van het Bommelsteinse Vibreerputje!' zei de tolbaas. 'Eén florijn, alsjeblieft!'
'Mag dat dan maar zo?' riep Tom Poes. 'Wie heeft jullie toestemming gegeven om hier tolbomen op te richten?'
'Burgemeester en Wethouders van Rommeldam!' zei de tolbaas geduldig. 'Eén florijn, alsjeblieft!'
'Wie is je baas?' vroeg Tom Poes. 'Wie heeft die vereniging opgericht?'
'De heren Super en Hieper,' legde de tolbaas uit. 'Van de naamloze vennootschap van de Vereniging tot Exploitatie en Instandhouding van het Bommelsteinse Vibreerputje. Eén florijn, alsjeblieft!'
Tom Poes betaalde zuchtend en liep boos verder in de richting van Rommeldam.
'Ik zal in de stad de trein nemen!' dacht hij. 'Lopen is veel te duur! Wie weet hoeveel tolbomen er op deze wegen staan!'
Maar toen hij de stadspoort naderde zag hij tot zijn ontzetting, dat ook deze door een tolboom ontsierd werd. Een grote menigte toeristen stond er voor en werd na betaling van een florijn in de stad toegelaten.
'Eén florijn!' riep de tolbaas. 'Steunt de Vereniging tot Exploitatie en Instandhouding van het Putje! Eén florijn om toegelaten te worden tot de stad van het Putje! Treedt binnen!'

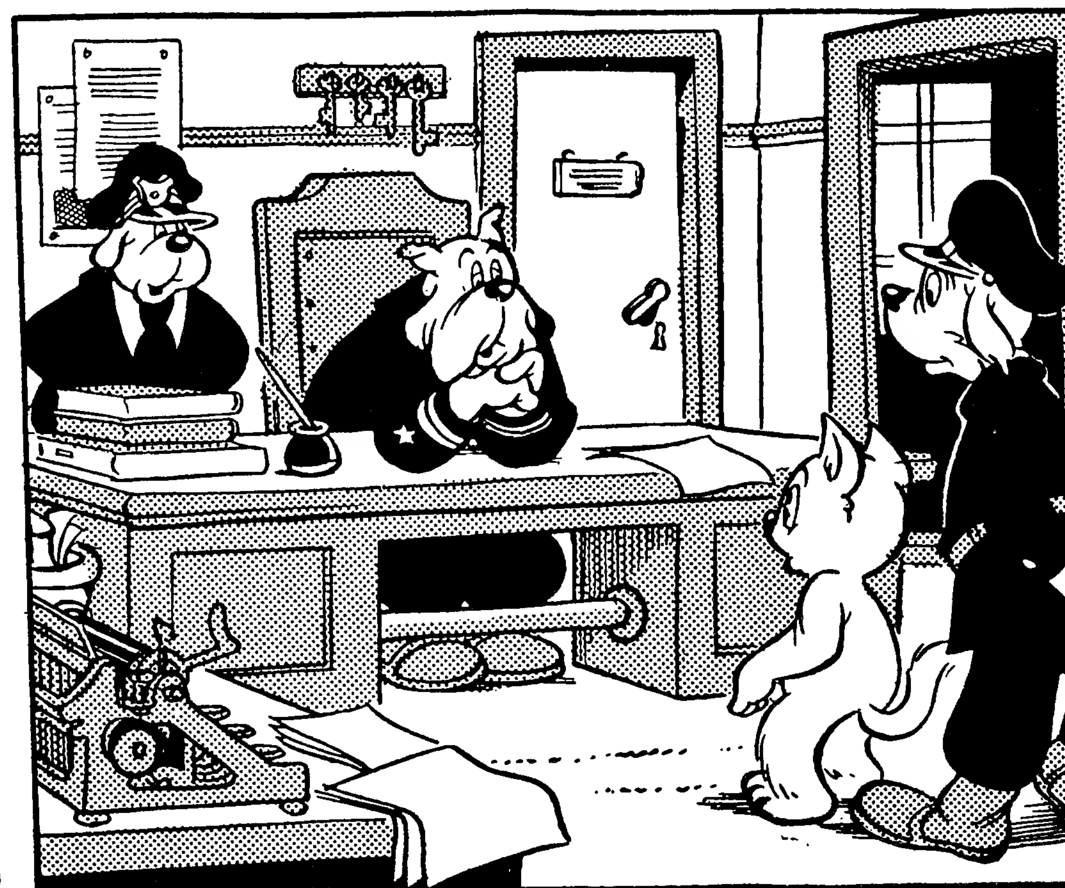
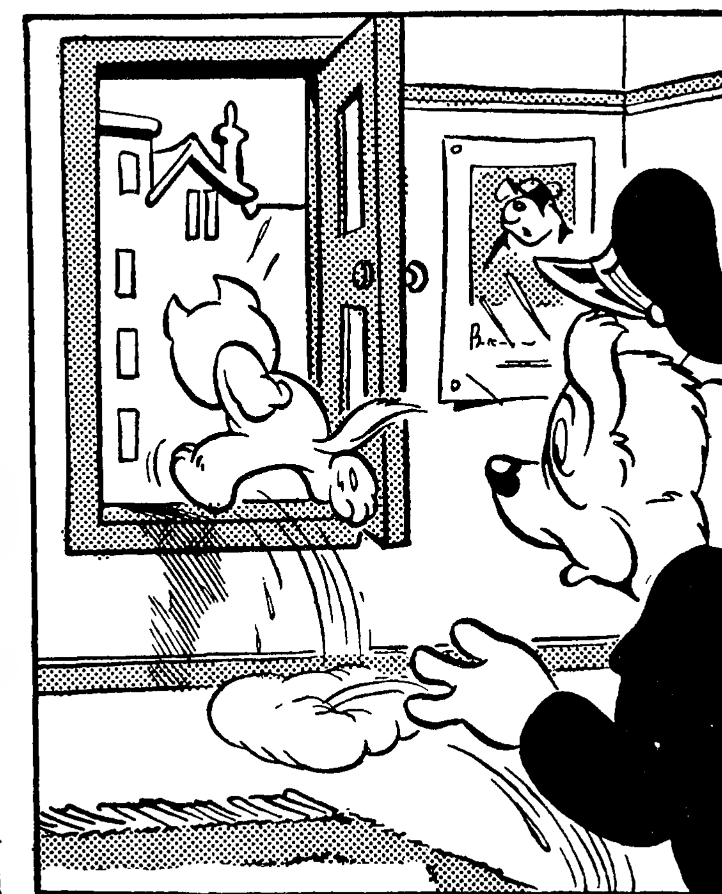




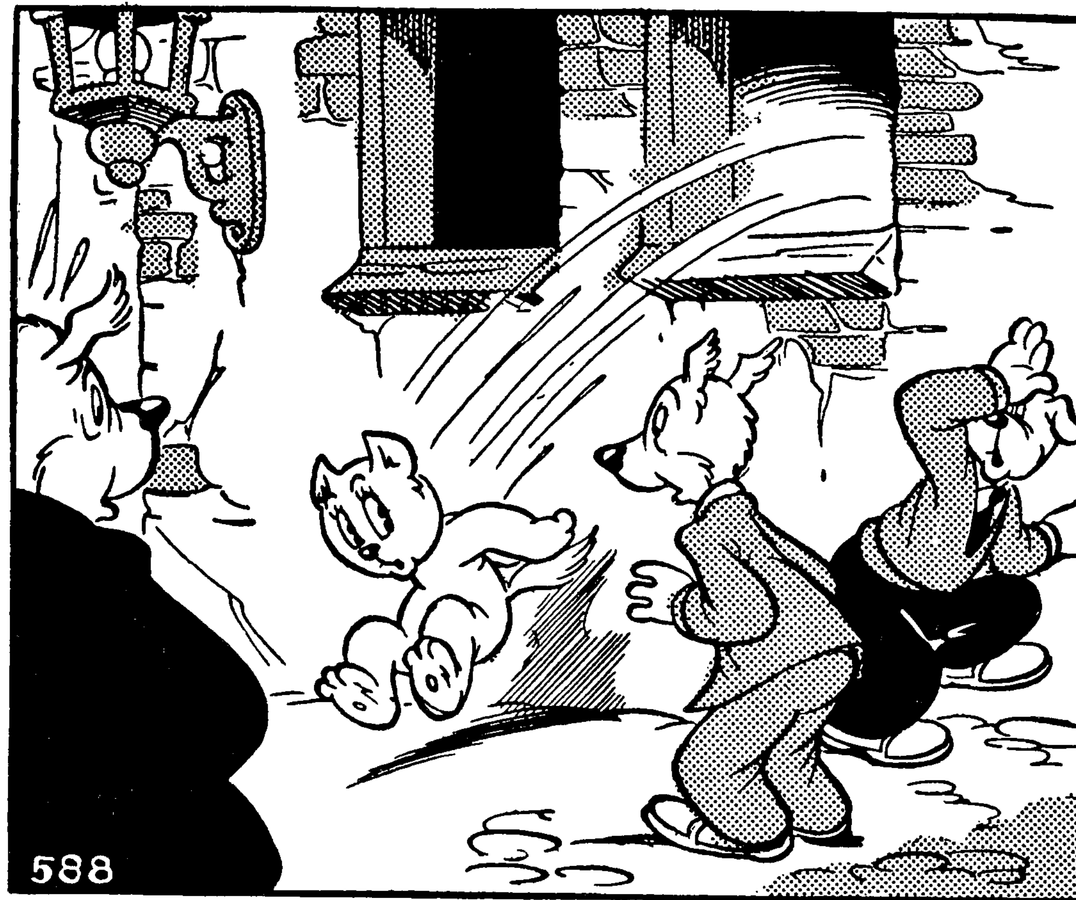


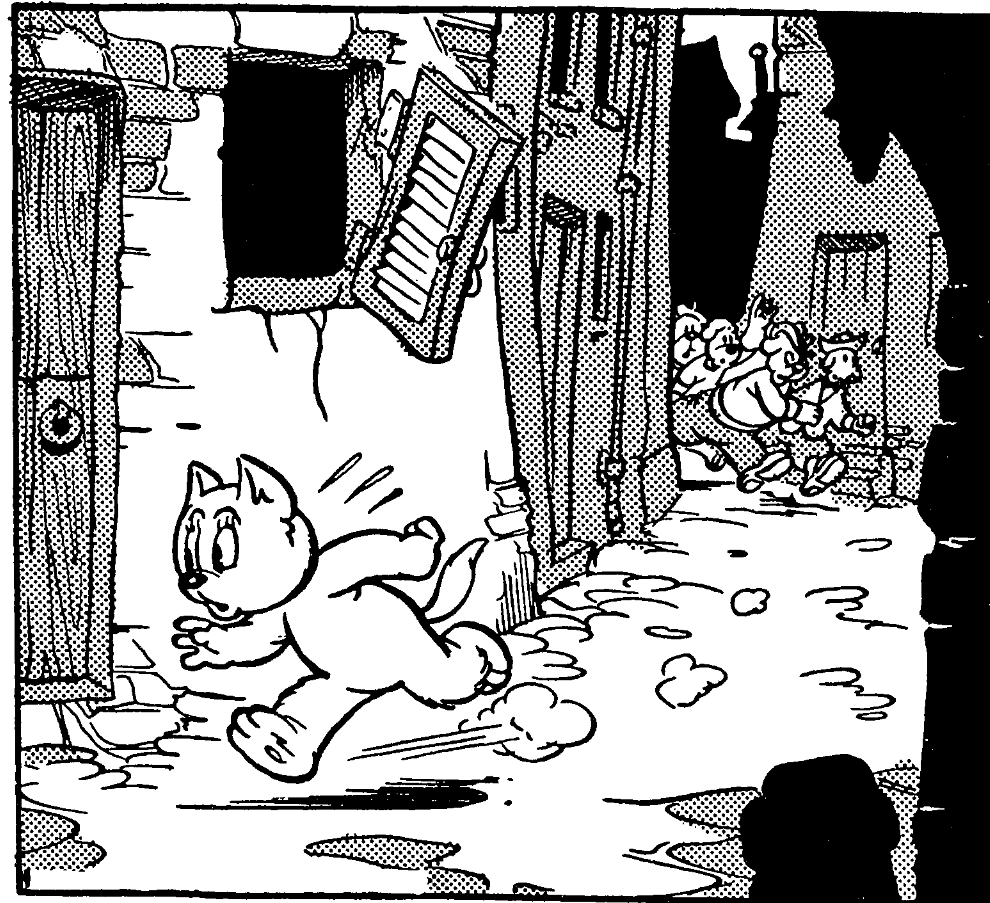
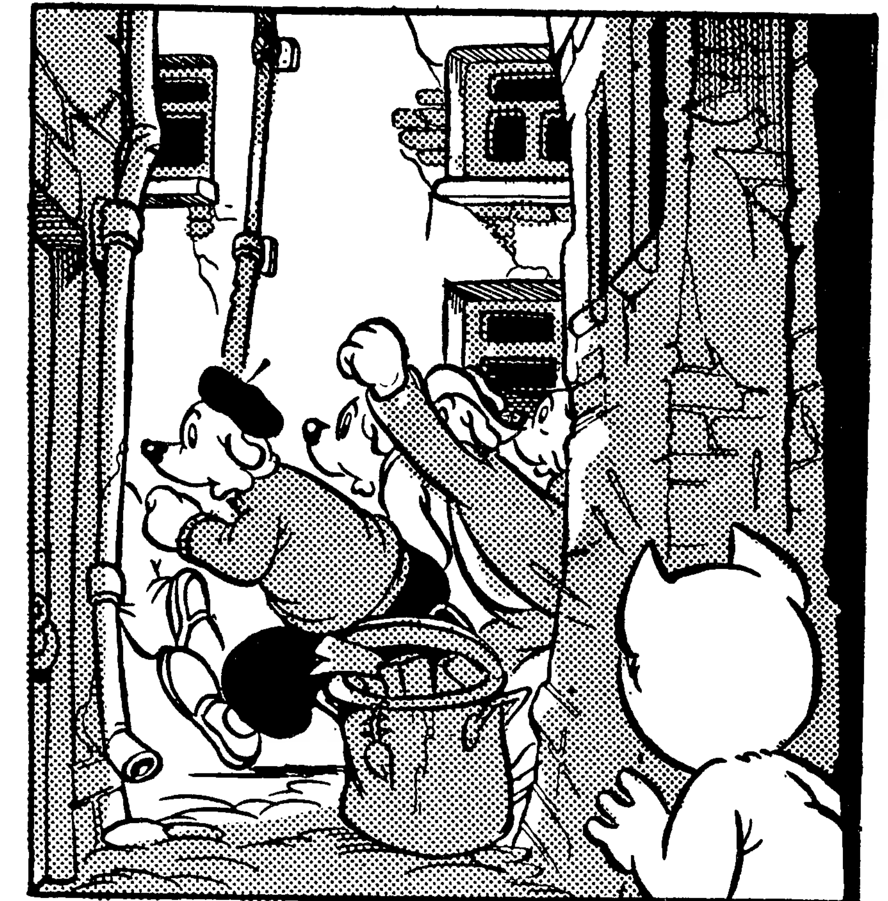
Tom Poes betaalde zuchtend nòg eens een geldstuk om in de stad te kunnen komen.
'Wat een drukte!' dacht hij. Rommeldam is heel anders dan anders! Er is een hele menigte op de been. Waar komen al die vreemdelingen vandaan?'
Ja, dat was een werkelijk vreemd geval. Het rustige stadje werd opgeschrikt door autobussen vol toeristen en zingende clubjes vreemdelingen trokken onder leiding van roepende gidsen door de straten.
'Hier is het oude marktplein!' riep een van de gidsen, dicht bij Tom Poes. 'Er liggen negentig duizend vijfhonderd en drie en twintig klinkers op de grond en de bladeren van de bomen zijn zuiver groen! Hier links ziet u de winkel van de drogist J. Galdrop Kzn., die handelt in aardige flesjes bronwater uit de vibreerput en dan rechts is de boekwinkel van H. Keerzijde jr., waar u het boekwerk 'Tedere Vibratie' van de dichter Flambard kunt kopen! En nu...'
'Schreeuw niet zo!' zei Tom Poes, die steeds bozer werd. 'Wat komen al die vreemde lieden hier eigenlijk doen?'
'Leest u dan geen kranten?' vroeg de gids verbaasd. 'Hier in de buurt is een putje ontdekt dat het verstand kan laten trillen! Sluit u maar bij mij aan, dan zal ik u eerst de stad tonen en u daarna naar het slot Bommelstein brengen, waar de bron is aangeboord! Het kost maar twee florijnen!'
'Bah!' riep Tom Poes. 'Alweer die gekke put! Je werkt zeker ook voor die Super Vennootschap! Bah!'
Toen werd de gids ook boos. 'Hoort u dat, dames en heren?' riep hij. 'Deze jonge man noemt onze Vibreerbron een gekke put! Ongehoord!'
'Foei!' riepen de vreemdelingen. 'Ongehoord!' En ze namen een dreigende houding aan...



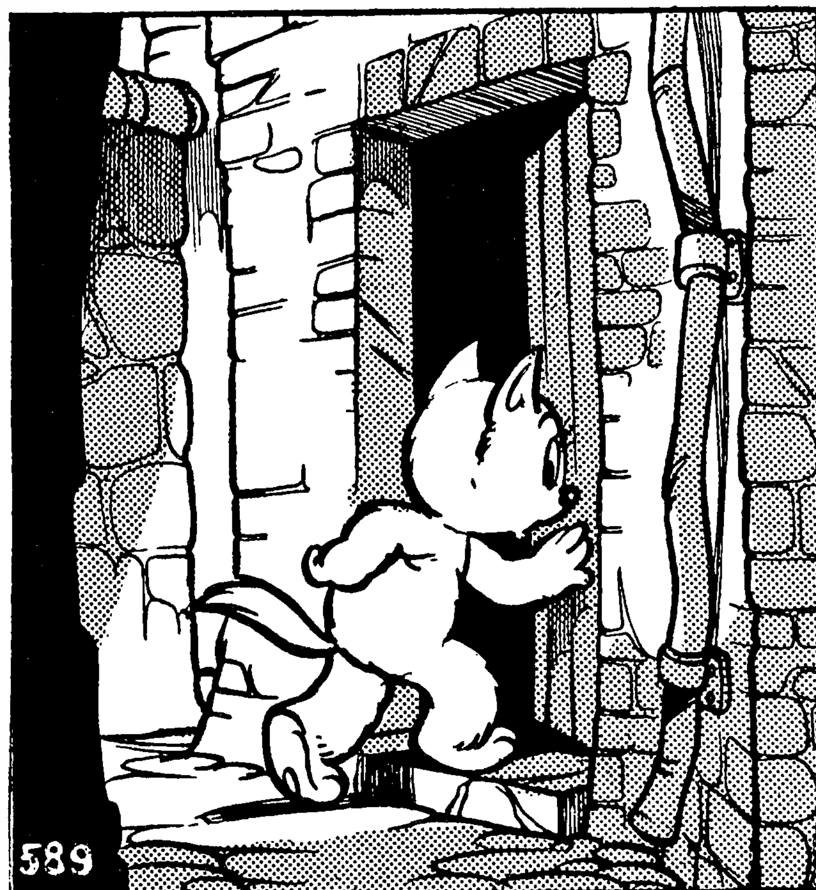



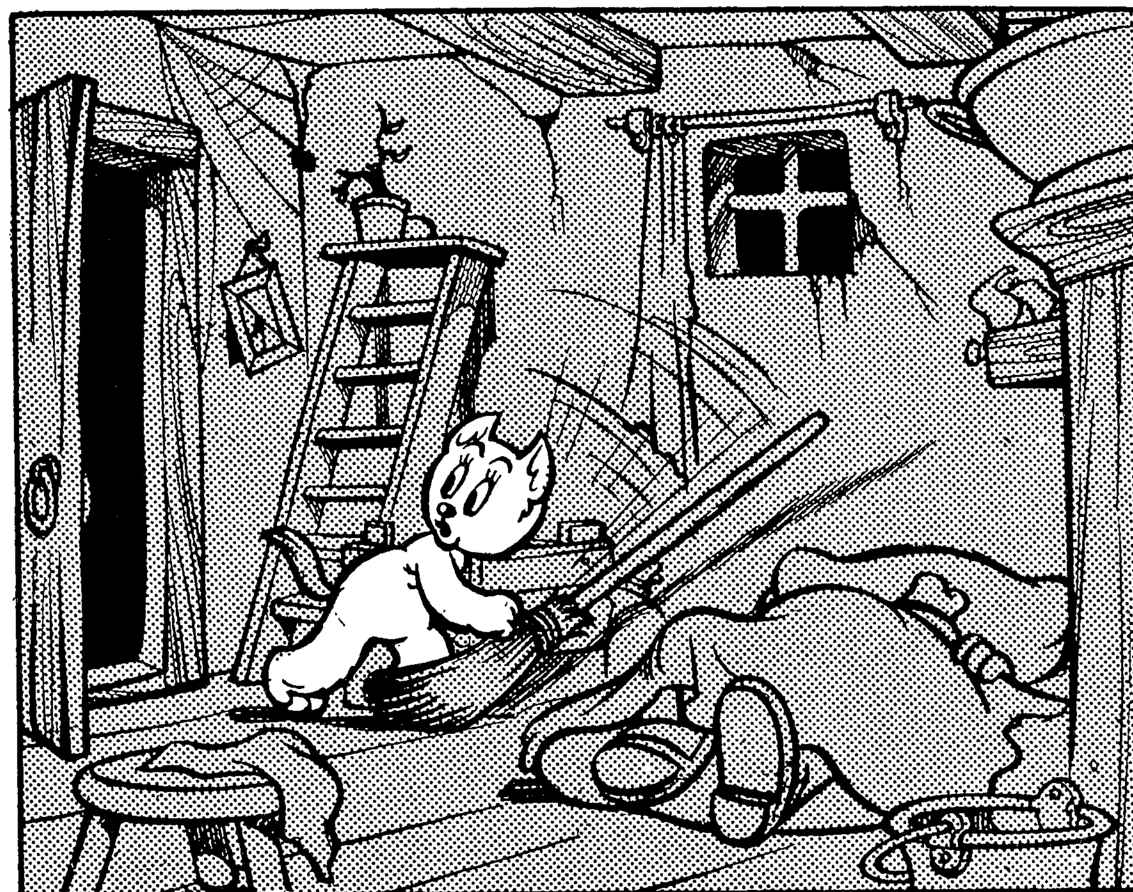
Er ontstond een oploop om Tom Poes heen, waaraan een einde werd gemaakt door een paar agenten.
'Mee naar het bureau!' zei één van de agenten. 'Je beledigt deze lieden!'
En zo werd Tom Poes dus opgebracht. Het hielp niets of hij al zei, dat hij niets verkeerds had gedaan. De politie-ambtenaren duwden hem voort en voerden hem het hoofdbureau binnen naar de kamer van de commissaris Bulle Bas.
'Huh! Tom Poes!' mompelde de commissaris. 'Je wordt beschuldigd van het beledigen van het Vibreerputje! Dat gaat niet aan, mijn jongen!'
'U begrijpt het niet!' riep Tom Poes. 'U hebt zelf van dat bronwater gedronken en nu bent u zelf ook raar geworden!'
'Raar?!' zei de commissaris. 'Raar?' Dat is een belediging van een ambtenaar in functie. En bovendien heb je geen gelijk, want ik weet nu pas wat ik waard ben! Ik vibreer nu pas zoals een commissaris van politie betaamt. Ik kan dansen! En jij noemt dat raar? Foei! Neen m'n jongen, hier kom je niet zo gemakkelijk af! Ik kan dit grofstoffelijk gepraat in deze stad niet toestaan! De geest moet eh... dinges! Voel je wel? Je gaat nu een poosje in de cel om tot andere trillingen te komen en dan...'
Maar Tom Poes wachtte niet af wat er nog meer met hem zou gebeuren. Hij nam een aanloopje en sprong uit het raam van het politiebureau op straat...



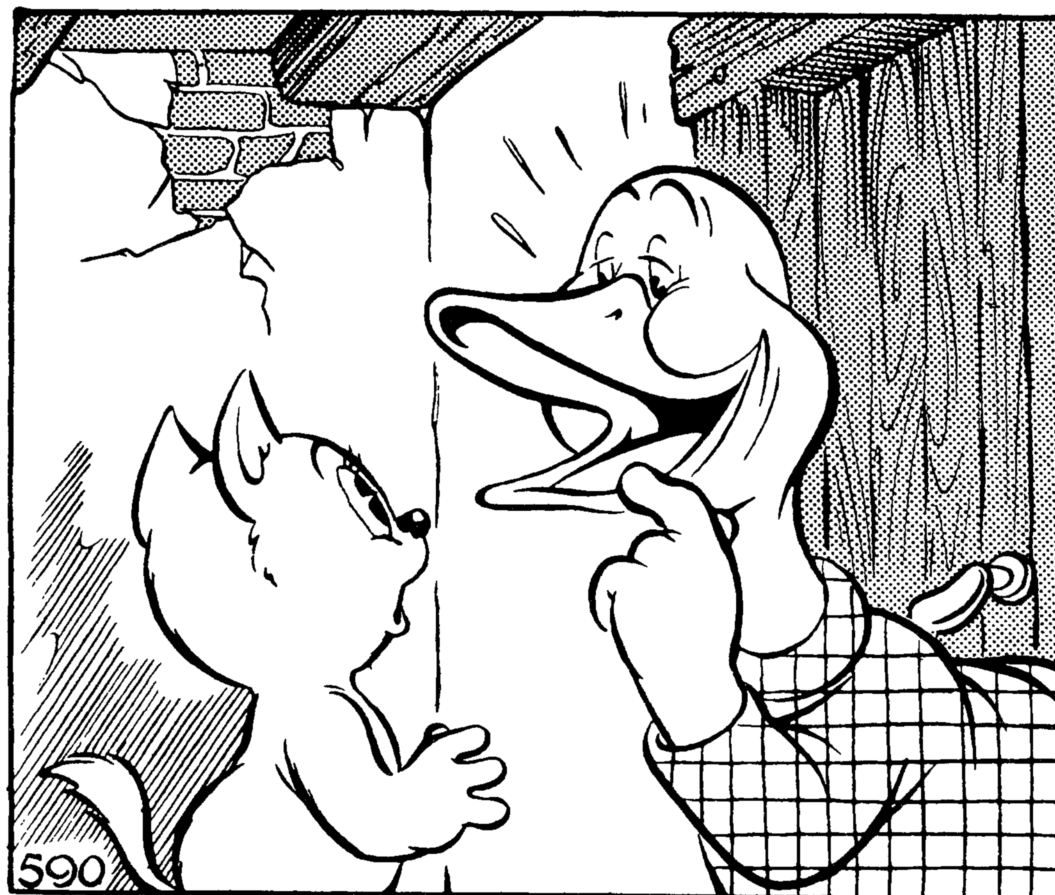



De voorbijgangers op straat bleven verbaasd staan toen ze zo maar iemand uit het raam van het politiebureau zagen springen.
'Wat is dat?' vroeg men zich af. 'Dit lijkt op een ontsnapping of zoiets!'
Deze verwarring werd nog groter, doordat er een paar agenten aan het raam verschenen, die luidkeels begonnen te roepen.
'Vat hem!' riepen de agenten. 'Hij is een gevaarlijke grofstoffelijkerd. Hij vibreert niet!'
Er ging een gemompel van ontzetting door de menigte.
'Hij vibreert niet!' riep men. 'Hij is een groverd! Vat hem!' Toen ontstond er een wilde achtervolging. Alle Rommeldammers die uit het vibreerputje hadden gedronken renden achter Tom Poes aan. En degenen, die dat nog niet hadden gedaan, renden ook, omdat ze begrepen, dat het gevaarlijk zou zijn wanneer iemand zou merken, dat ze nog niet fijn vibreerden.
De arme Tom Poes! Hij holde en draafde straat in straat uit terwijl het geroep en getier achter hem steeds luider werd. Zo kwam hij tenslotte in de achterbuurten terecht. De straten werden stegen en de stegen sloppen en toen kreeg hij eindelijk een kans. Toen hij een hoek omsloeg zag hij links van zich een klein, donker en onopvallend steegje en daar schoot hij in. De menigte had dat niet in de gaten en snelde hem voorbij onder dreigend geroep.
'Houdt hem!' riep de menigte. 'Een vleeslichaam! Hij is gevaarlijk!'

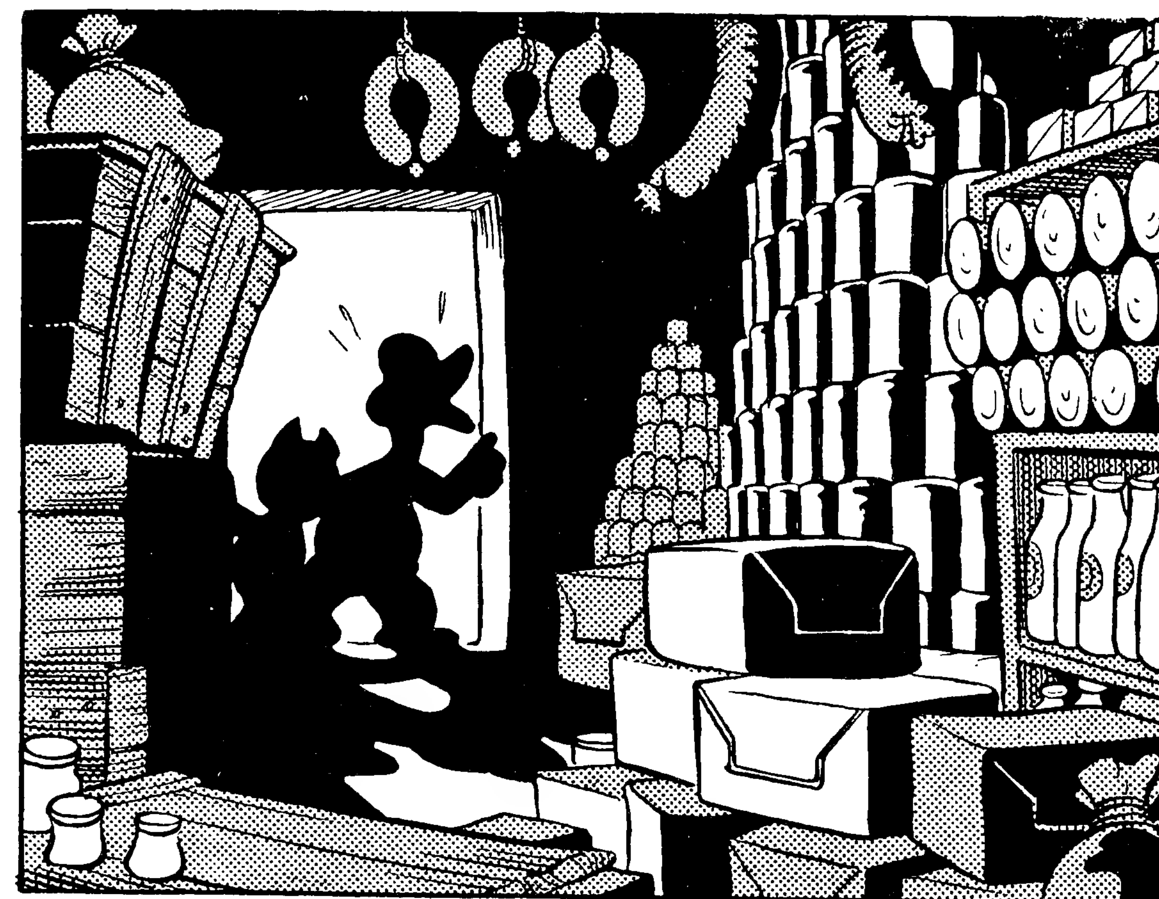




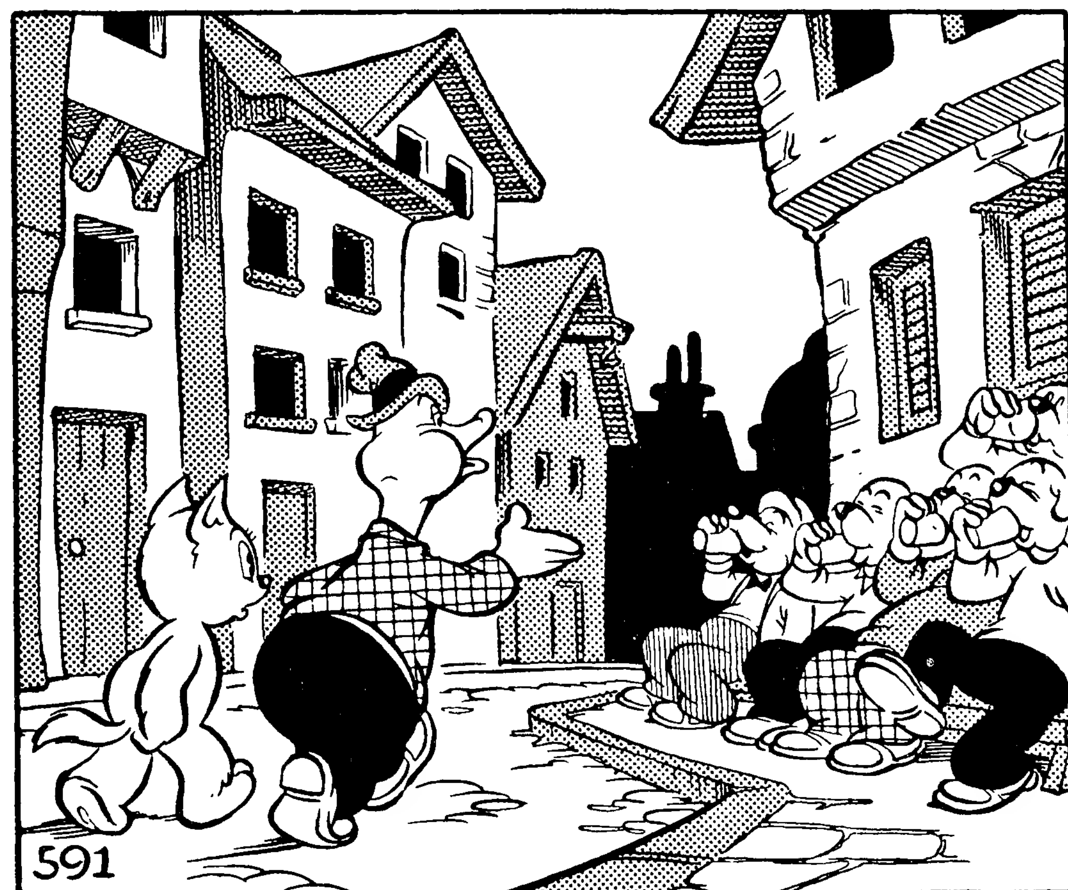

Tom Poes wachtte totdat de voetstappen van zijn achtervolgers niet langer te horen waren en sloop toen voorzichtig het steegje in.
'Wat een toestand!' dacht Tom Poes. 'Ik had mijn mond moeten houden. Het is gevaarlijk om te laten merken, dat men anders is dan anderen! Hoe kom ik hier uit? Direct komt de hele troep terug en dan...? Maar wacht! Daar staat een deur open! Vooruit, ik ga naar binnen!'
Hij duwde de piepende deur dus wat verder open en stapte een schemerig vertrekje binnen. Het was er rommelig en vuil en bovendien lette hij niet goed op. Daardoor kwam het, dat hij tegen een oude bezem aanstootte, die tegen de muur stond. De bezem verloor zijn steun en viel langs de wand met een klap op een figuur, die op de grond lag te slapen. Tom Poes hield van schrik zijn adem in en staarde met grote ogen naar de slapende gestalte. Die bewoog zich traag en mompelde wat.
'Ja, ja,' zei hij, 'kalm maar, ik kom al!' Met een zucht ging hij vervolgens overeind zitten en toen zag Tom Poes dat het niemand minder dan Wammes Waggel was.
'Hihihi! Tom Poes!' gichelde Wammes. 'Gaf jij me die klap? Wat grappig!'
'Het is niet grappig!' zei Tom Poes. 'Het was een ongelukje! Ik ben op de vlucht, zie je? Maar voor we verder gaan, heb jij soms ook water uit het vibreerputje gedronken?'
'Water?' vroeg Wammes verbaasd. 'Kan je dat dan drinken? Hihihi, wat grappig!'

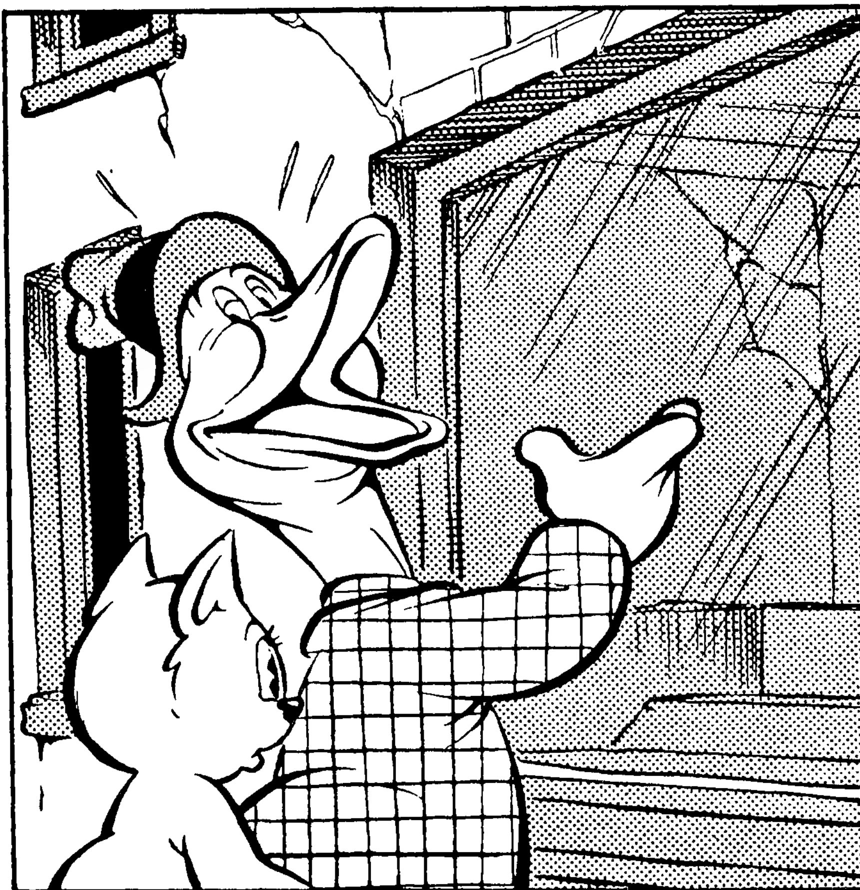




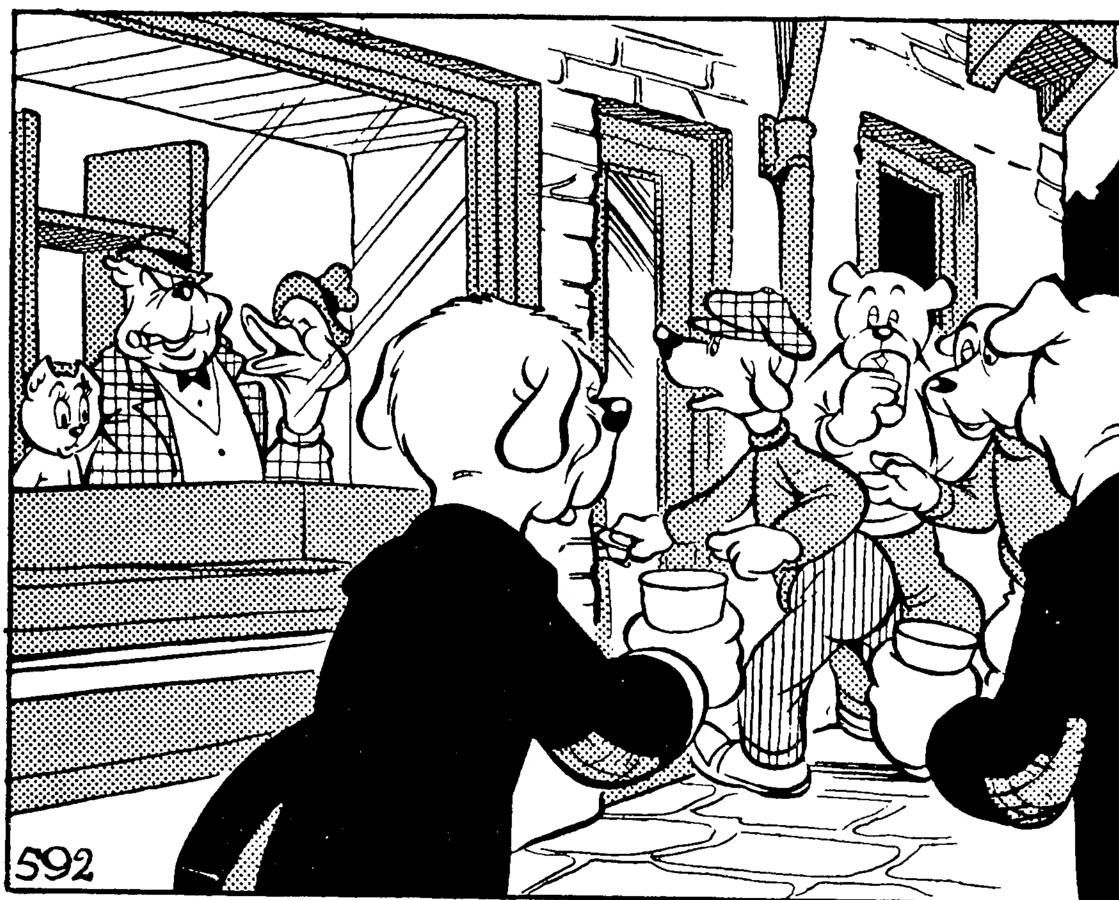


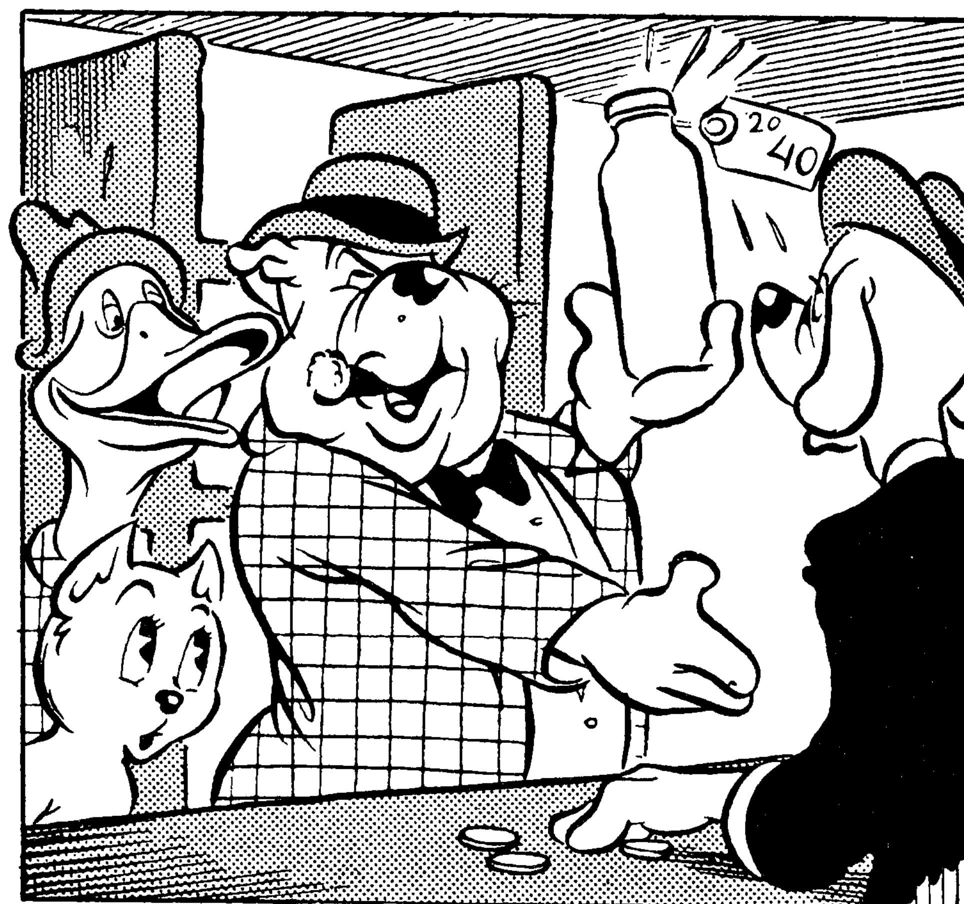
'Jij hebt dus niét uit het vibreerputje gedronken, Wammes?' vroeg Tom Poes streng.
'Het idee, hihihi!' zei Wammes. 'Ik drink niet uit putjes, dat heeft mijn moeder mij geleerd. Ik weet niet, wat je eigenlijk met je fileerputje wilt? Nee hoor, niks mee te maken!'
'Gelukkig!' zei Tom Poes. 'Ik word achterna gezeten door een hele menigte die wèl uit dat putje heeft gedronken en die kwaad is op iedereen die dat niet heeft gedaan. Kan ik me een poosje bij je verbergen?'
'Wel ja, dat is gezellig!' zei Wammes Waggel. 'Dan kan je meteen een beetje helpen. Ik heb het erg druk, zie je!'
'Nee, dat zie ik niet!' zei Tom Poes. 'Het ziet er hier nogal kaaltjes uit. Waar heb je het zo druk mee?'
'Zaken!' zei Wammes gewichtig. 'Ik heb de voorraden van Rommeldam in huis!'
'Wat heb je?' vroeg Tom Poes verbaasd.
'De voorraden!' zei Wammes. 'De levensmiddelen! Kijk! Hij opende een deur en trok Tom Poes mee naar een donkere ruimte.
'Dit is een pakhuis!' legde hij uit. 'Hier liggen alle levensmiddelen die Bul Super gekocht heeft van alle handelaren in Rommeldam. Die handelaren hadden geen zin meer om levensmiddelen te verkopen, zie je? Ze hadden het te druk met het maken van gedichtjes en zo. Ze gingen liever naar een putje toe, hier in de buurt. En nu moet ik op de voorraden passen. Straks moet ik ze gaan verkopen... eh... wacht es... jij had het ook over een putje, niet? Is dat dan hetzelfde putje? Hihihi! Wat grappig.'



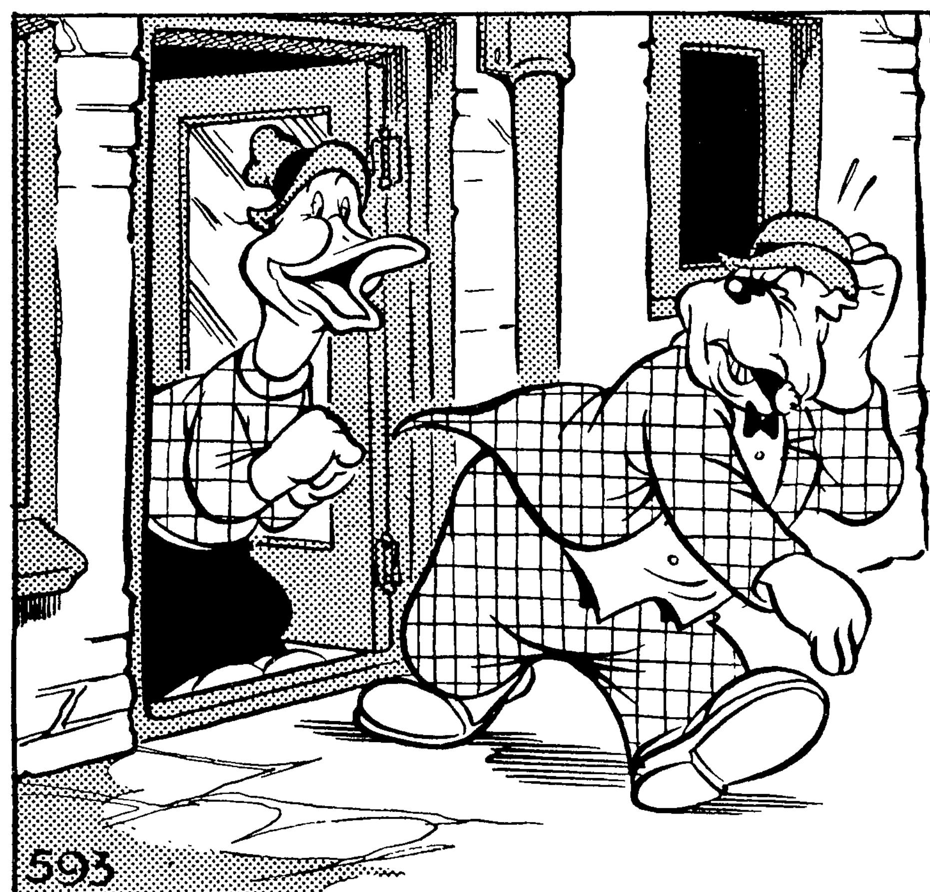


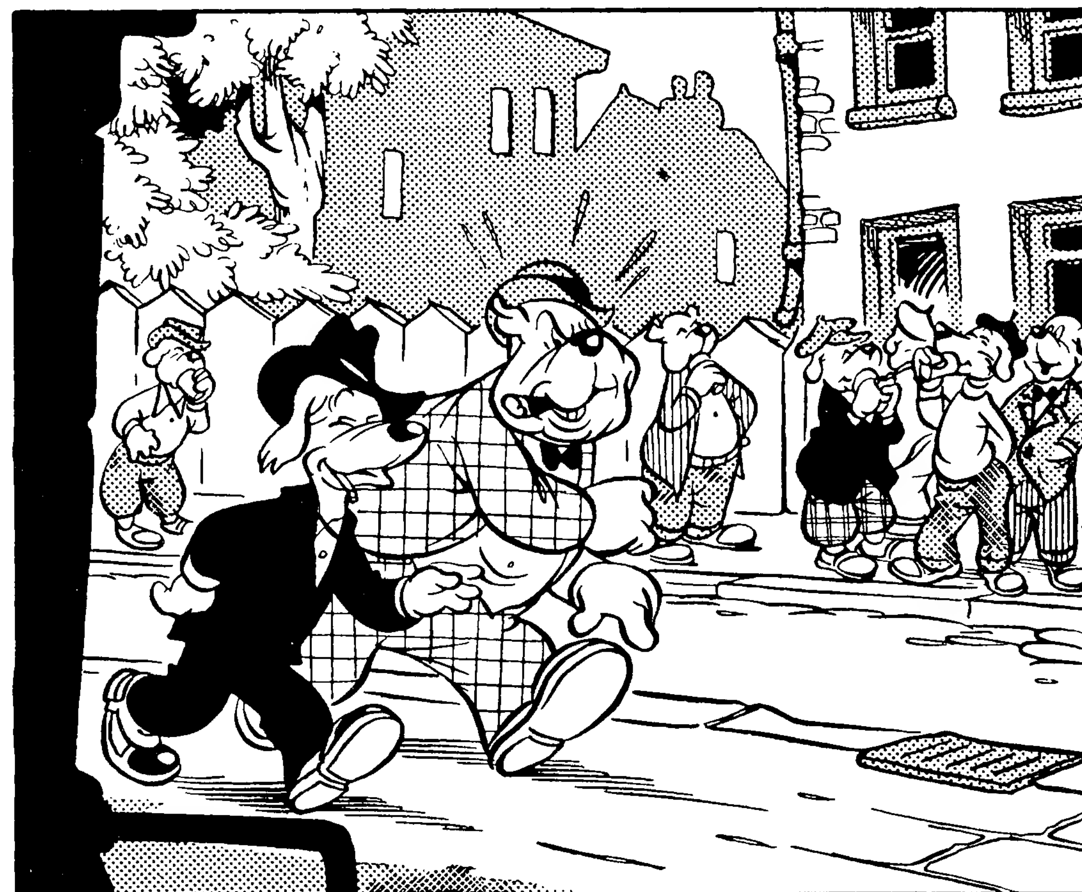

'Moet jij levensmiddelen gaan verkopen?' vroeg Tom Poes. 'En heeft Bul Super alles gekocht? Hm! Maar dan... dat is... hm... dat is verschrikkelijk.'
'Dat is helemaal niet verschrikkelijk!' zei Wammes verontwaardigd. 'Juist leuk! Kom maar eens mee, dan zal ik je laten zien, hoe grappig alles is!' Tom Poes liep hoofdschuddend mee de straat op. Hij was natuurlijk nog wel een beetje bang, dat iemand hem zou herkennen, maar het bleek dat niemand in de goede stad Rommeldam meer aan hem dacht. De hele burgerij had het veel te druk met het drinken van glazen water.
'Ik begrijp niet, waarom die lui zo'n dorst hebben?' zei Wammes. 'Ze drinken maar! En het ergste is, dat ze allemaal water drinken. Het idee!'
'Jij begrijpt er niets van!' zei Tom Poes ongeduldig.
'Nee, dat is waar!' zei Wammes. 'Dat zei ik toch al? Ik begrijp er niets van, zei ik. Maar kijk, Tom Poes, hier is één van die winkels, die meneer Super gekocht heeft. Helemaal leeg, zie je wel? Vind je het niet grappig? Over een half uurtje gaat die zaak open en dan ga ik verkopen.'
'Er is toch niets te verkopen?' vroeg Tom Poes verbaasd.
'Alles onder de toonbank,' legde Wammes uit. Op dat moment werd de winkeldeur opengerukt en trad Bul Super naar buiten.
'Hallo jongens!' riep hij. 'Kom binnen, kom binnen! Kom je ook helpen? Mooi! Zaken zijn zaken! Kom erin, dan zal ik beginnen en je voordoen hoe je verkopen moet. Jij hebt toch zeker ook al van dat lekkere vibreerwater gedronken, Tom Poes?'

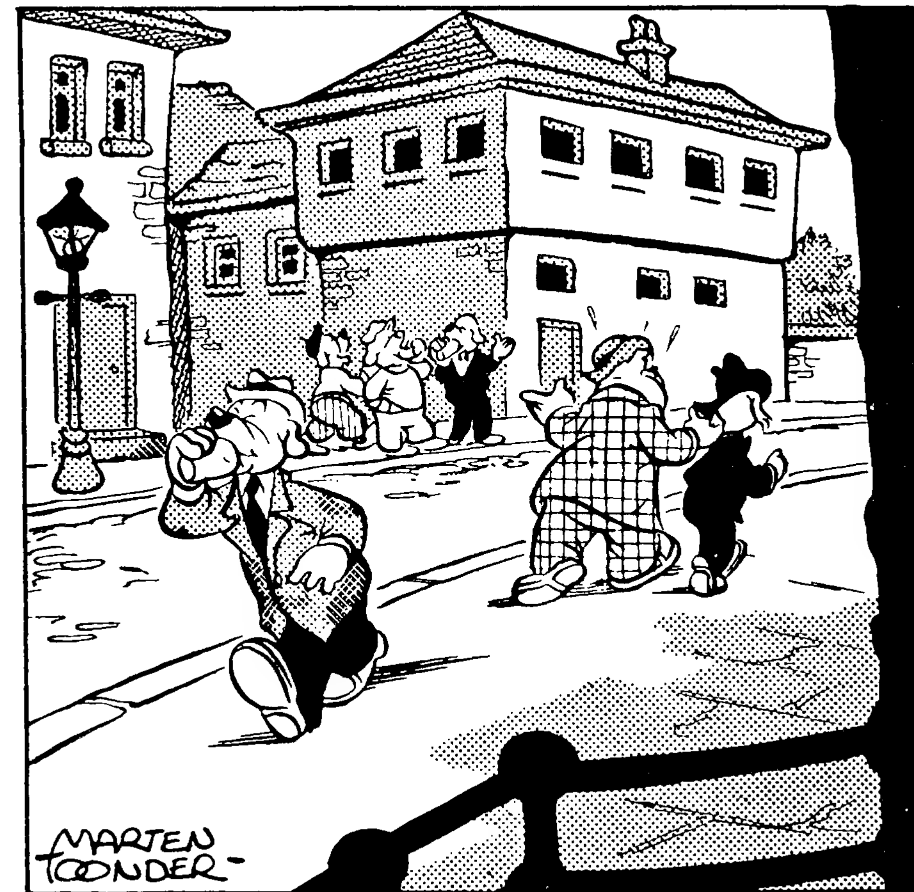


De lege winkel was dus geopend. Bul Super stelde zich met Wammes Waggel achter de toonbank op en Tom Poes keek toe, wat er gebeuren ging. Nu, de bewoners van Rommeldam, die in de gaten kregen, dat de winkel open was, kwamen toelopen en stelden zich in een keurige rij vóór de toonbank op, terwijl ze in zich zelf gedichten declameerden of de vóór- en nadelen van de levensopvatting van Braminrath Negoroe bespraken.
'Let op!' fluisterde Super. 'Ik doe het één keer voor, daarna moeten jullie het zèlf doen! Zaken zijn zaken!' Daarna verhief hij zijn stem en vroeg vriendelijk: 'Zo, goede vriend! Wat mag ik je verkopen? Wil je een flesje bronwater uit de enige echte Vibreerput van me hebben?'
'Nee!' zei de koper. 'Hik... ik... hik, heb al genoeg van dat water gehad! Ik... hik... ik wil graag een fles melk hebben.'
'Dat kan!' zei Super. 'Er is wel-is-waar niet veel melk meer, maar wij moeten elkaar helpen, niet waar? Wij, fijn-trillende geesten, staan elkander bij, wat jij?'
'Zo is het, hik!' zei de klant. 'Dat bron... hik... water is heerlijk, maar ik heb... hik... honger! Het lichaam stelt zijn eisen, zingt de dichter, en zo is het!'
'Zo is het!' zei Super. 'Hier is één van mijn laatste flessen melk, maar melk is zó zeldzaam, dat ik hem niet langer voor twintig centen kan verkopen. Ik moet er nu veertig voor vragen. En brood kan je voor twee florijnen krijgen, – goedkoper kan het ècht niet. Zaken zijn zaken... hm... ik bedoel... de geest is toch het belangrijkste, niet waar?'







'Help jij de klanten nu maar verder!' zei Super tegen Wammes Waggel. 'Alles is twee keer zo duur als gisteren en vergeet niet tegen alle klanten te zeggen, dat ze maar flink bronwater moeten drinken. Goeden dag!' De schurk stapte grinnikend de straat op en ontmoette op de hoek Hiep Hieper, die hem grijnzend stond op te wachten.

'Hoe staan de zaken?' vroeg Super.

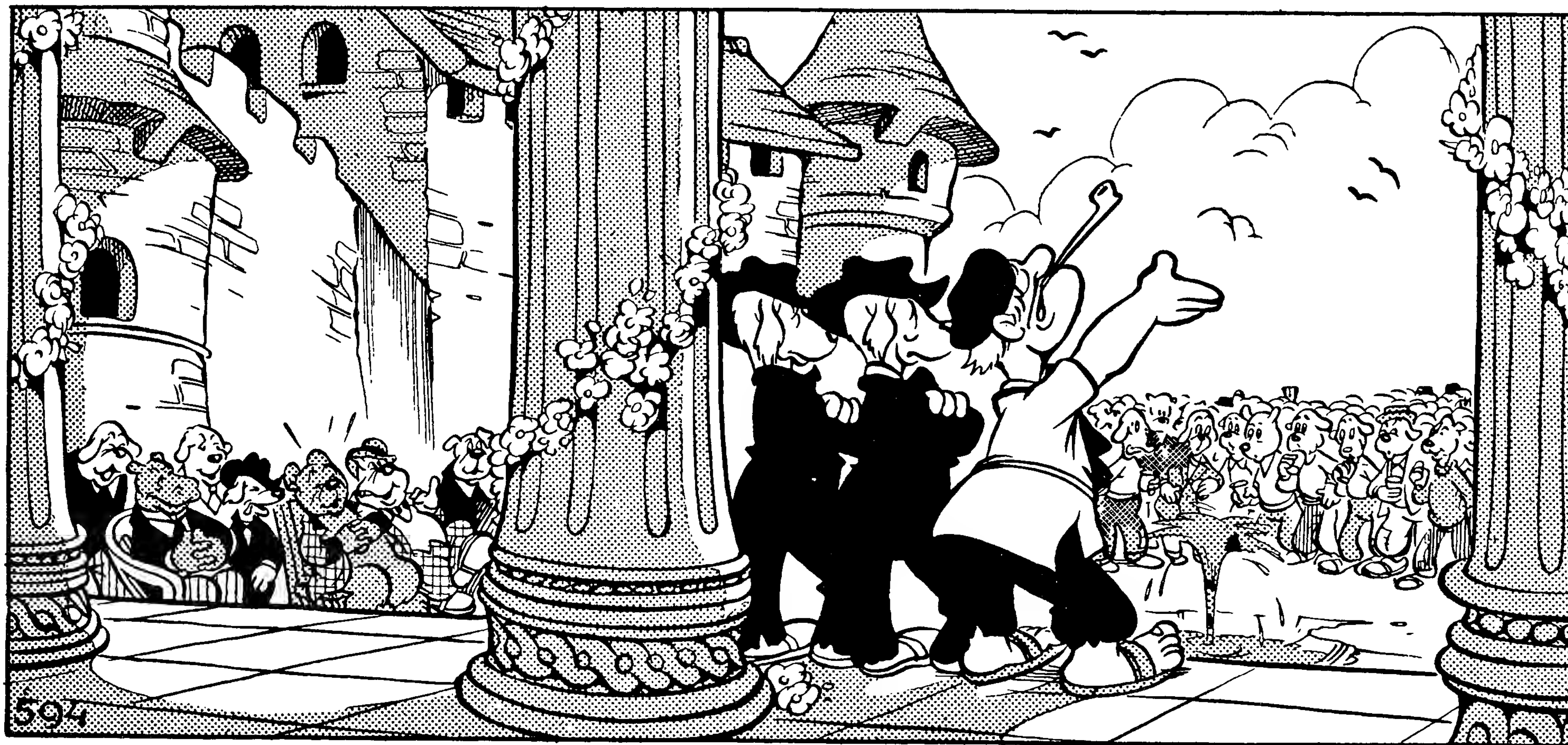
'Goed baas!' zei Hieper trots. 'Ik heb twee honderd drie en dertig tolbomen geopend en ik heb van de burgemeester het recht gekregen om twintig centen van ieder hotelbed te vorderen. Dat is mooi, hè baas?'

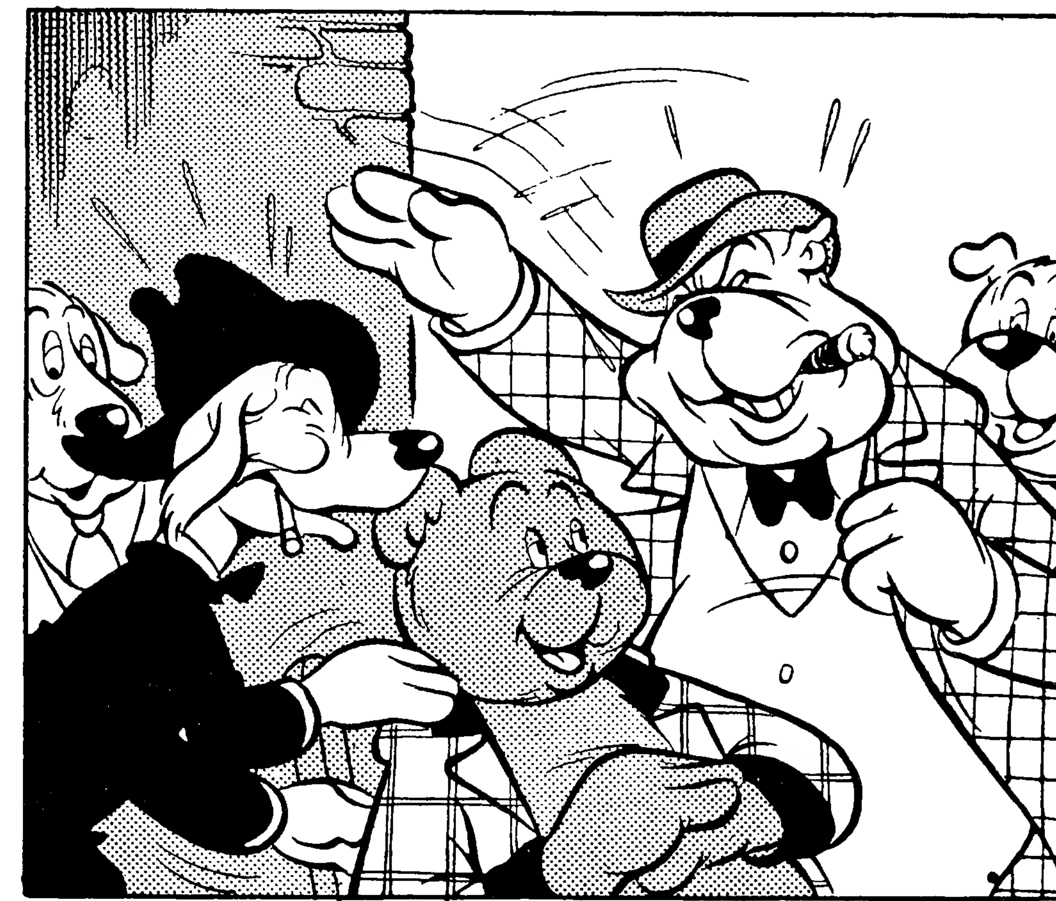
'Dat is mooi!' zei Super goedkeurend. 'Ik heb nu alle levensmiddelen van de stad opgekocht. De winkeliers zitten allemaal bronwater te drinken.'

'Hahaha! Hahaha!' zei Hieper.

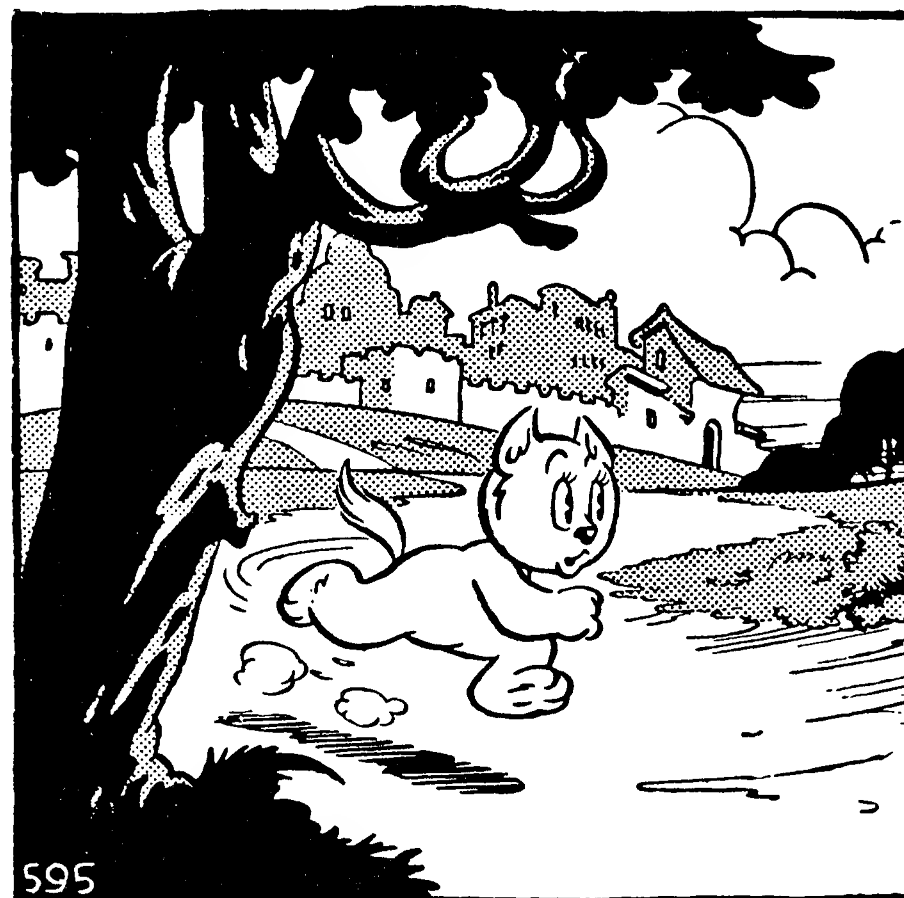
'Morgen zal ik alle prijzen nog een keer verdubbelen!' zei Super. 'Zaken zijn zaken!'

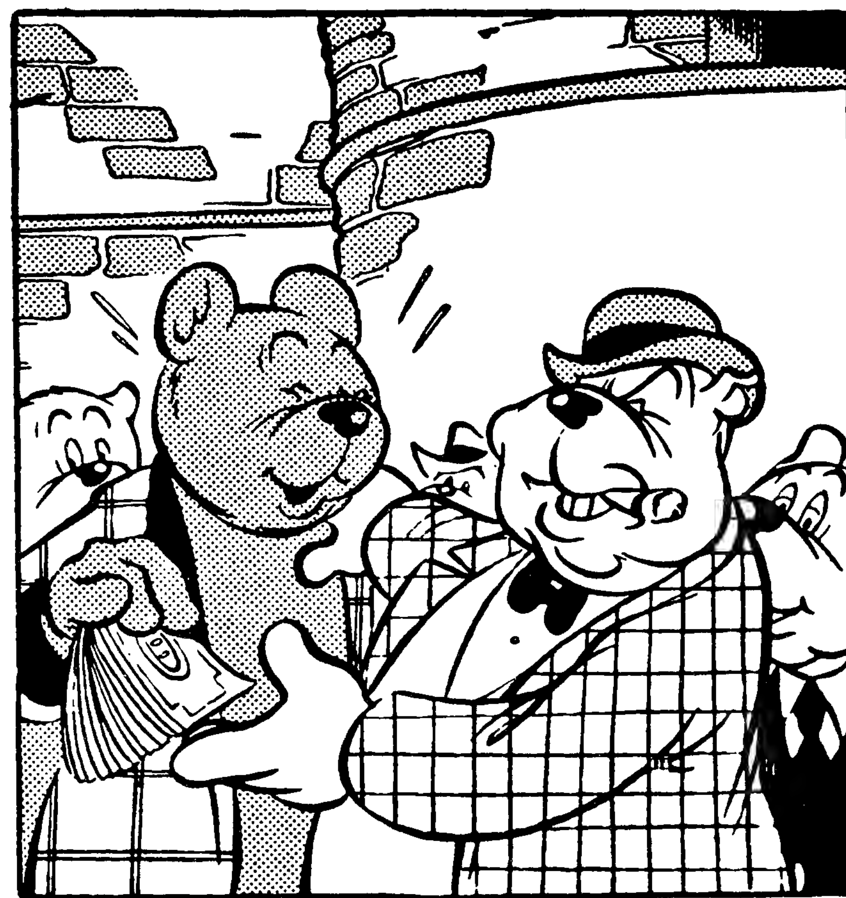
'Zaken zijn zaken!' zei Hieper. 'Dat zeg ik ook altijd, baas!' Zo pratend en schertsend bewogen de beide boeven zich door Rommeldam. De bevolking liet hen rustig gaan en dronk bronwater. Iedereen was gelukkig en voelde zijn geest trillen. En wanneer men honger kreeg en geen geld genoeg had om levensmiddelen te betalen, nam men nog maar een slokje. Maar ja! Dat kon zó natuurlijk niet doorgaan. Van water alleen kan niemand leven en bovendien krijgt men van vibreerwater een waterhoofd...

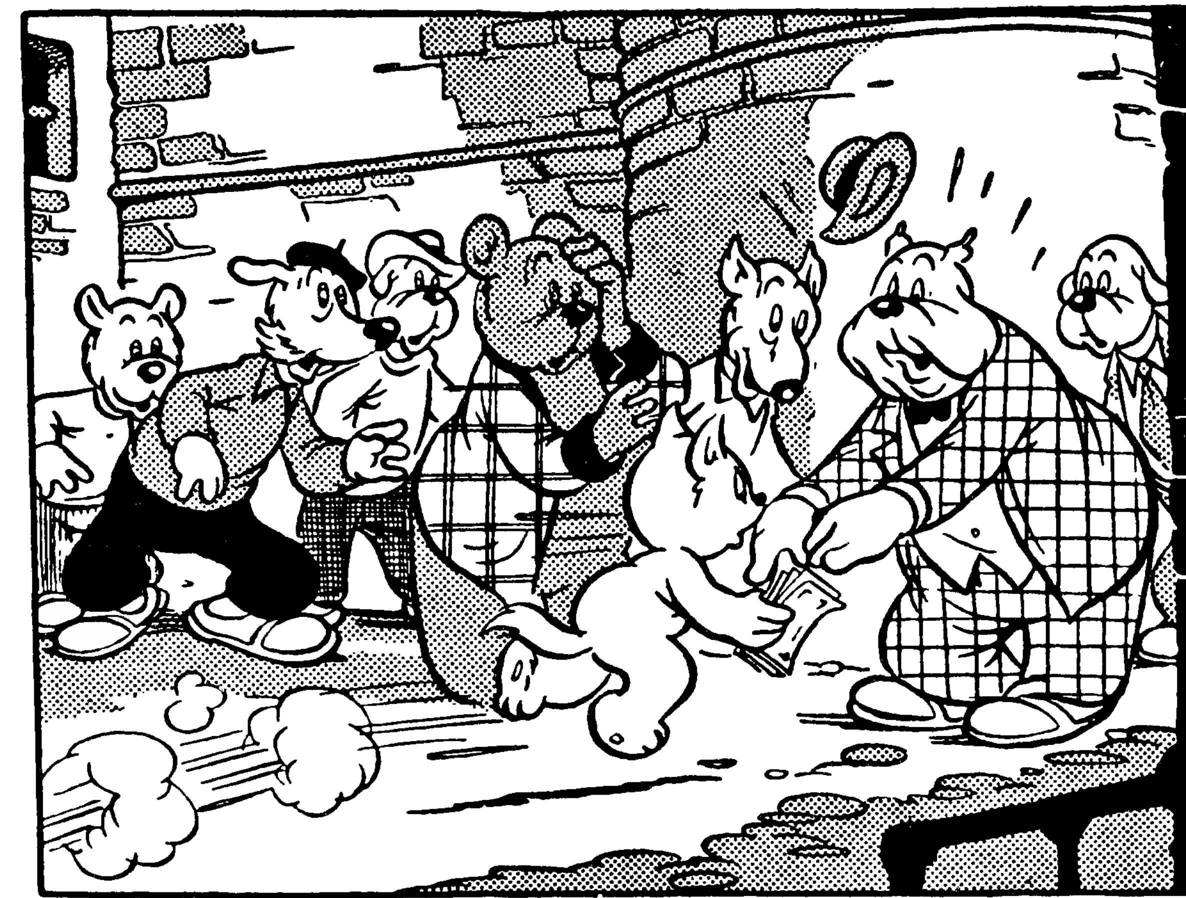




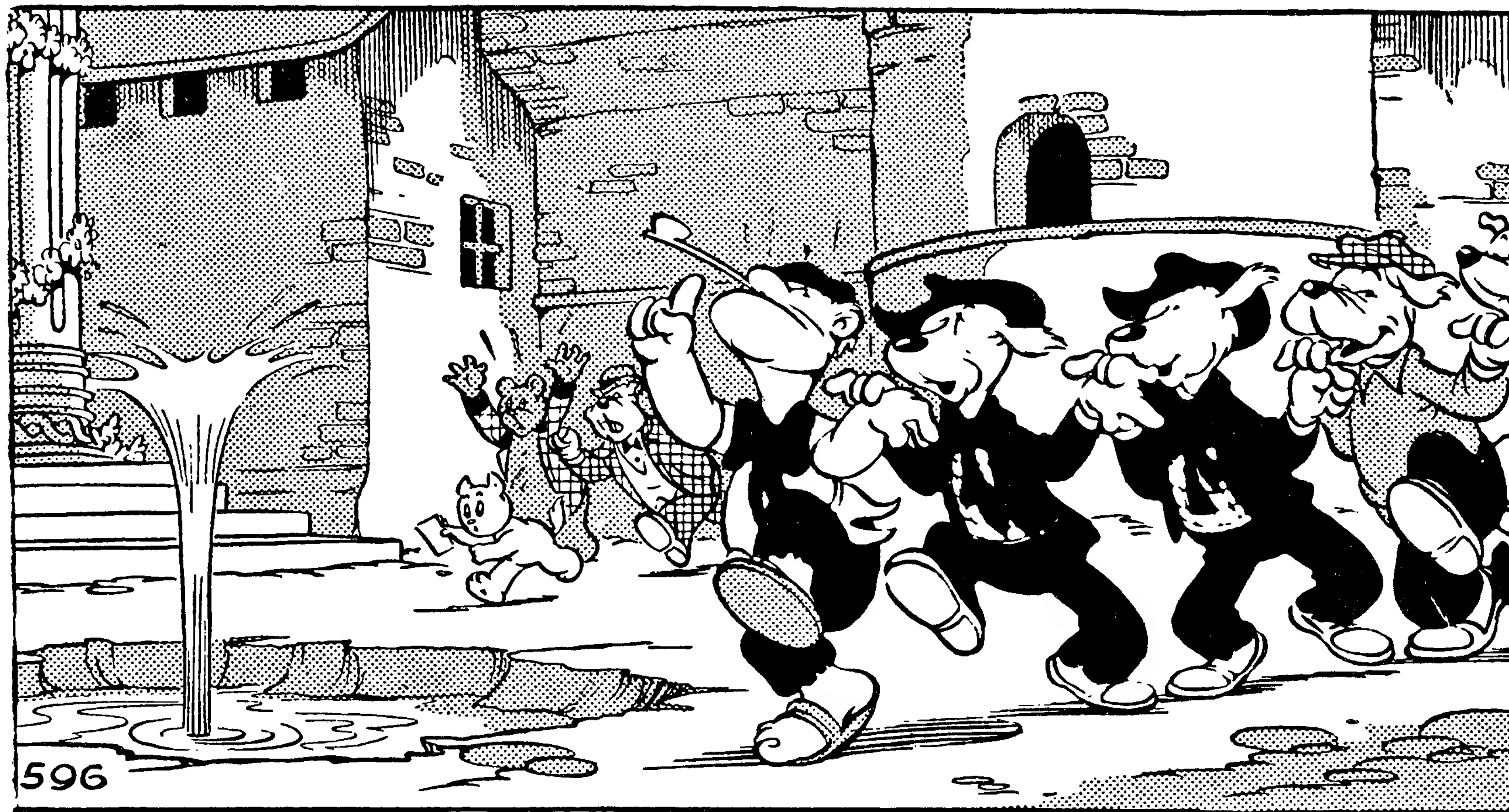
Bul Super en Hiep Hieper spoedden zich naar Bommelstein, waar de schilder Terpen Tijn zich opmaakte om zijn dagelijkse redevoering te houden. De beide boeven namen plaats naast heer Bommel, vóór de Griekse Badinrichting, die intussen helemaal klaar was gekomen. Aan de andere kant van het stijlvolle gebouwtje stond een hele menigte waterdrinkers op de toespraak te wachten en de dichters Gerardus en Antonius Flambard schaarden zich om de kunstenaar Tijn.
'Trillers!' sprak de meester. 'Ik open het nieuwe tijdperk! Het tijdperk der fijne vibreersels! Onze grofstoffelijke vleeslichamen zitten niet langer in de weg. Als onze magen leeg zijn, drinken we... eh... dinges! Geld is de bron van alle ellende!'
'Geld speelt geen rol!' riep heer Bommel dan lachend.
'Goed zo!' riep Bul Super, hem op de schouder slaande.
'Geld speelt geen rol!' riep Hieper. 'Net als je zegt, baas!'
'Stilte!' riep de kunstenaar Tijn. 'Ik herhaal... eh... dinges! Geld... eh... dinges! Waar was ik? Ik wou maar zeggen... eh... dinges!'
'Dinges!' riep de menigte opgetogen.
'Wat een man!' mompelde heer Bommel, een traan wegwissend. 'Hoe is het mogelijk, dat iemand zóveel in zó weinig woorden kan zeggen!'
'Vooruit, Super!' fluisterde Hieper. 'Nu is de tijd rijp! Help die dikke Bommel van zijn geld af!'

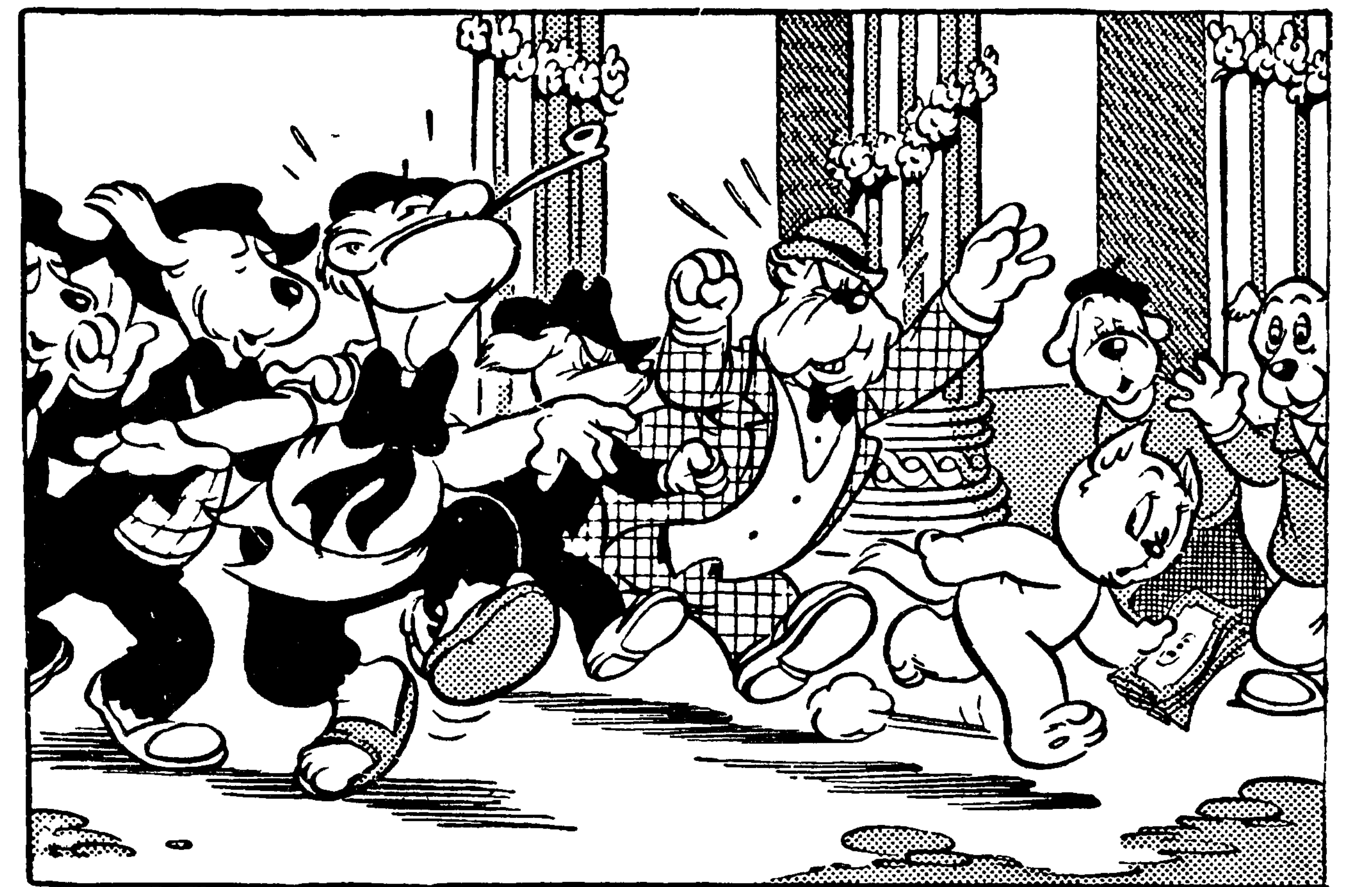




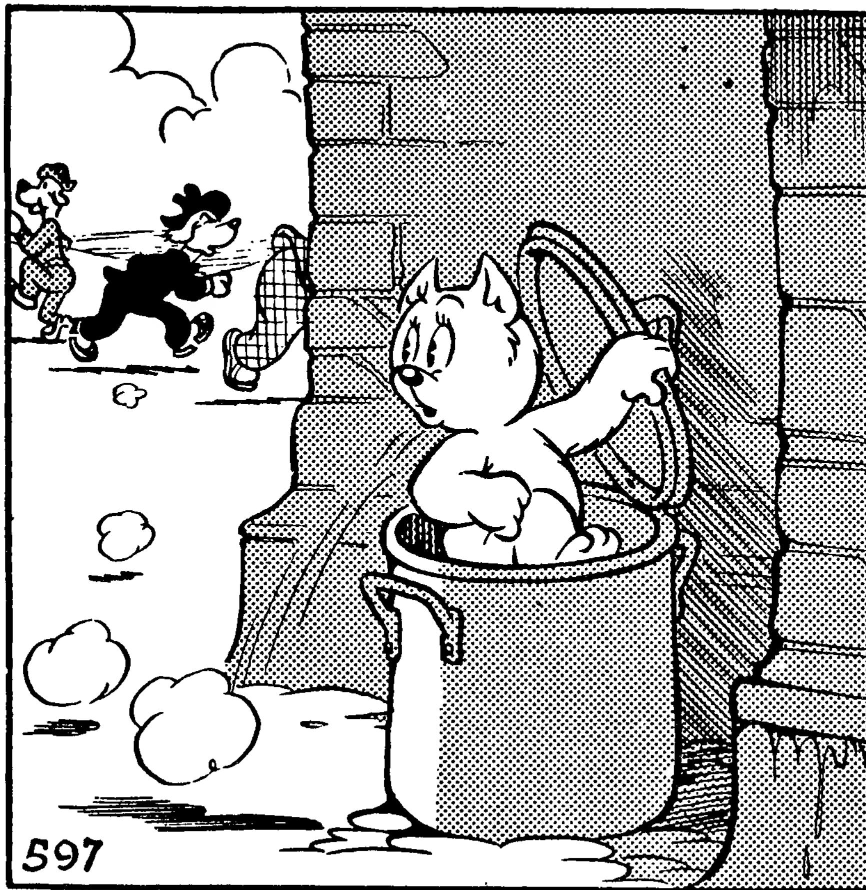


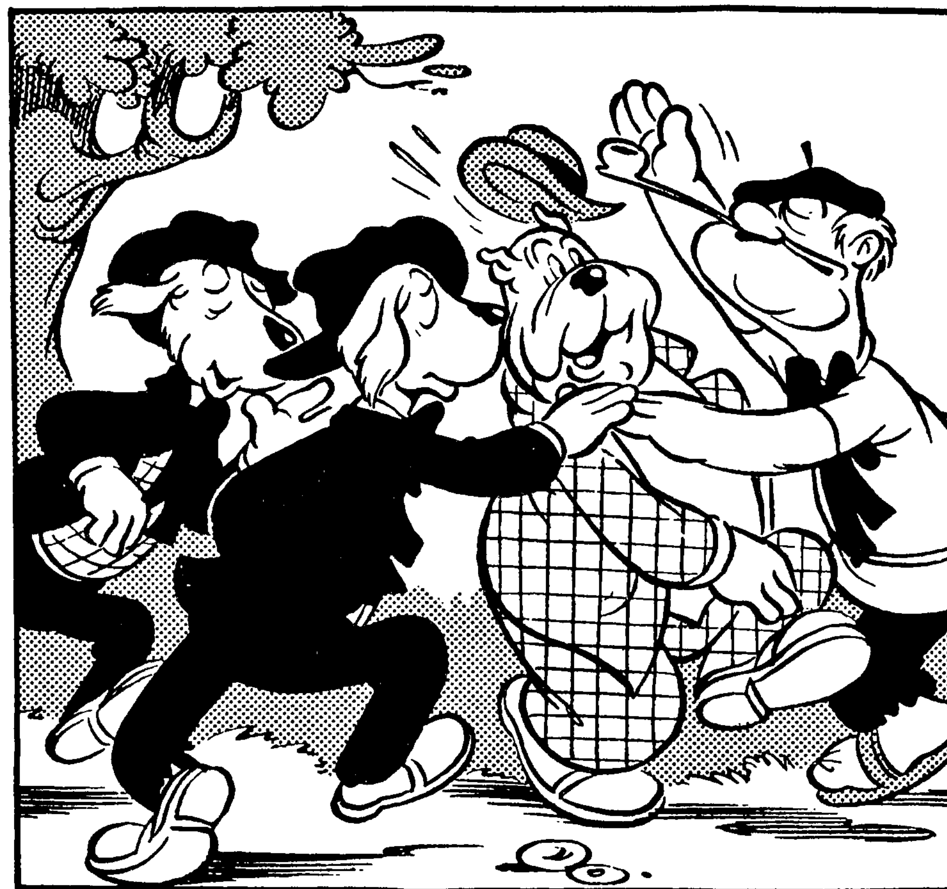
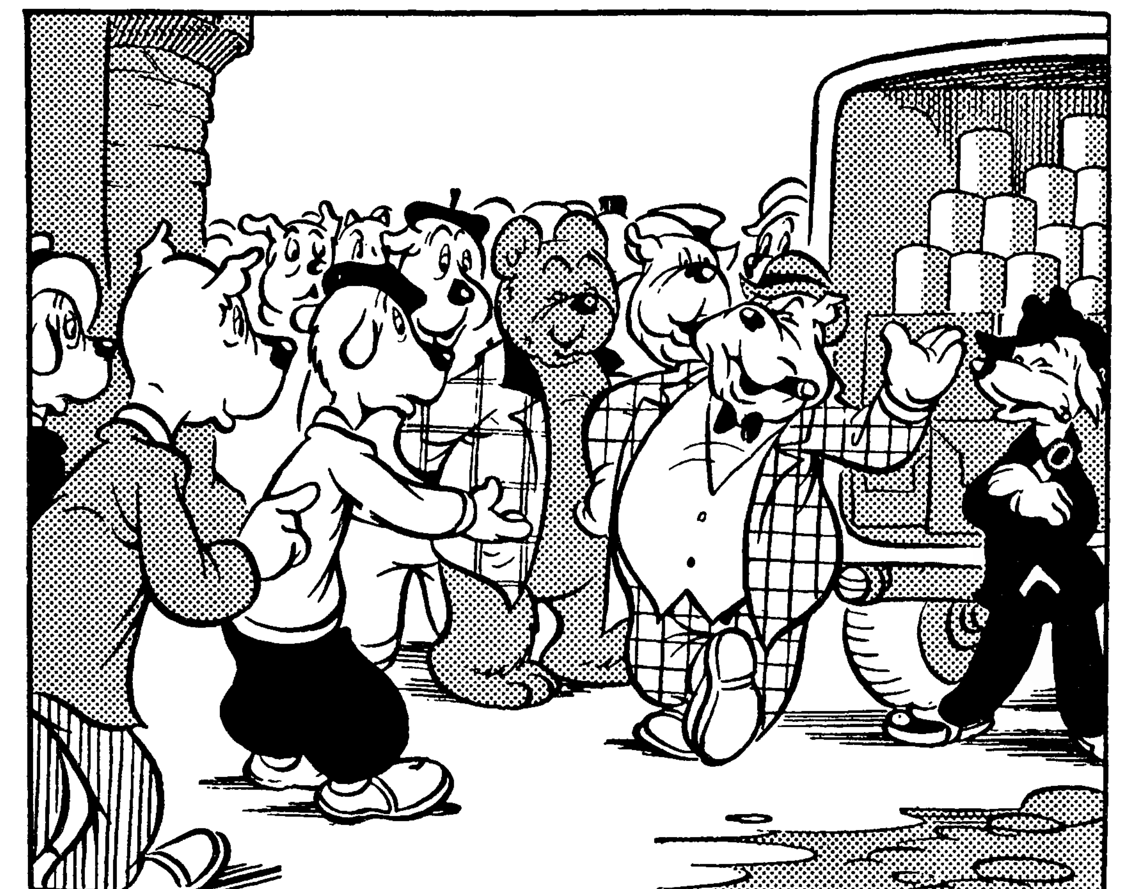
Tom Poes had intussen rust noch duur in het winkeltje van Wammes Waggel.
'Ik moet achter die Super aan!' dacht hij. 'Heel Rommeldam zal omkomen van de honger als ik er niets aan doe!' Hij voegde de daad bij de gedachte en zette het op een lopen in de richting van Bommelstein. Buiten adem kwam hij daar aan, net op het moment, dat Super tot zaken kwam met heer Ollie.
'Geld is de oorzaak van alle ellende!' zei Super zalvend. 'Geld is... eh... dinges!' zei heer Ollie, dom lachend.
'Ik weet wat!' vervolgde Super. 'Je wordt gehinderd door je geld nietwaar? Je geld verstoort nog steeds je fijne trillingen, nietwaar? Welnu, ik wil je helpen!'
'Je bent een héér!' zei heer Bommel geroerd.
'Juist!' zei Super, 'dat is het goede woord. Geef mij je geld, Bommel, dan heb je er niet langer last van. Hieper zal voor je huis zorgen en er een net hotel van maken, en ik zal je geld verzorgen!'
'Wàt een goed idee!' zuchtte heer Bommel. Hij trok een dikke stapel bankbiljetten te voorschijn en overhandigde die aan Super.
'Nu kan ik eindelijk hélemaal heer zijn!' zuchtte hij. 'Een echte, fijn trillende heer, bedoel ik! Ik... eh... dinges!' Op dat moment holde Tom Poes het grasveld op en rukte de bankbiljetten uit Supers handen.
'Dat zal je niet lukken!' riep hij. 'Zolang ik nog niet van dat water gedronken heb, ben je nog niet klaar, schurk!'
'Houdt de dief!' riep Super. 'Houdt hem! Hij vibreert niet! Hij is een grofstoffelijk vleeslichaam. Houdt hem!'





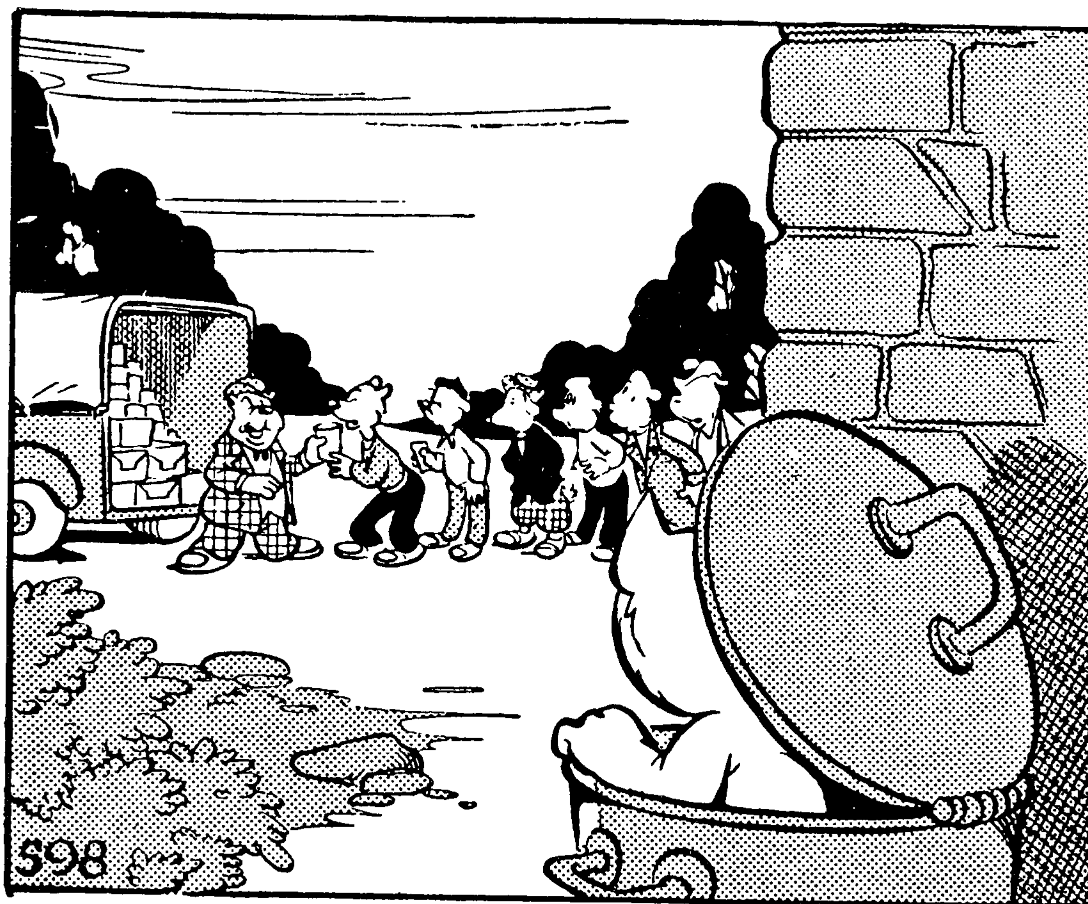
'Ellendige dief!' grauwde Super, op Tom Poes afspringend.
'Dat moet je niet doen, Tom Poes!' zei heer Bommel berispend. 'Ik wil dat geld eerlijk aan deze brave, fijnvoelende lieden geven voor een goed doel, zie je! Geef dat geld terug, Tom Poes!' Wat de heer Ollie verder nog te zeggen had ging verloren in een plotseling opstijgend gezang. De schilder Terpen Tijn had namelijk het idee gekregen een fijn-trillende reidans te gaan houden. Geholpen door de dichters Gerardus en Antonius Flambard stelde hij zijn volgelingen keurig netjes op en begon: 'Wat is het toch fijn om een triller te zijn!'
'Judekei, Judekei, Judekei, sa, sa.'
'De aarde is grof en traag is de stof.'
'Judekei, Judekei, Judekei, sa, sa.'
Zo zingend bewoog de rij zich met huppelende pas op heer Bommels gazon en overstemde ieder woord, dat er gesproken werd. Dat was natuurlijk prettig voor Tom Poes en die maakte er dan ook direct gebruik van. Zo hard als hij kon rende hij door de kring der dansers heen en holde op het slot Bommelstein af. Achter hem aan snelden Bul Super en Hiep Hieper, luid schreeuwend en roepend. Maar gelukkig luisterde niemand naar hen...

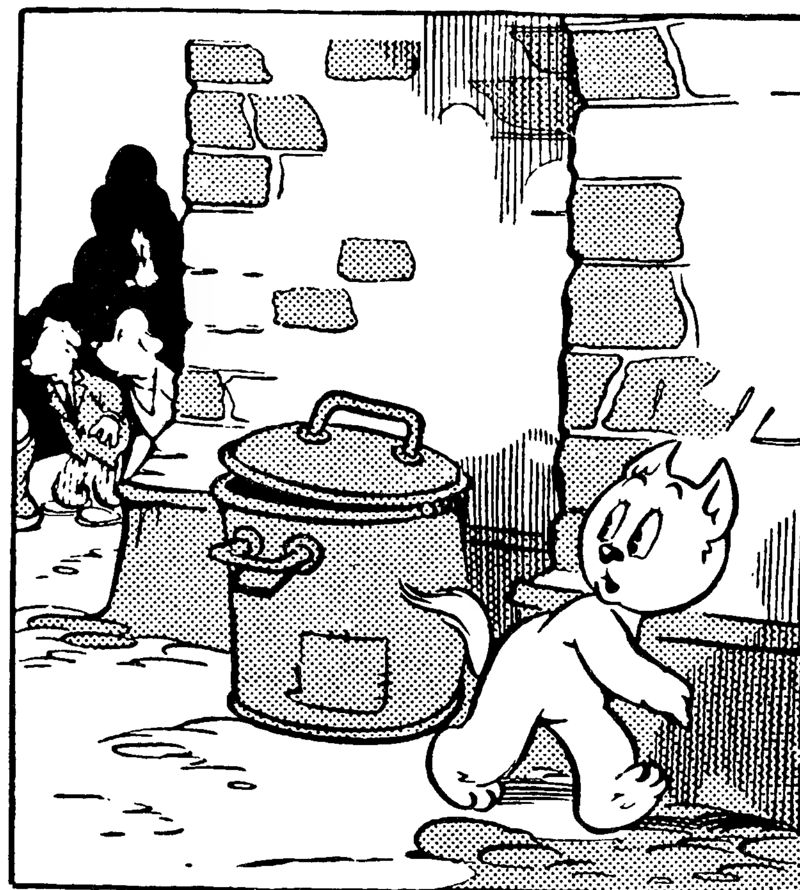
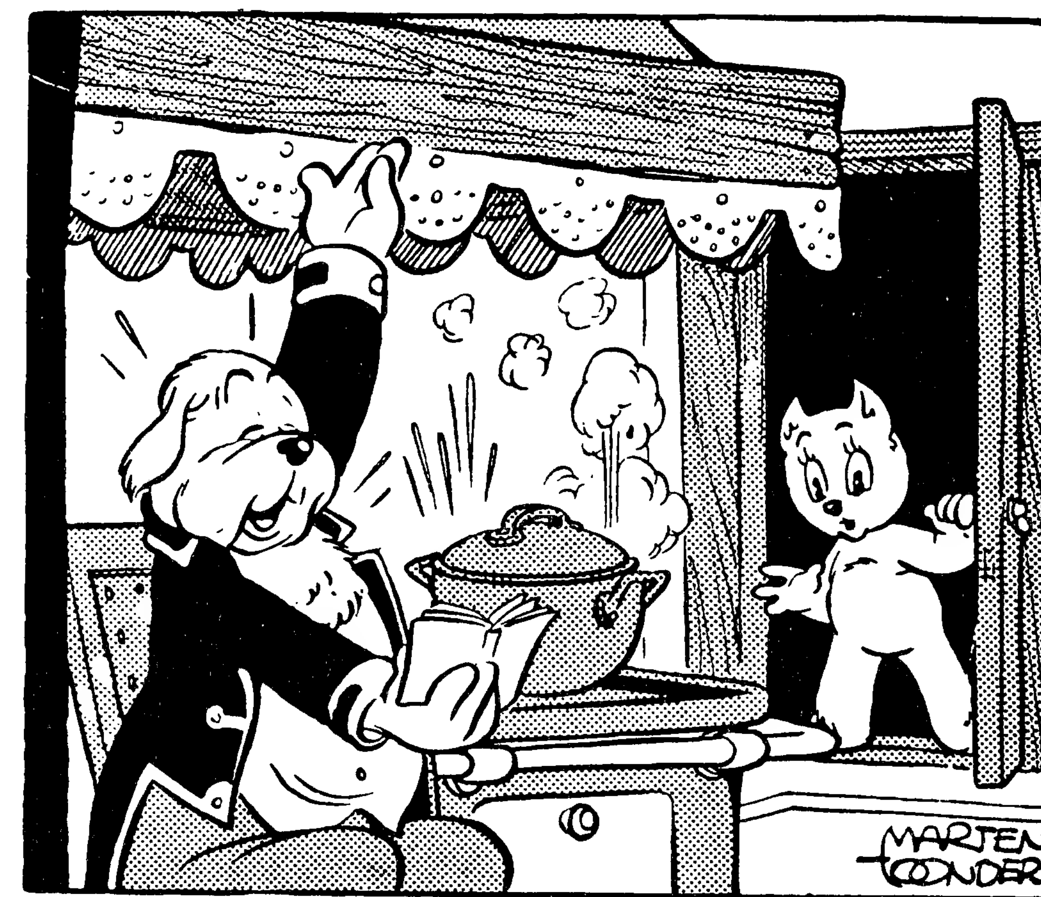


Tom Poes bereikte heer Bommels huis met een grote voorsprong en snelde een hoek om. Daar stond toevallig een leeg vuilnisvat, dat Joost vergeten had naar binnen te halen, omdat zijn geest te fijn trilde om aan vuilnis te denken. Tom Poes sprong er zonder nadenken in en trok het deksel boven zich dicht. Daar zat hij nu in het donker. Bepaald fris rook het er niet en erg ruim was het er ook niet. Maar veilig was het wel, en dat was op dat moment de hoofdzaak. Bul Super en Hiep Hieper liepen zoekend rond, zonder hem te kunnen vinden en botsten zodoende tegen de nog steeds reidansende Terpen Tijn aan.
'Judekei, sa, sa!' riep de kunstenaar, Super bij een arm vattend. 'Het is tijd voor een grapje, makkers! Want al trilt de geest, het geraamte stelt zijn... eh... dinges! Vooruit, kom op met de grofstoffelijke... eh... dinges!'

Bul Super mompelde een boze opmerking, maar toen vertrok hij zijn gezicht tot een schijnheilige glimlach en wees naar een vrachtauto die naast het gebouw stond.
'Natuurlijk, goede vriend!' zei hij vriendelijk. 'Ik begrijp, dat jullie moeten eten en ik heb er op gerekend. Ik ben tenslotte president van de Vereniging tot Exploitatie en Instandhouding van het Vibreerputje en ken mijn plicht! Hieper, maak die vrachtwagen open en deel levensmiddelen uit. Houdt jullie geld gereed, goede vrienden, en denk er om, dat het eten tegenwoordig dúúr is!'
'Hoe moet het nu met Tom Poes?' fluisterde Hieper.
'Die krijgen we nog wel!' siste Super tussen zijn tanden. Maar intussen zorgde hij er voor, dat hij vriendelijk bleef glimlachen.



Toen alles buiten een beetje stil werd, stak Tom Poes voorzichtig zijn hoofd uit het vuilnisvat en keek rond. Hij zag, dat Terpen Tijn en zijn volgelingen bezig waren hun vleeslichamen te voeden en begreep, dat nu zijn kans gekomen was. Zonder een geluid te maken kroop hij uit zijn schuilplaats en liep dicht tegen de muur gedrukt weg van het gevaarlijke grasveld.

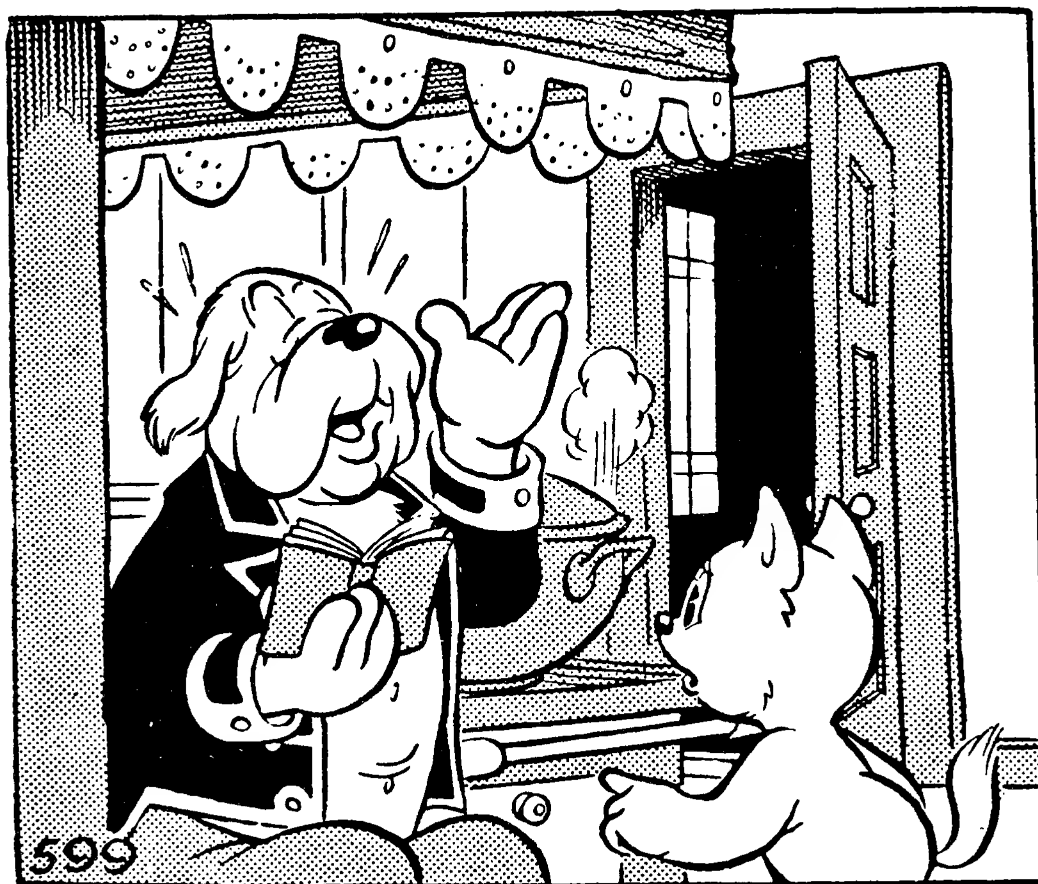
'Ik kan twee dingen doen!' mompelde hij bij zichzelf. 'Weglopen of een einde aan die put maken. En dat laatste zal het beste zijn, want hoe dit anders moet aflopen, weet ik niet. Terpen Tijn denkt, dat hij iedereen gelukkig maakt en hij snapt niet, dat Super alle macht in handen krijgt!' Zo prevelende kwam hij bij de keukeningang terecht en sloop naar binnen. De bediende Joost zat voor het fornuis en las hardop voor uit een boekje.

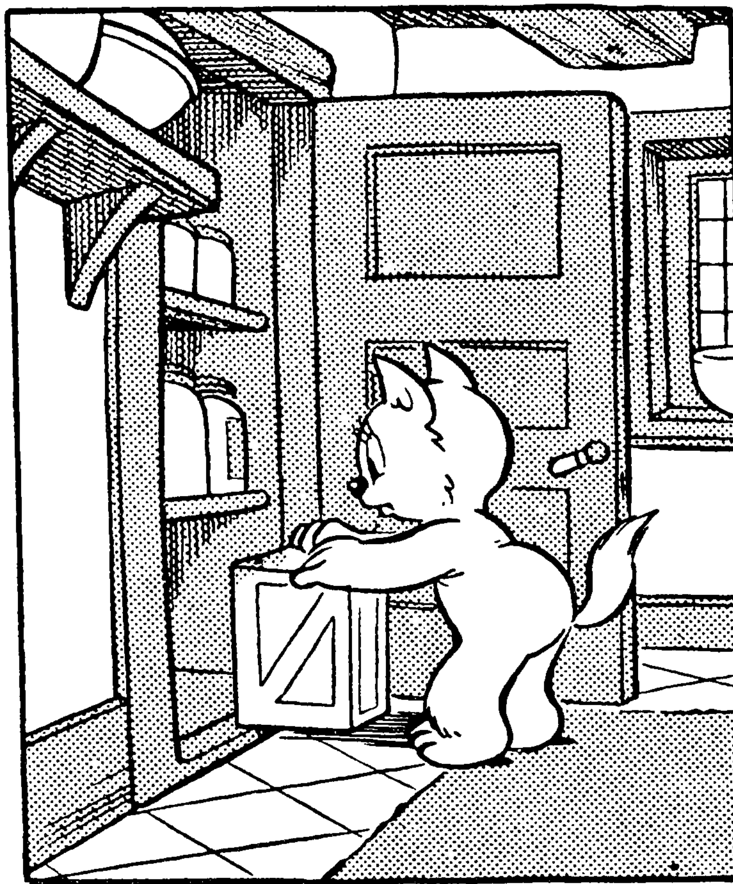
'Ik zei er van Jaap, ik zei er van Jaap, ik zei er van Japie sta stil!' sprak Joost dromerig.

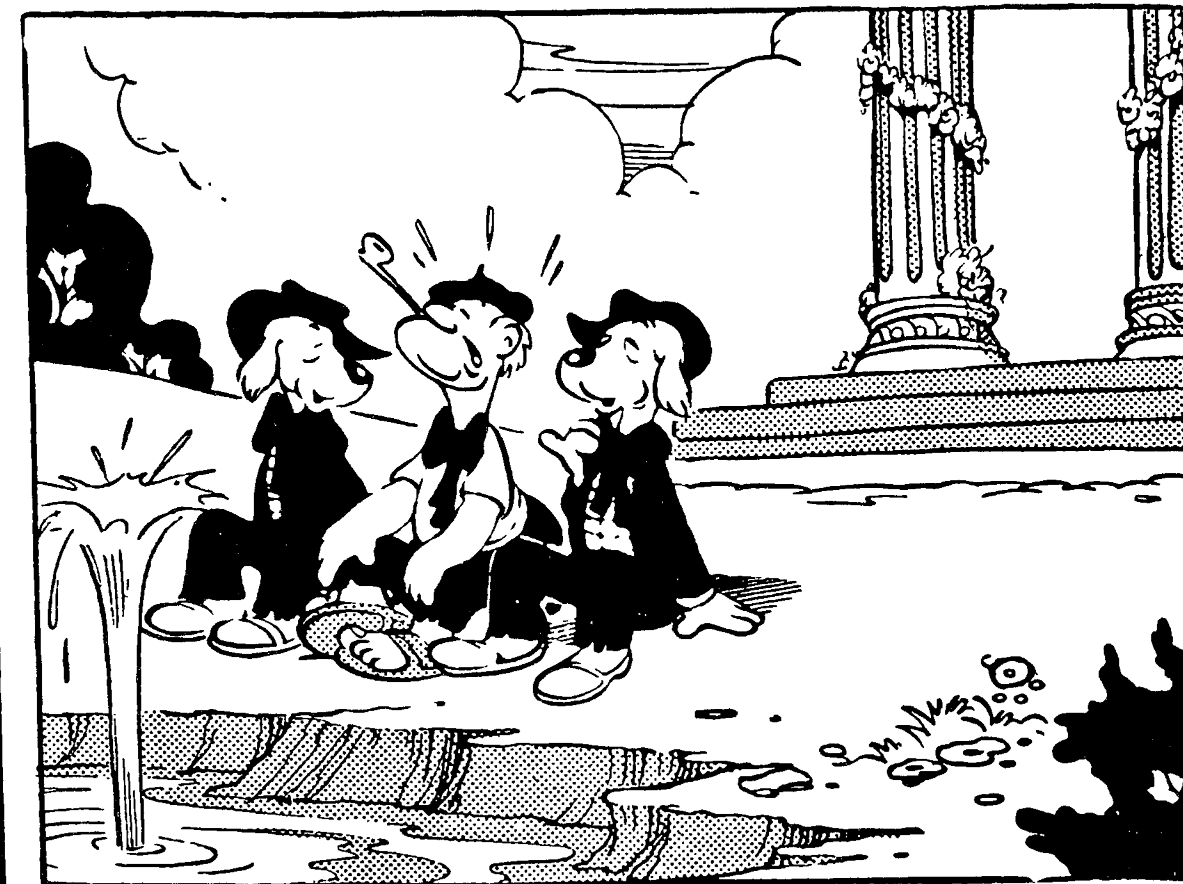
'Goeden avond, Joost!' zei Tom Poes beleefd.

'Ah... eh... excuseer!' zei Joost. 'Goeden avond, met uw welnemen: en waarom moet ik stille staan? Ik heb van mijn leven geen kwaad gedaan! Wat een prachtige woorden, niet waar?'

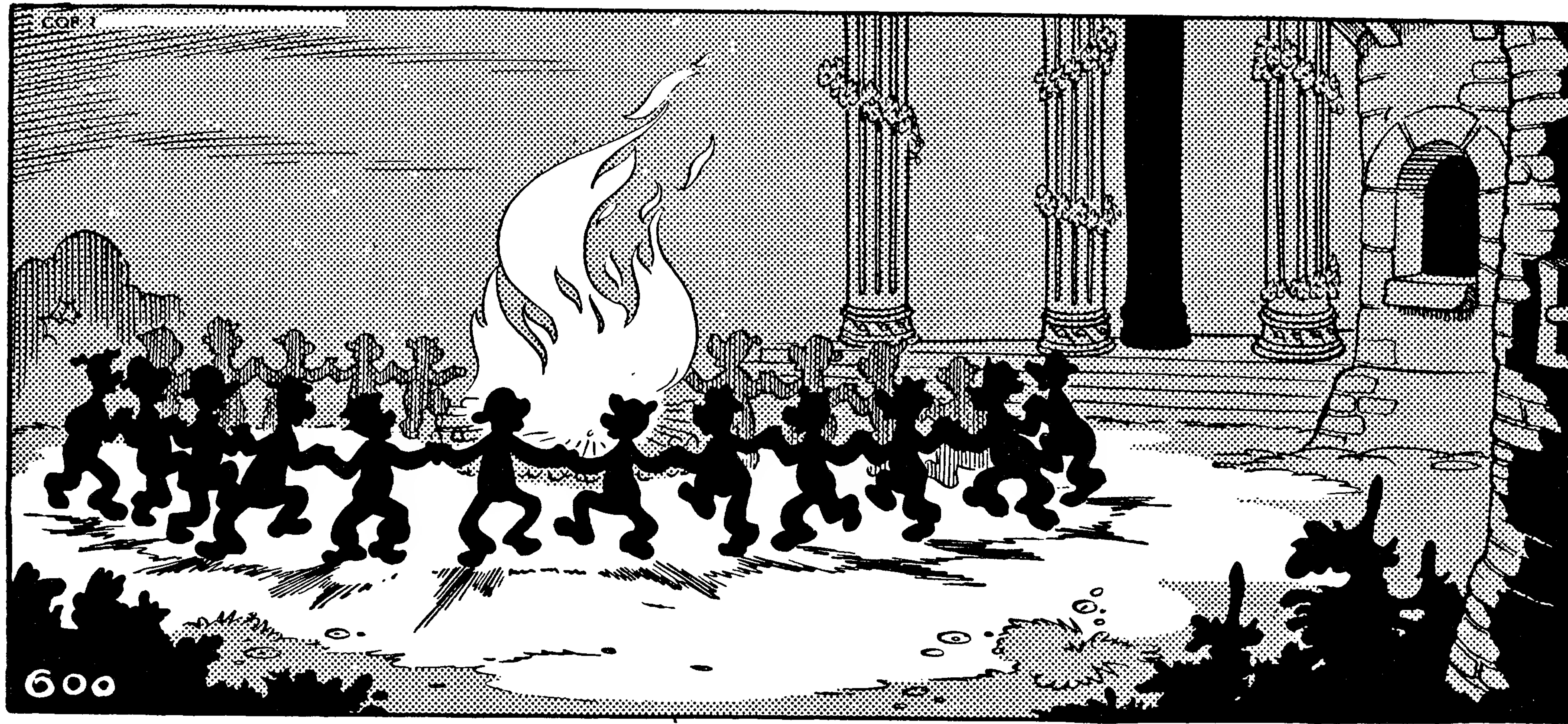
'Ja, erg mooi!' zei Tom Poes. 'Waar bewaar je de petroleum, Joost?'

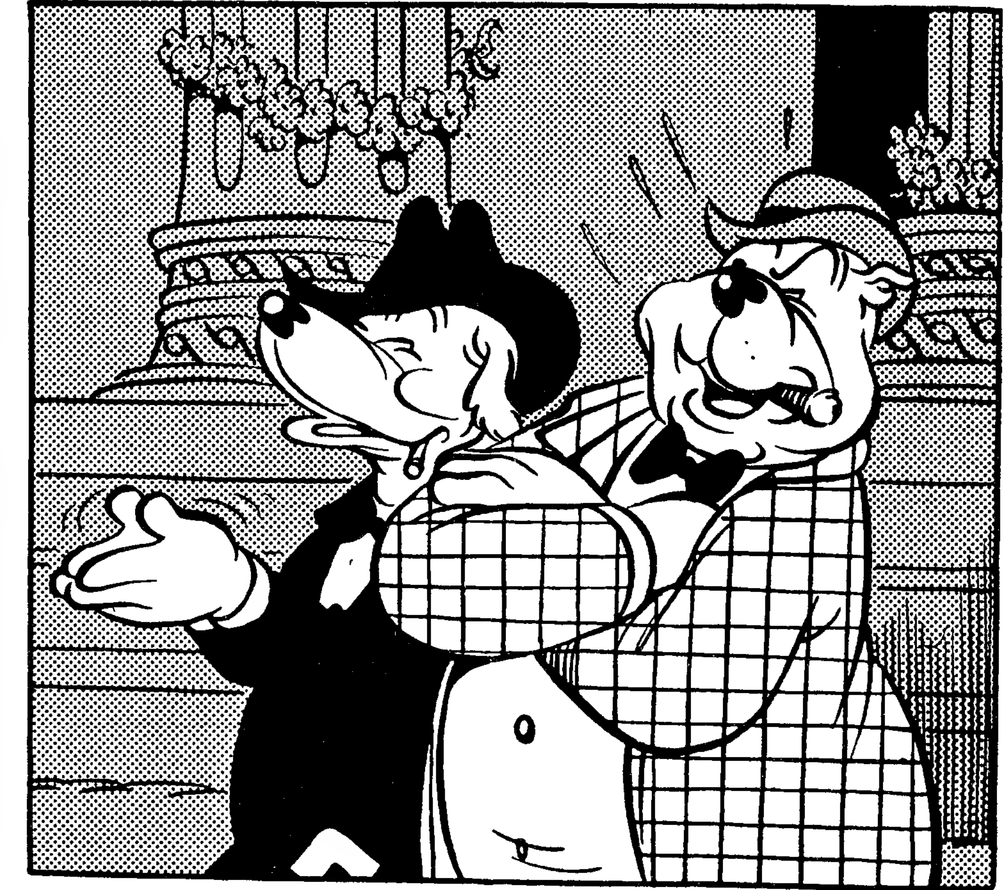




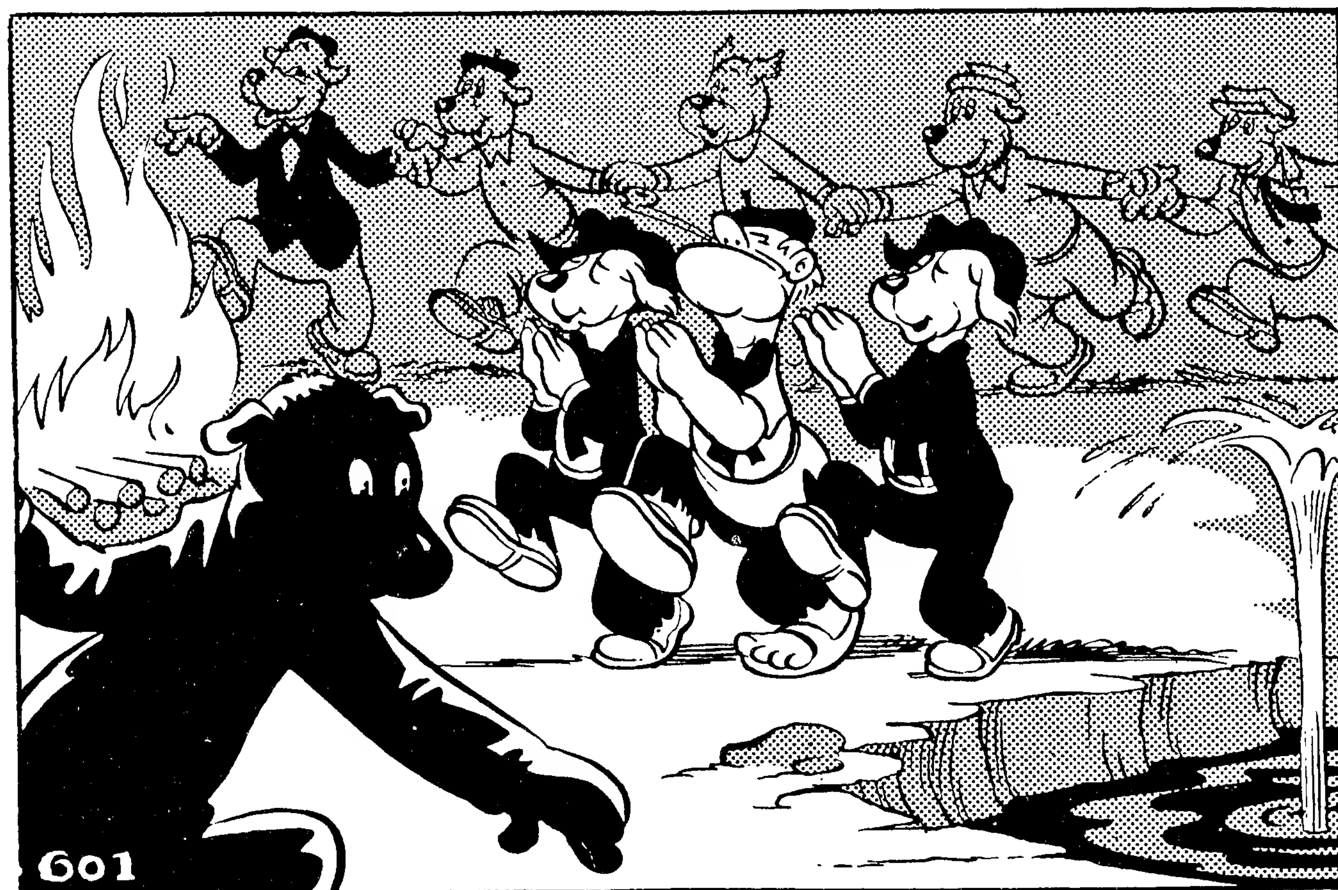


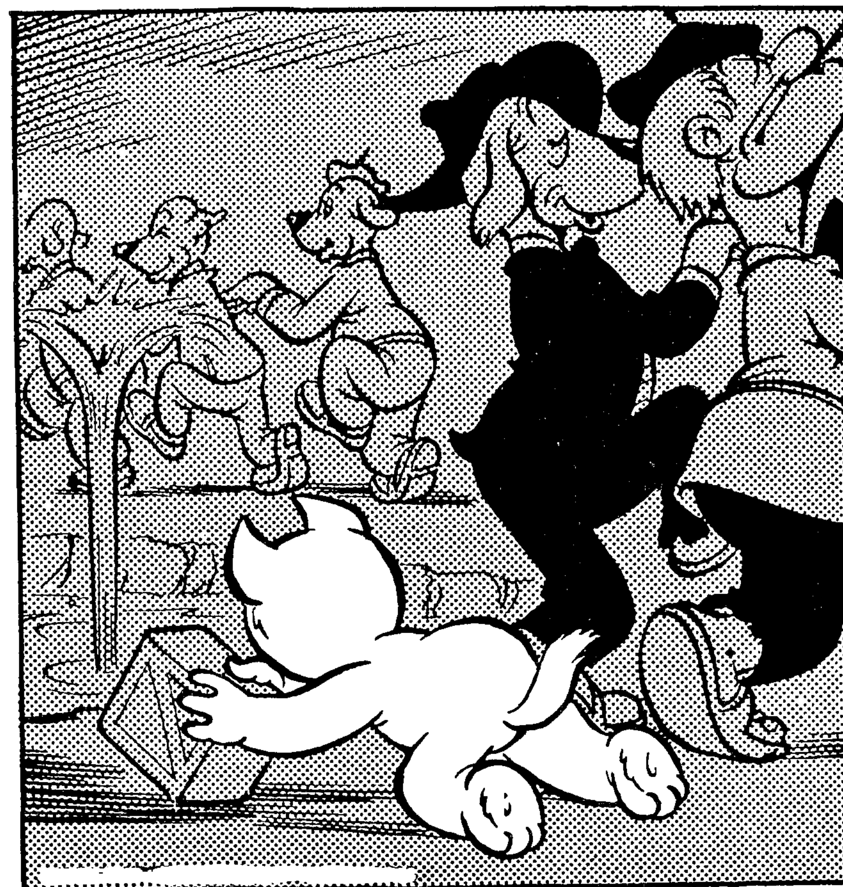
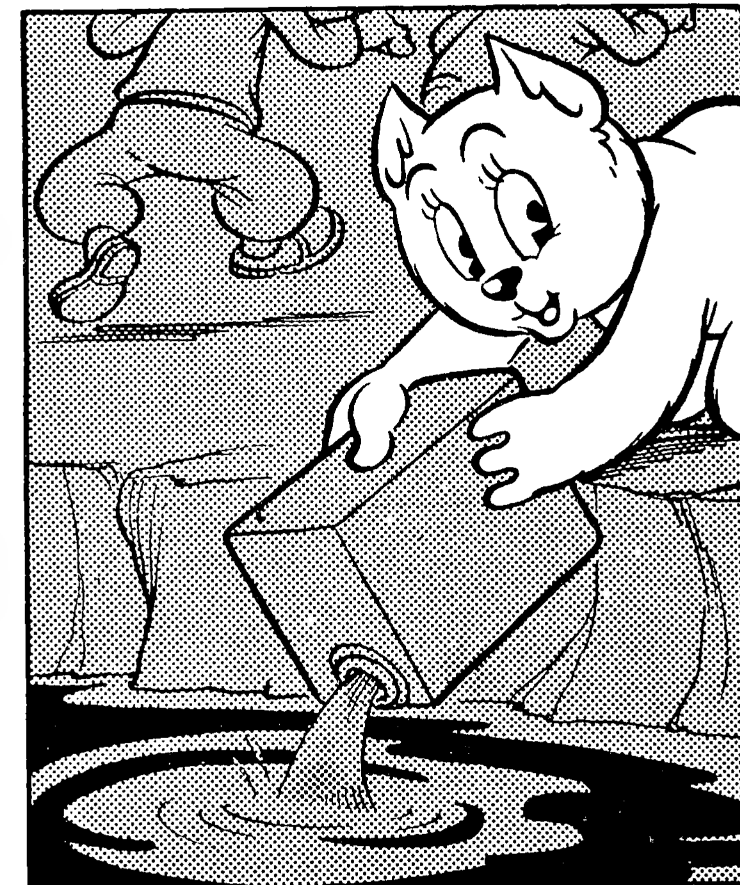
'De petroleum staat in de kast!' zei Joost. 'Tweede plank links! Luister nu eens naar de volgende regels, als u mij toestaat. Ik zing er van Jaap, ik zing er van Jaap, ik zing er van Japie, sta stil! Vindt u het niet indrukwekkend?'
'Geweldig!' zei Tom Poes, die intussen het petroleumblik gevonden had. 'Alleen begrijp ik niet, waarom je niet één keer zegt, dat je van Japie zingt. Wie is trouwens die Japie?'
'Eh... wat?' zei Joost geschrokken. 'Excuseer, maar trilt u wel fijn? Ik geloof dat u grofstoffelijk bent!' Tom Poes was echter de deur al uit en sloop in de vallende duisternis terug naar het grasveld. Daar zaten de kunstenaars Tijn en de beide Flambards aan de rand van het Vibreerputje (vóór de Griekse badinrichting). Ze hadden gegeten en genoten nu van de rustige avond.
'Ik vind dat eten een grof iets is!' zei Terpen Tijn. 'Altijd als ik gegeten heb, word ik slaperig en eh... dinges! Ik denk er over om het eten maar helemaal af te schaffen.'
'Niet doen!' zei Gerardus Flambard. 'Een goed toebereide maaltijd is gelijk een gedicht!' zei Antonius. 'De zorg is voor mij alleen, dat ik geen geld meer heb om eten te betalen. Hoe...'
'Komaan!' zei Terpen Tijn. 'We gaan een reidans houden, dan verteert het eten beter!'



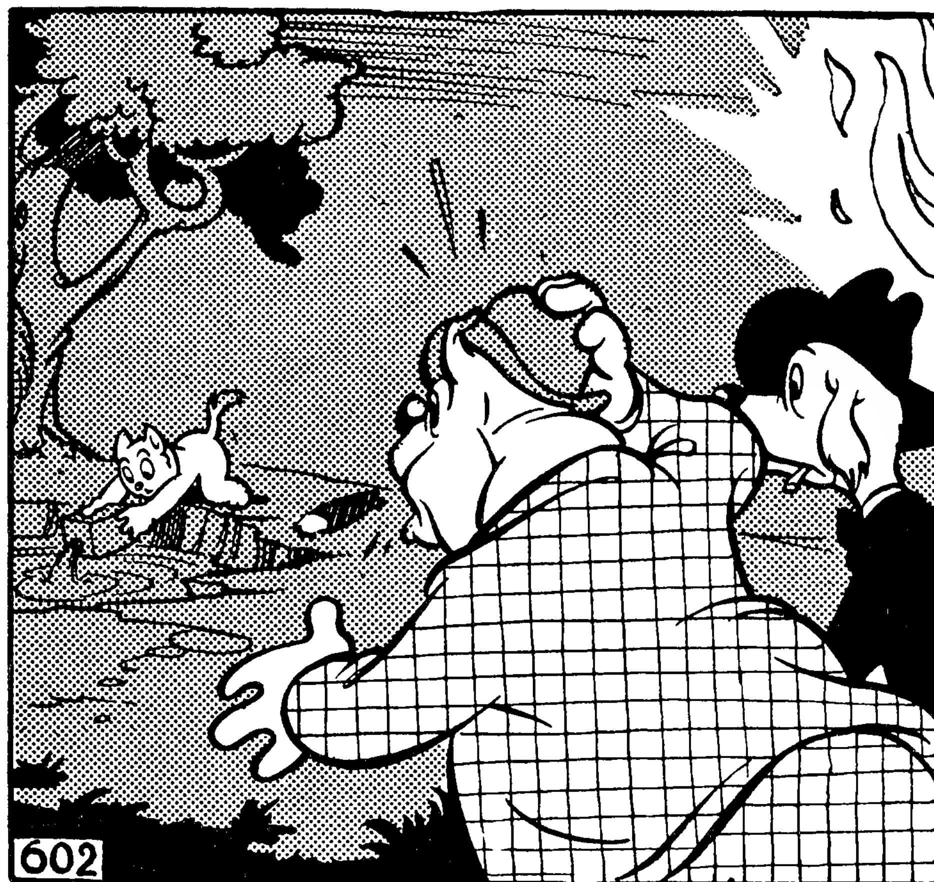


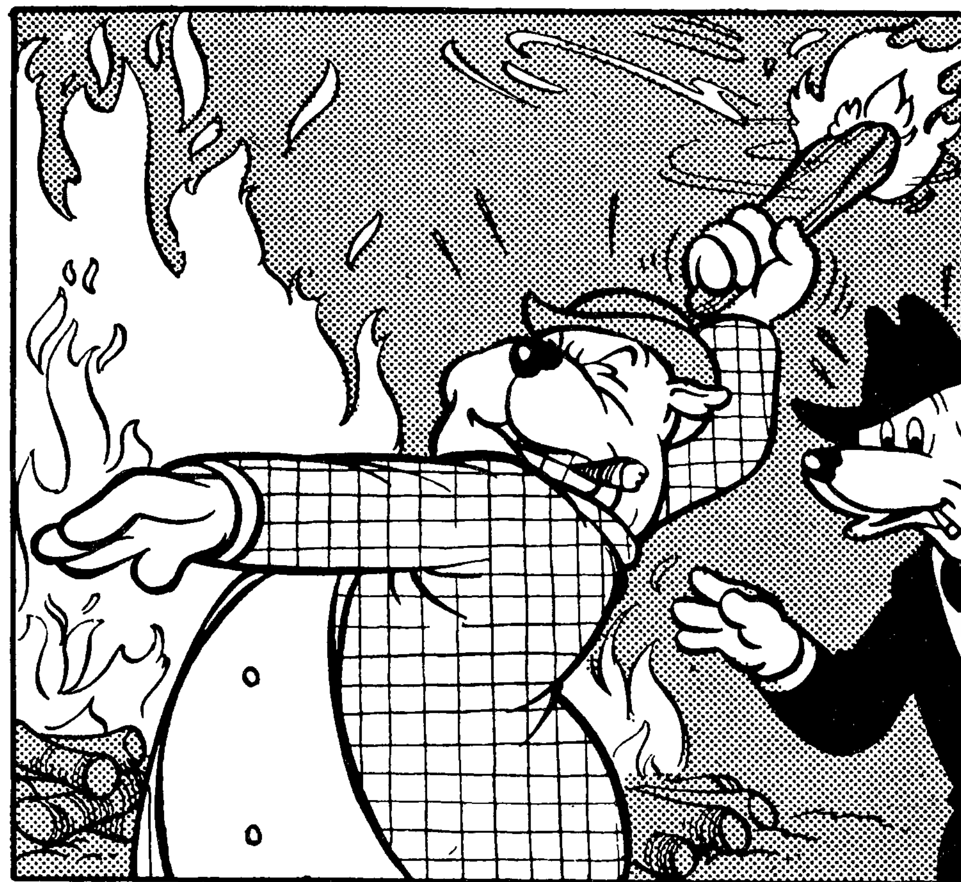
Terpen Tijn legde een groot kampvuur aan, dat als verwarming en verlichting kon dienen en riep toen al zijn volgelingen weer bij elkaar. En even later was heer Bommels grasveld opnieuw gevuld met dansende figuren, die zingend om het vuur huppelden. Op de trappen van de Griekse tempel stonden Super en Hieper toe te kijken.
'Ik word er naar van, eerlijk gezegd!' zei Super. 'Judekei, Judekei, sa, sa? Wat een onzin, niet? Wie krijgt het in zijn hoofd om dergelijke woorden te zingen?'
'Haha! Net zo u zegt, baas!' zei Hieper uitsloverig. 'Sa, sa! Wat een onzin! Maar wij verdienen er goed mee, dat is zeker!'
'Tja!' zei Super. 'Zolang als het duurt, verdienen we goed. Maar omdat er niemand meer werkt, heeft niemand meer geld binnenkort.
'Dan komen er wel weer nieuwe bezoekers!' zei Hieper. 'Geen zorgen vóór de tijd, baas!'
'Ik heb geen zorgen!' bromde Super. 'Ik vraag me alleen af, waar Tom Poes zit! Ik vertrouw dat ventje voor geen haar! Die zit ons altijd dwars en ik wil wedden, dat hij nu ook weer met zijn streken bezig is!' Nu, daar had Bul Super gelijk in. Tom Poes was hard bezig om een einde aan de vibreerput te maken...

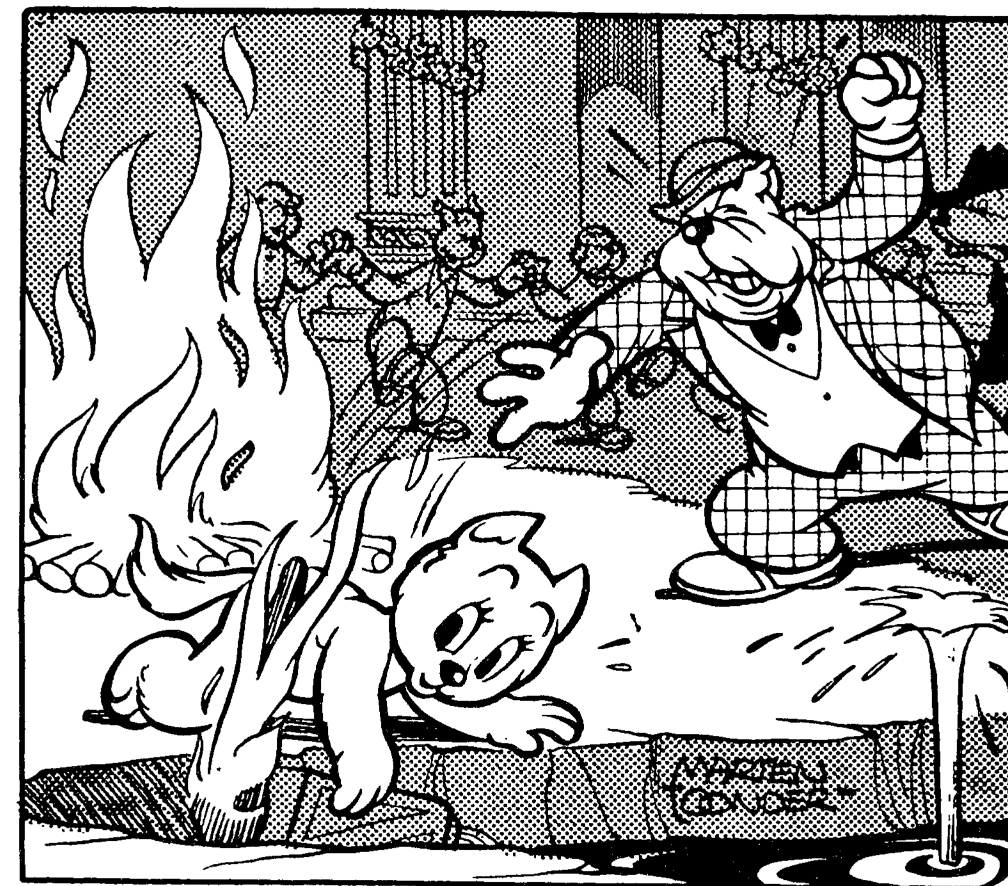


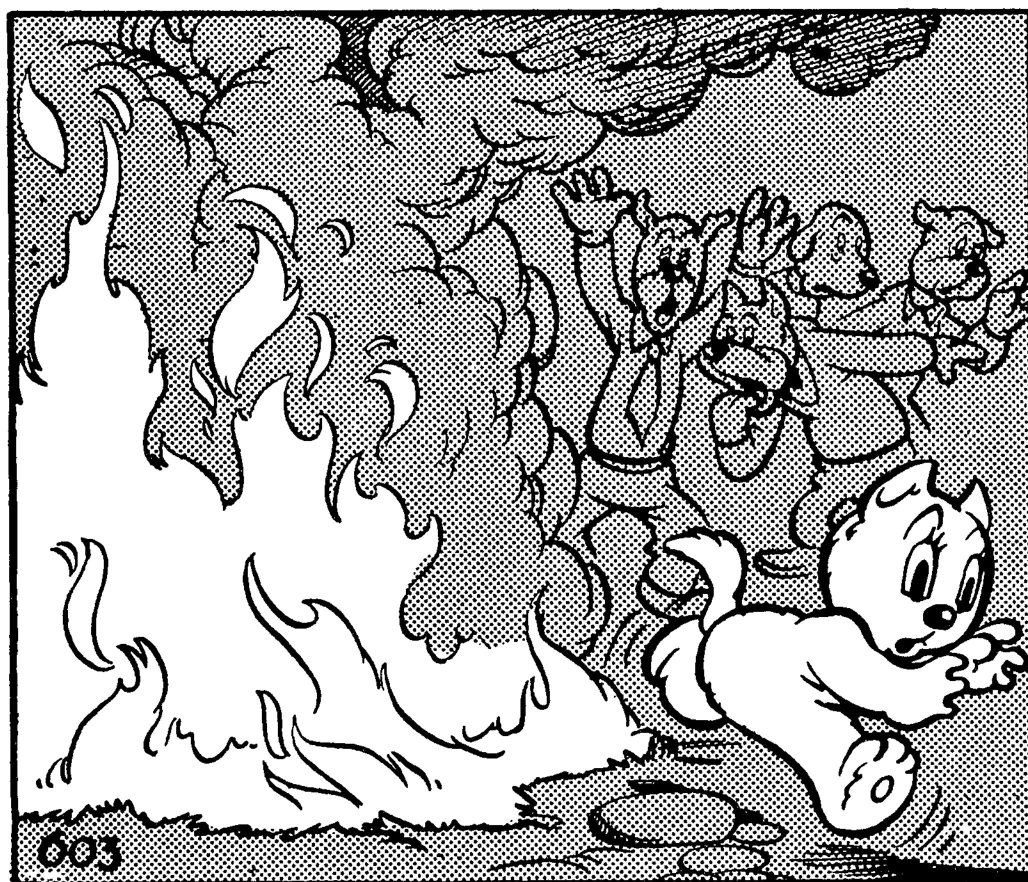
Terpen Tijn stond in de kring der dansers, samen met de Flambard-broeders. Zij sprongen van het ene been op het andere, klapten in hun handen en zongen: 'Wat is het toch fijn om een triller te zijn. Judekei, Judekei, Judekei, sa, sa!'
Daar hadden ze het zó druk mee, dat ze niet merkten dat achter hun rug Tom Poes naar de bron kroop. Het petroleumblik klemde hij zorgvuldig onder zijn arm en hij deed zijn best, geen enkel geluid te maken. Voor de rest zorgde de duisternis ervoor, dat niemand zijn kleine gestalte in de gaten kreeg. Natuurlijk was het een erg moeilijk werkje. De dansers omringden het vuur en de bron en het was een hele kunst om tussen al die huppelende figuren door te komen zonder onder de voet te raken. Maar het lukte. Zonder ongelukken kwam Tom Poes bij de bron aan en trok de kurk uit de tuit van het blik.
'De aarde is grof en traag is de stof!' zongen de dansers.
'Judekei, Judekei, Judekei, sa, sa!' vielen de kunstenaars handenklappend in.
'Klok, klok, klok,' zei de petroleum uit het blik klokkend. Op de oppervlakte van de bron ontstond al gauw een blauw-groen laagje, dat schitterde in het licht van de vlammen.
'Ziezo! Ik ben benieuwd of dit water nu nog vibreert!' mompelde Tom Poes...

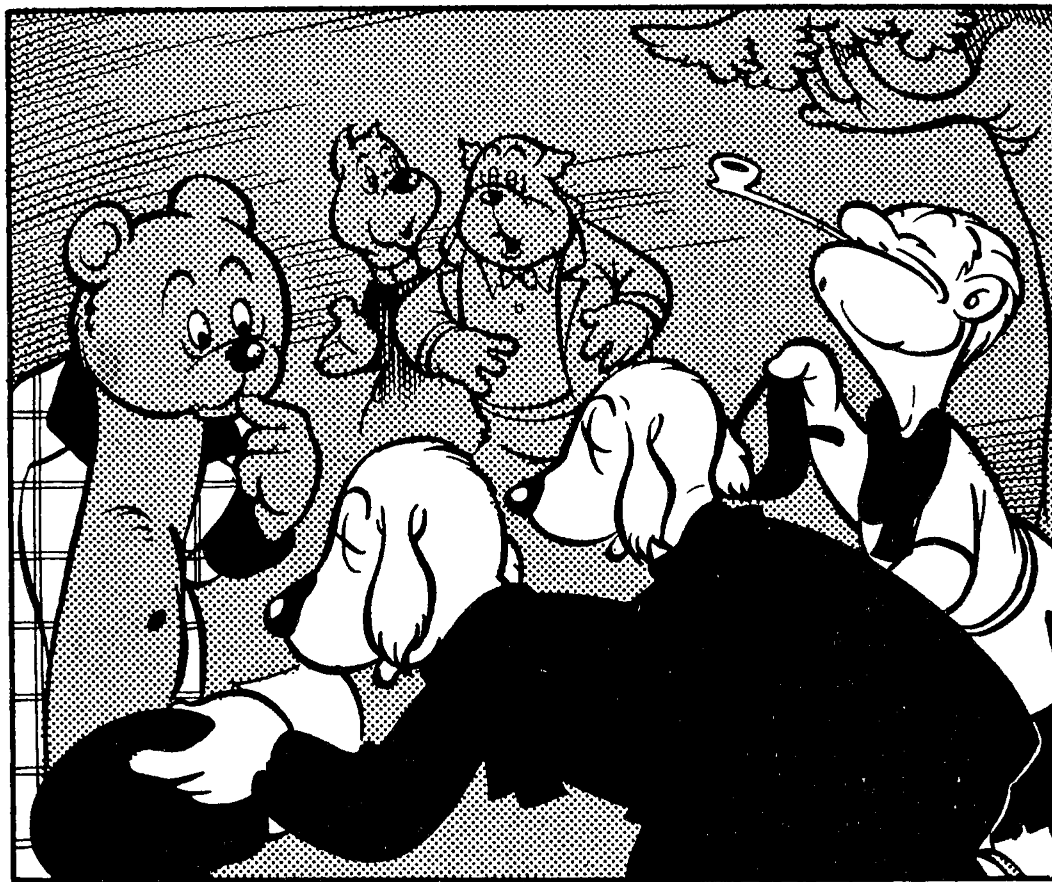
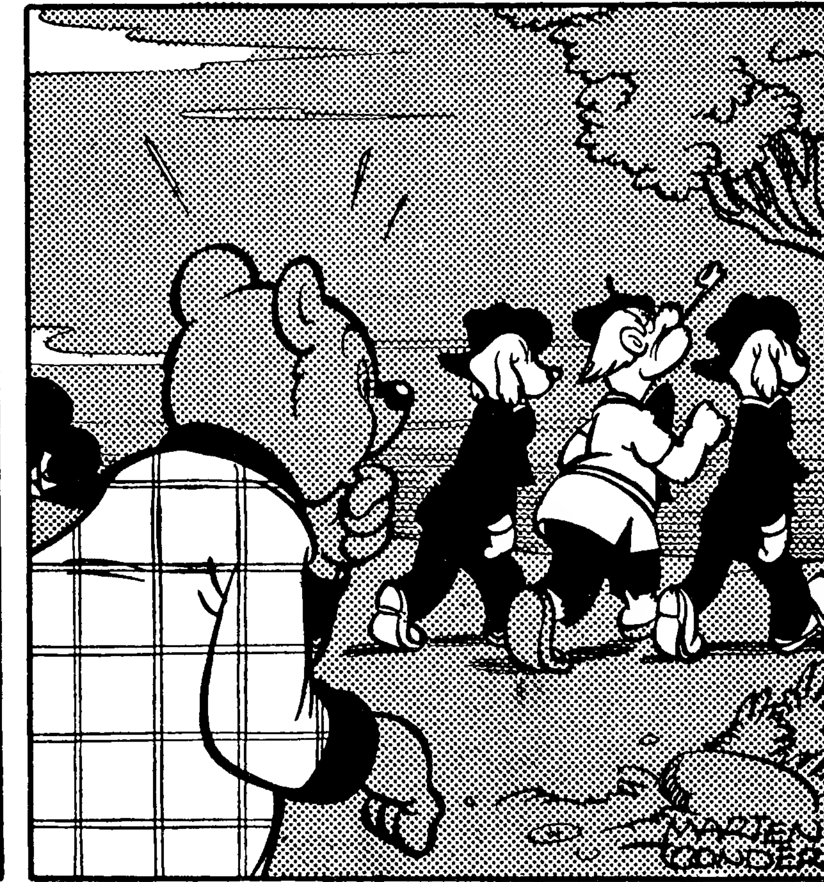






Bul Super was in een prettig gesprek met Hieper gewikkeld! Ze bespraken de aardigheid van geld verdienen en het leuke van dingen kopen. Ze hadden veel pret om de domme lieden, die water uit een vibreerputje dronken en daardoor niet meer aan geld dachten.
'Over geld gesproken,' zei Hieper, 'ik ben benieuwd waar die Tom Poes gebleven is met Bommels geld, baas! Hij was ineens verdwenen?'
'Ja...' mompelde Super, 'en over het putje gesproken... eh... hm... daar ligt iemand met een kan, Hiep!... eh... het is hem! Het is Tom Poes! En hij schenkt petroleum in de bron!'
Super drukte zijn pothoed over zijn oren, slaakte een paar rauwe woedekreten en greep het eerste het beste wapen dat in zijn bereik kwam. Nu was dat toevallig een brandende tak uit het kampvuur en men zou zo op het eerste gezicht zeggen, dat dat een gevaarlijk wapen was! Zo zag het er in ieder geval uit, toen Super de tak boven zijn hoofd zwaaide en hem met een geweldige kracht naar Tom Poes gooide.
Toevallig keek Tom Poes net even opzij. Hij zag de vlammende tak op zich af suizen en bukte zich werktuiglijk, zodat het gevaarlijke ding over zijn hoofd heen vloog en in de bron terecht kwam. Nu was, zoals je hebt kunnen lezen, deze bron door Tom Poes bijgeschonken met petroleum... Nu, misschien kun je raden wat er gebeurde...



De brandende tak, die over het hoofd van Tom Poes heen in de bron terecht kwam, raakte het laagje petroleum dat op het water dreef en op hetzelfde moment stond het vibreerputje in brand! Dat was een vreemd gezicht. Het mag dan ook geen verwondering wekken, dat de dansers hun reidans staakten en verschrikt achteruit deinsden. Tom Poes holde tussen hen door en verdween in de verwarring, terwijl de kunstenaar Terpen Tijn zijn mutsje recht trok, veelbetekenend de dichters Flambard toeknikte en toen met grote stappen op de hevig geschrokken heer Bommel toetrad.

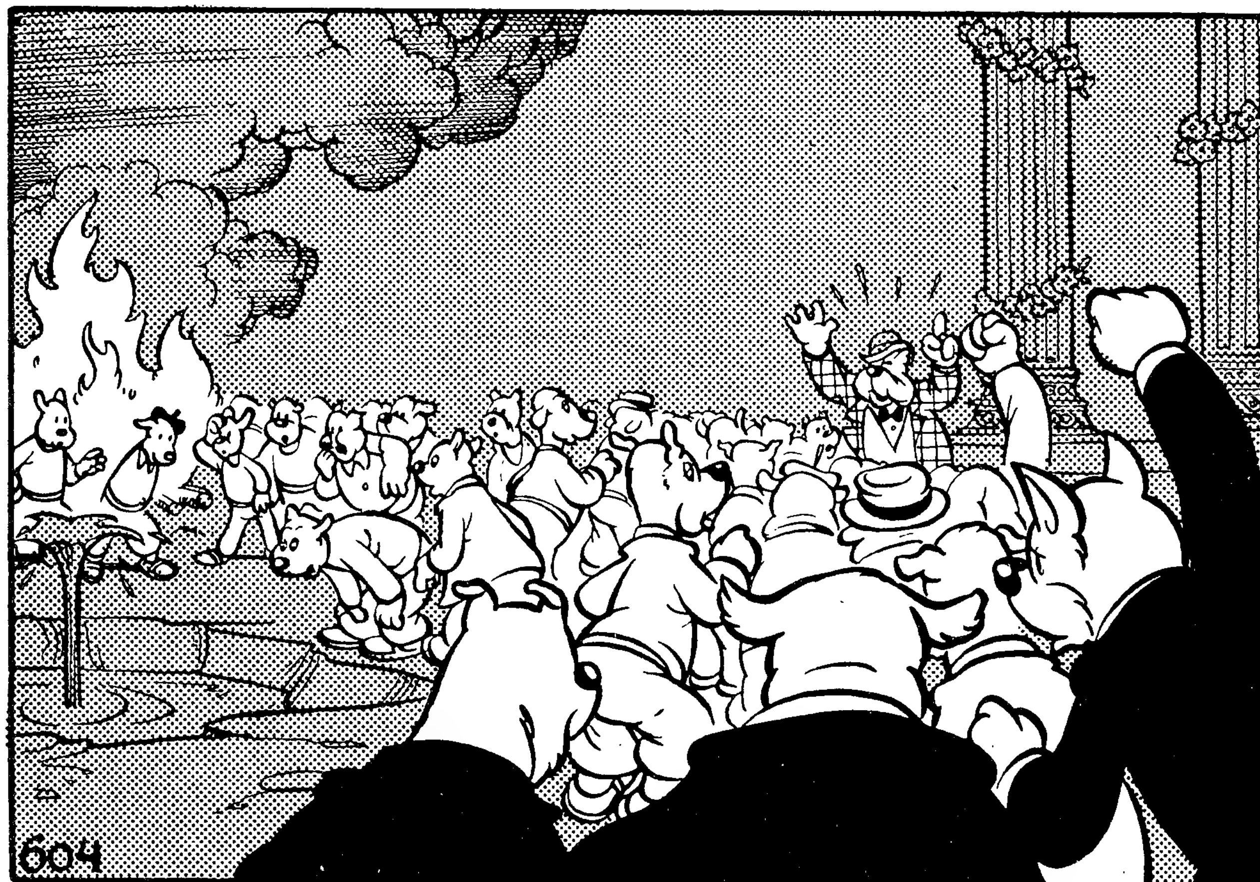
'Dit is dan het einde, makker!' sprak de schilder Tijn. 'Het vibreerputje brandt! Dat gaat te ver! Die vlammen storen de fijne trillingen! De vibratie eh... dinges! Vat je, makker?'

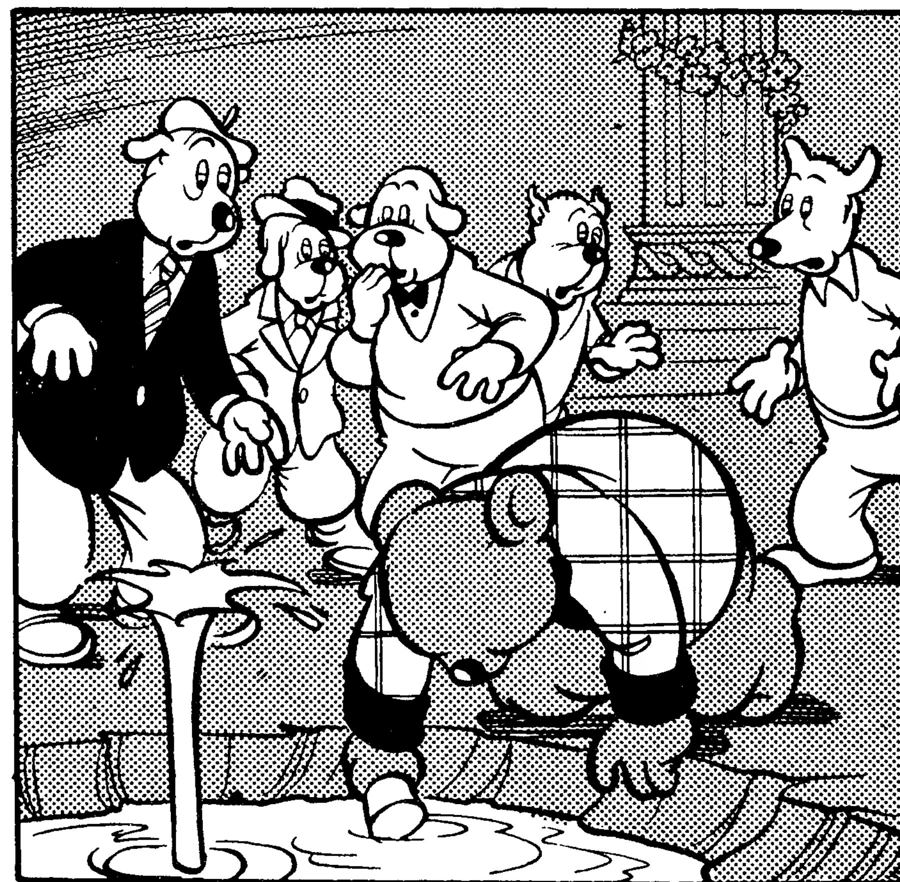
'Nee!' zei heer Ollie. 'Ik vat het niet. Hoe kan dat water ineens branden? Waarom brandt het? En waarom zijn de trillingen nu weg? Wat bedoel je, goede vriend?'

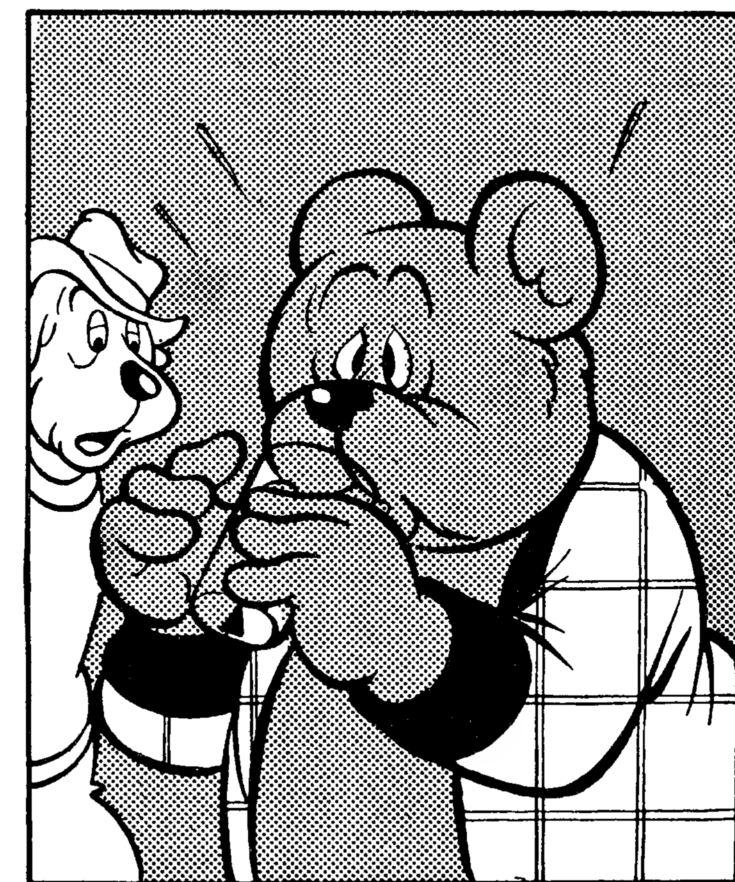
'Ik bedoel, dat we hier niets meer te doen hebben!' zei Terpen Tijn. 'Dit putje is bedorven! Voorgoed bedorven! Bah!'

'We gaan weg,' legde de dichter Gerardus Flambard uit, 'we zullen de loop van dit onderaardse riviertje volgen en een nieuwe bron graven in een ander oord!'

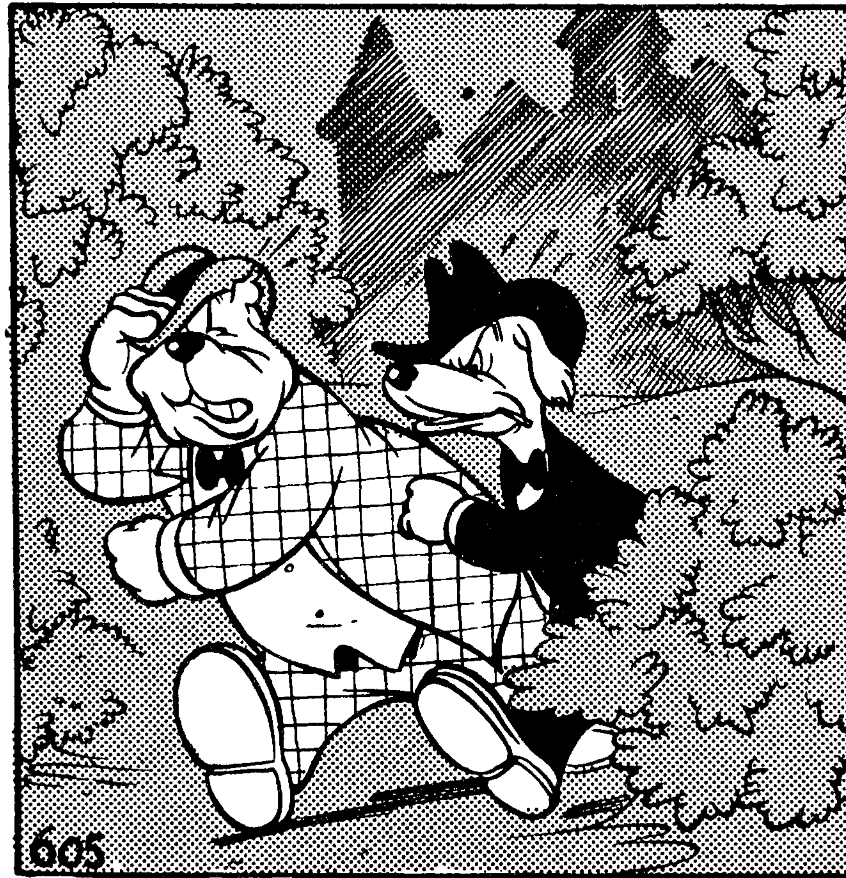
'Vaarwel, tot ziens, we moeten voort!' besloot zijn broeder. Toen namen ze alle drie hun hoofddeksels af, draaiden zich om en schreden met grote passen heen, heer Ollie verbluft achterlatend...

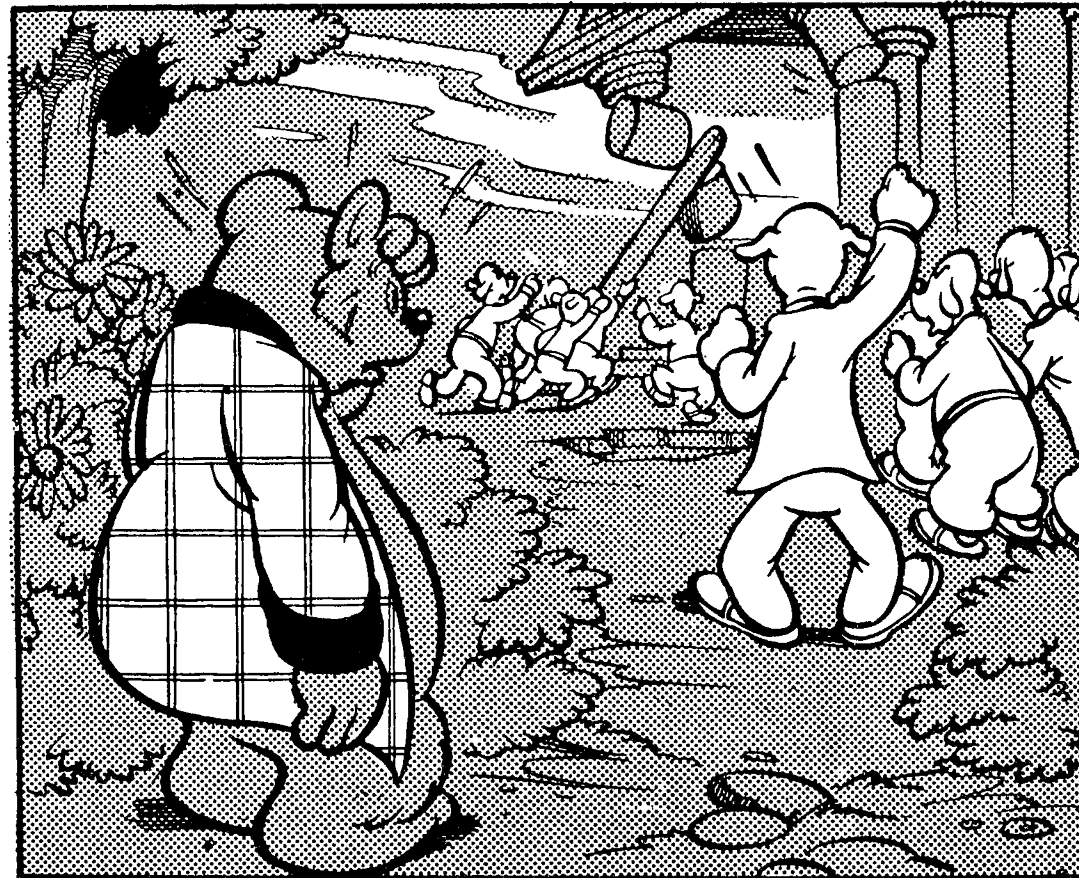
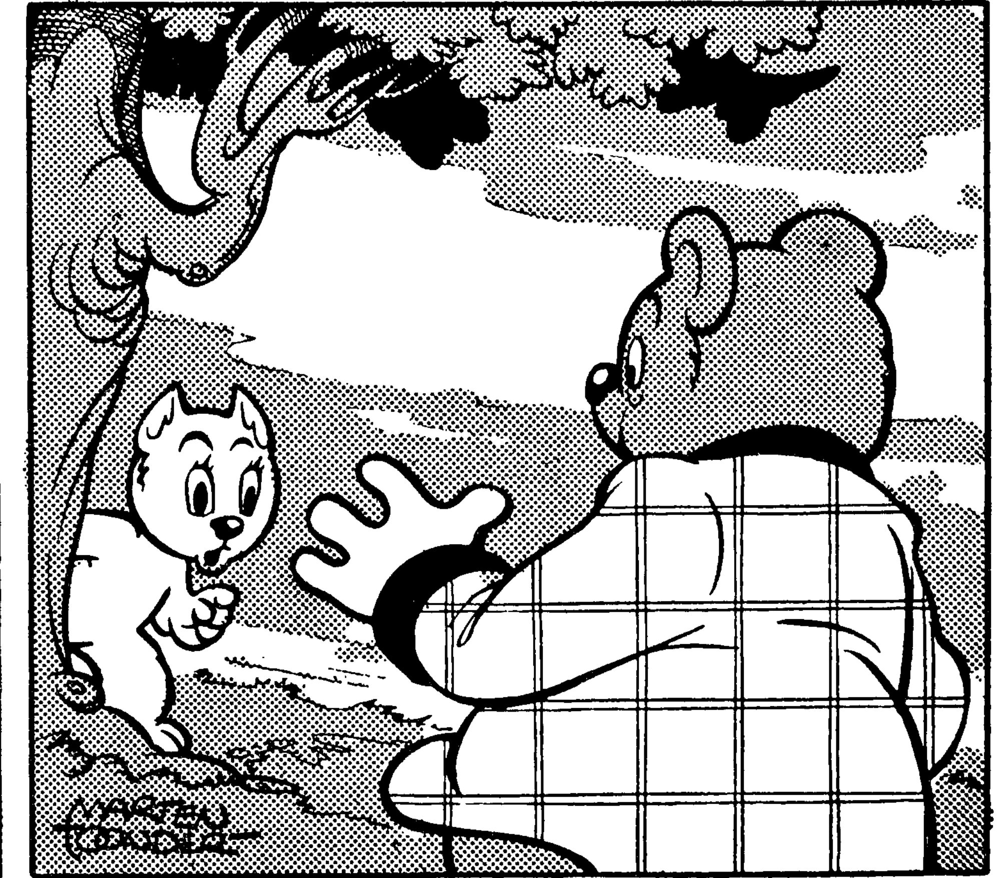




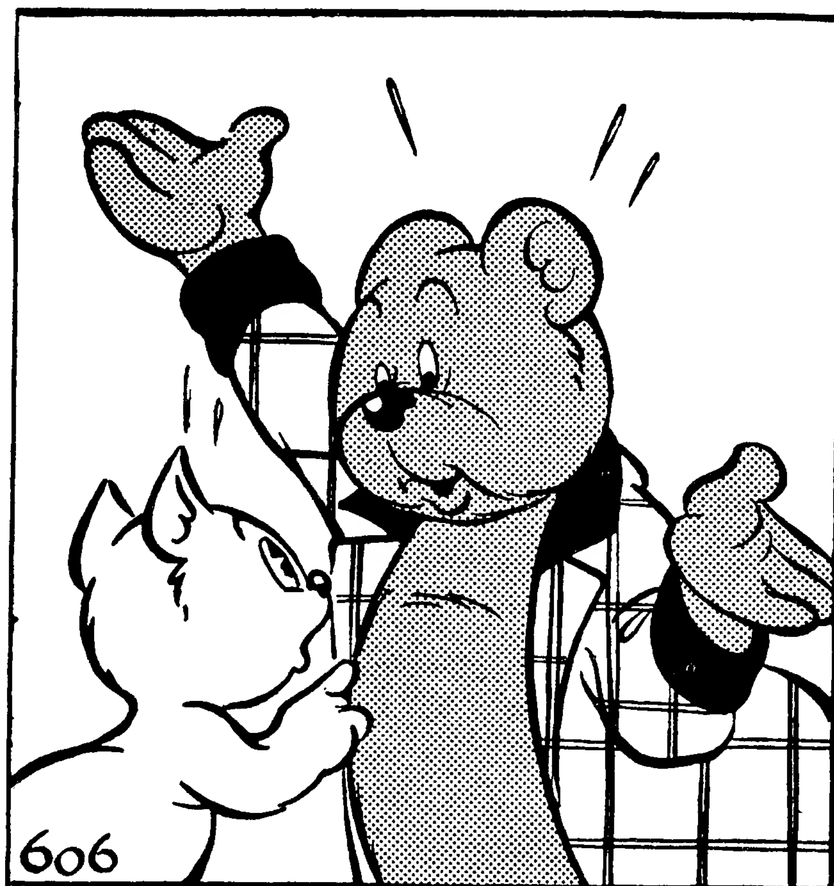


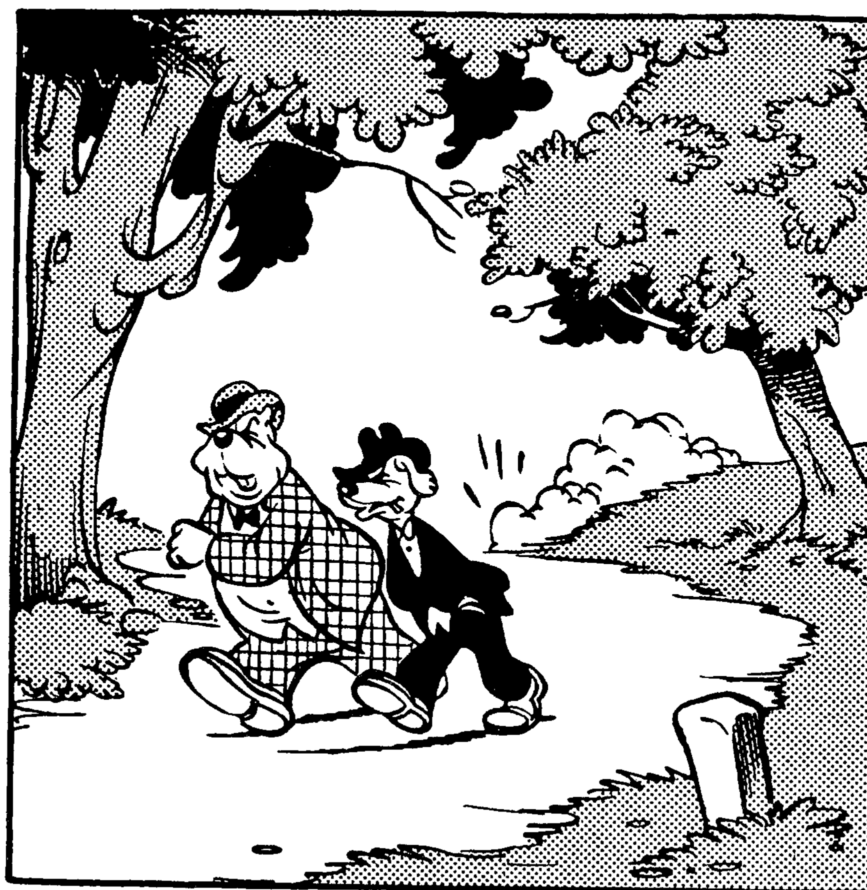
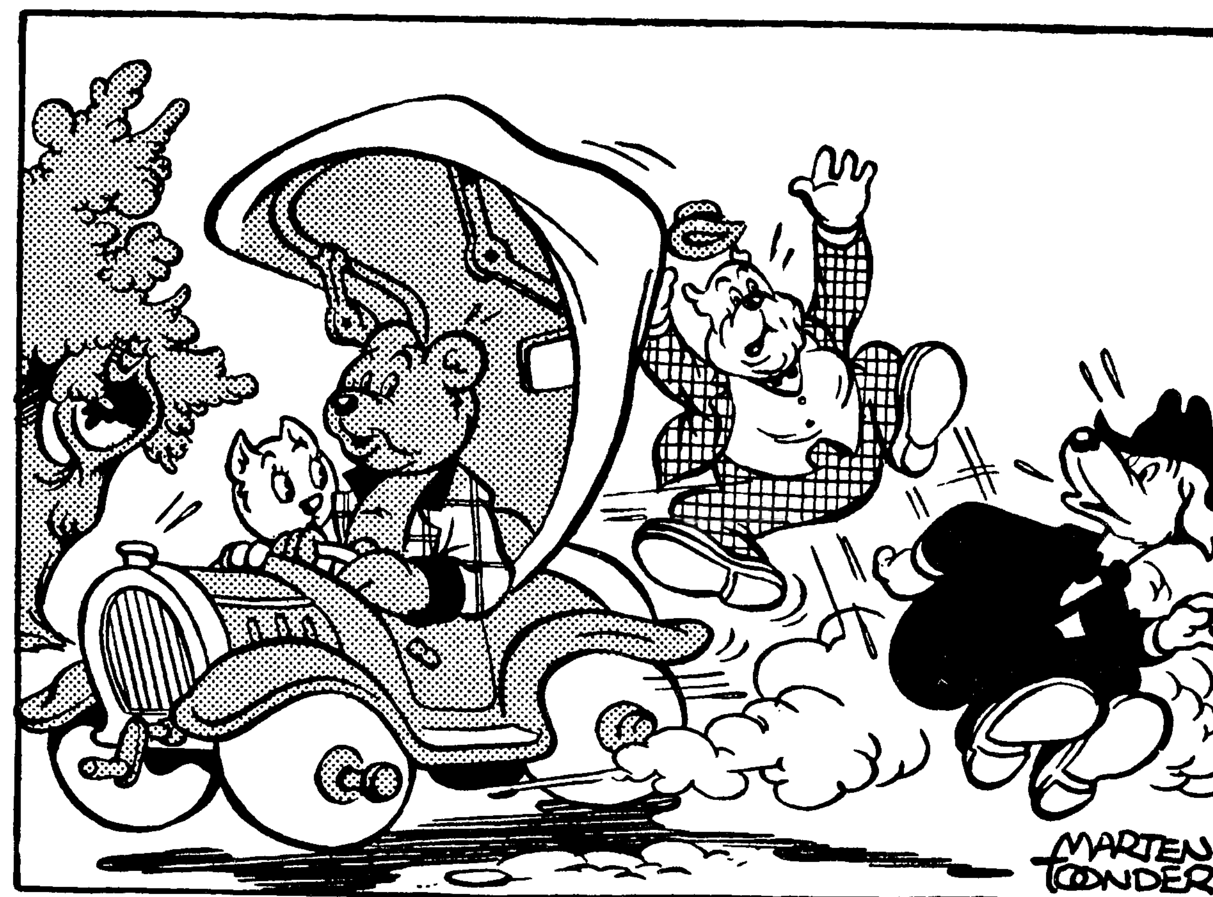
Intussen hadden Super en Hieper niet stilgezeten. Hieper was er in geslaagd om de vlammen van de bron te doven. (Dit was niet zo moeilijk, omdat er maar een klein laagje petroleum op het water dreef.) Super had de trappen van het Griekse gebouwtje beklommen en hield nu een toespraak tot de ontstelde reidansers.
'Kalmte, goede vrienden!' riep Super. 'Er is niets aan de hand! Geen enkele reden om ongerust te zijn! De vlammetjes zijn al weg, kijk maar! Komaan, drink een slokje en laat jullie geesten vibreren! En dan maar weer aan de dans!'
'Juist!' riep heer Bommel, die weer van zijn schrik bekomen was. Hij besloot het goede voorbeeld te geven en knielde bij de bron neer om een hartige teug water te nemen. Daartoe schepte hij een glas vol en dronk aandachtig.
Maar er gebeurde iets vreemds. De vriendelijke glimlach op zijn gelaat maakte plaats voor een uitdrukking van afkeer en schrik, zijn ogen draaiden en zijn gelaatskleur werd lichtpaars.
Terpen Tijn had gelijk gehad. De bron bracht nu gewoon water voort en plotseling veranderde het uiterlijk van alle dingen voor heer Ollie, Het Griekse gebouwtje, dat hij al die tijd mooi gevonden had, bleek plotseling van kalk en gips te zijn en hij ontdekte, dat de reidansers die hem aanstaarden er hongerig en slecht uitzagen...



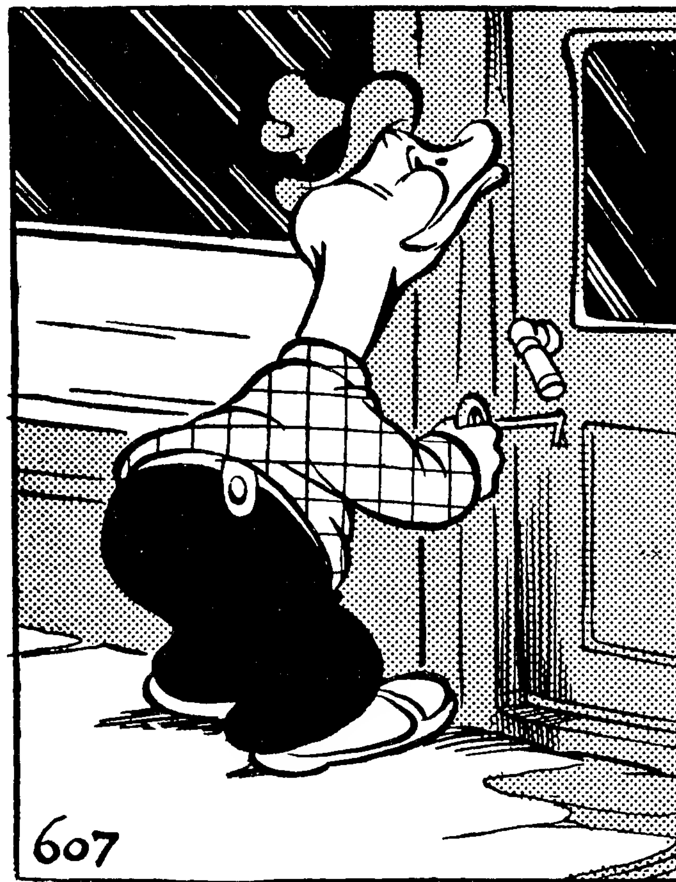



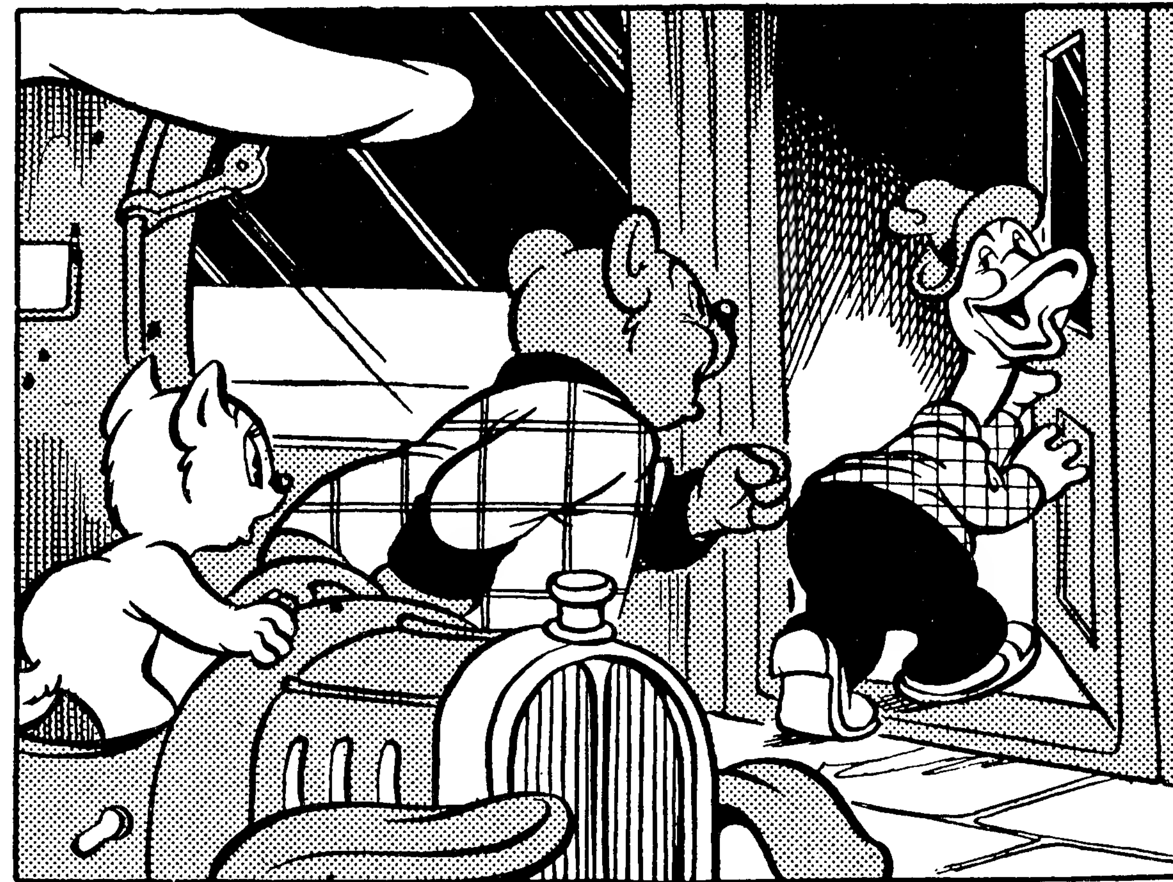
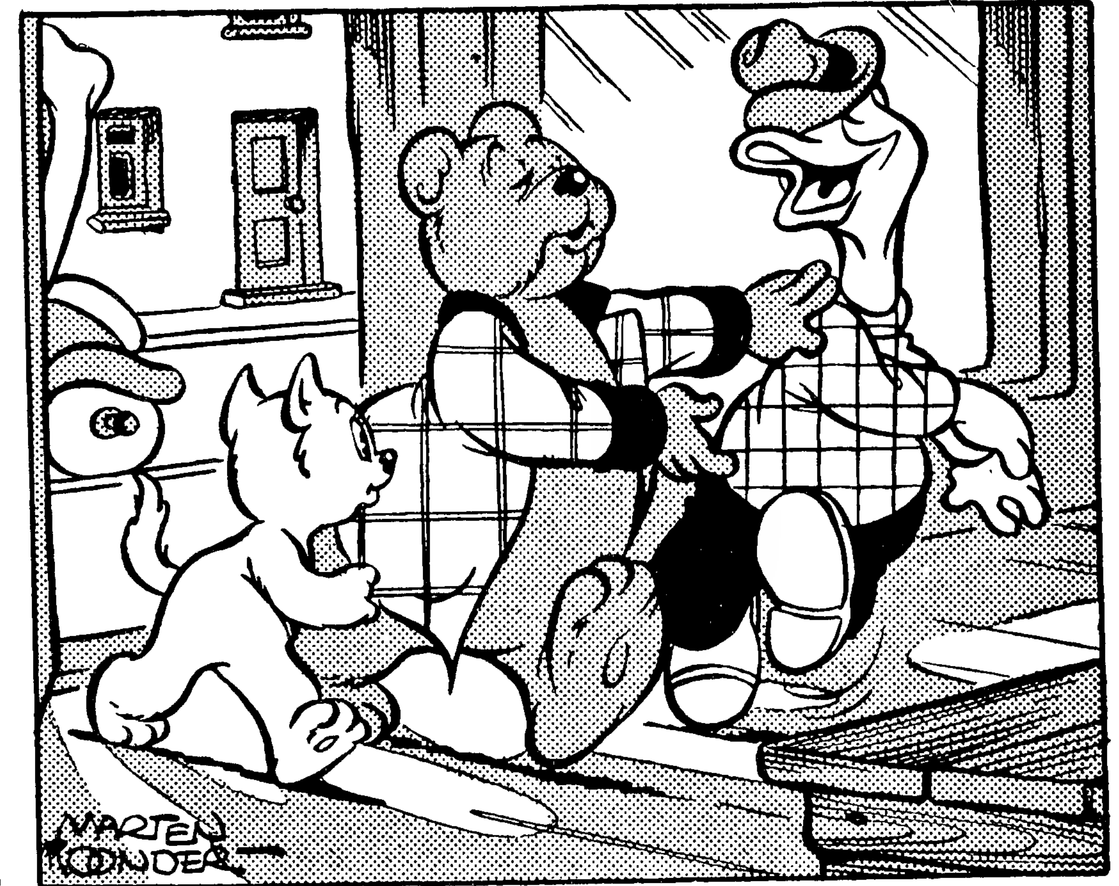
De reidansers hadden sinds lang hun dans gestaakt en van het putje gedronken (dat nu geen vibreerputje meer was, maar een doodgewoon bronnetje in heer Ollie's tuin). De stemming werd dan ook erg slecht, temeer omdat al die goede lieden ontdekten, dat ze honger hadden. Bul Super en Hieper, die een goede neus hadden voor het ogenblik, dat ze te veel waren, drukten hun hoeden in de ogen en stapten weg. Terwijl achter hen de stemming steeds slechter werd en de menigte begon te schreeuwen en te schelden, braken de beide schurken door de haag heen en betraden de weg naar Rommeldam.
'Het loopt mis, baas!' mompelde Hieper. 'Die lui trillen niet meer! Ze zijn weer gewoon! Wat nu te doen?'
'Hm! Bah!' sprak Super. 'Je vergeet, dat wij alle levensmiddelen van de stad in ons bezit hebben! We zullen ze laten betalen, totdat ze groen zien! Zaken zijn zaken!' Intussen stond heer Ollie met een ongelukkig gezicht op zijn grasveld. De zon begon op te komen en voor zijn ogen begon de woedende menigte het Griekse tempeltje af te breken.
'Het leven is moeilijk voor een heer!' mompelde hij. 'Hoe mooi zou het zijn, wanneer die fijne trillingen altijd hadden kunnen duren! Alles was zo mooi! En nu... eh dinges! Bah! Ik bedoel... hm... Wat nu te doen, bedoel ik? Ik...'
'Ssst! Heer Ollie!' klonk op dat ogenblik een stem achter hem. En toen heer Ollie verschrikt omkeek, zag hij Tom Poes achter een boom staan...



'Tom Poes!' riep heer Bommel. 'Waar kom jij vandaan? Waar heb je al die tijd gezeten? Waarom heb je me niet geholpen? Waarom heb je me niet voor dat vibreerputje gewaarschuwd? Waarom heb je al die lieden niet weggestuurd? Waarom heb je niet gezorgd, dat...'
'Als u zo begint, ga ik weer weg!' zei Tom Poes flink. 'Ik heb gedaan wat ik kon! Ik heb uw geld gered – het ligt in de lege vuilnisemmer om het hoekje – en ik heb petroleum in de bron gegoten! En nu moet u meegaan om te redden wat er te redden is! Super en Hieper bezitten alle levensmiddelen van de stad! Kom gauw mee!'
'We bezitten alle levensmiddelen van de stad!' zei op dat moment Super tot Hieper. 'Bovendien hebben we een kleine duizend flessen vibreerwater voor toeristen! En daarenboven hebben we van de burgemeester alle tolrechten in de omtrek gekregen en de burgerrechten en...'
'Er komen geen toeristen meer!' zei Hieper somber. 'We hebben niets aan al die rechten, baas! Alleen die flessen vibreerwater zullen ons te pas komen! Ze staan in de winkel van Waggel en daar moeten we ze gaan halen!'
Op dat moment suisde een kleine rode auto langs de beide zakenlieden heen. Het voertuig had zo'n vaart dat ze op zij van de weg moesten springen om niet overreden te worden.
'Daar gaan Bommel en Tom Poes!' brulde Super. 'Er achter aan, Hieper! Anders loopt het mis!'

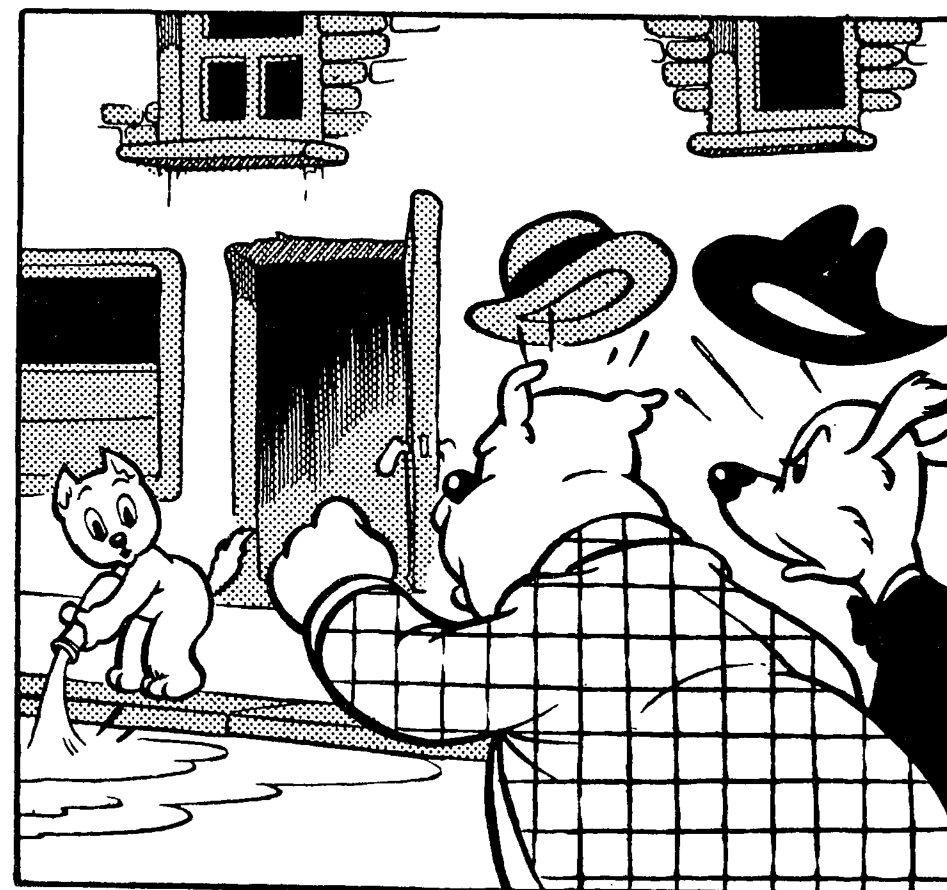
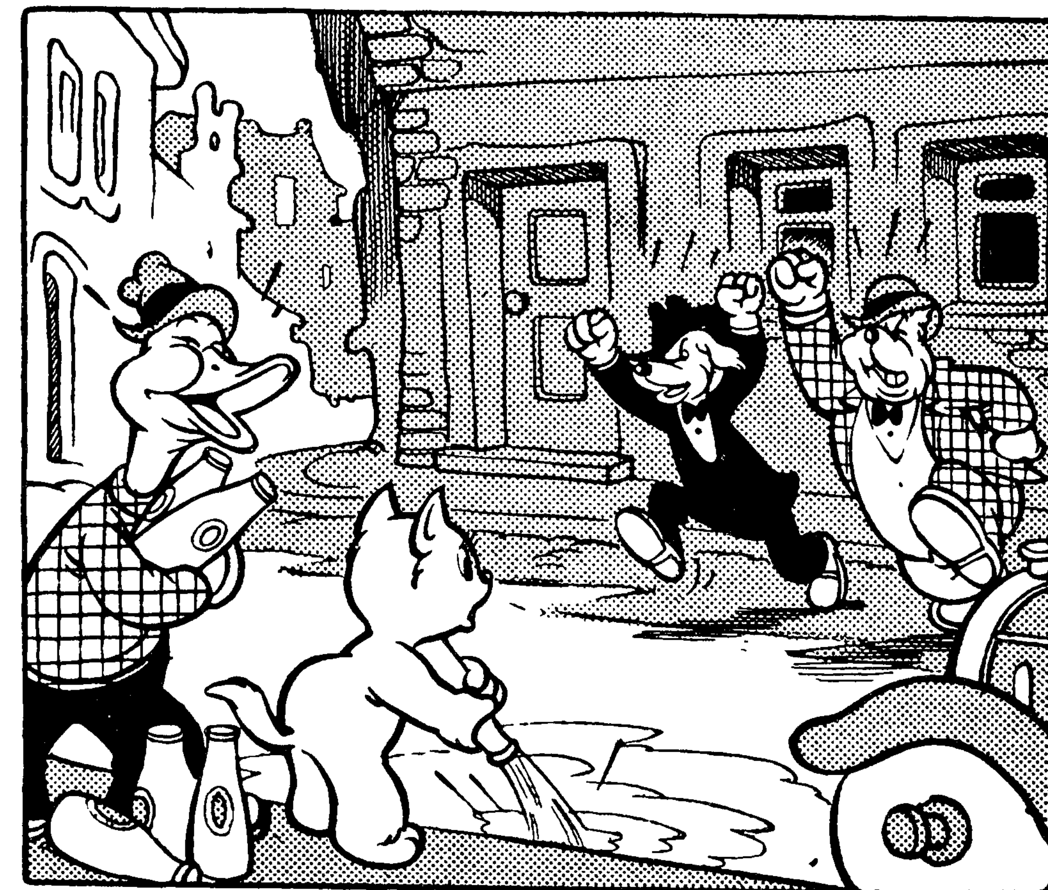


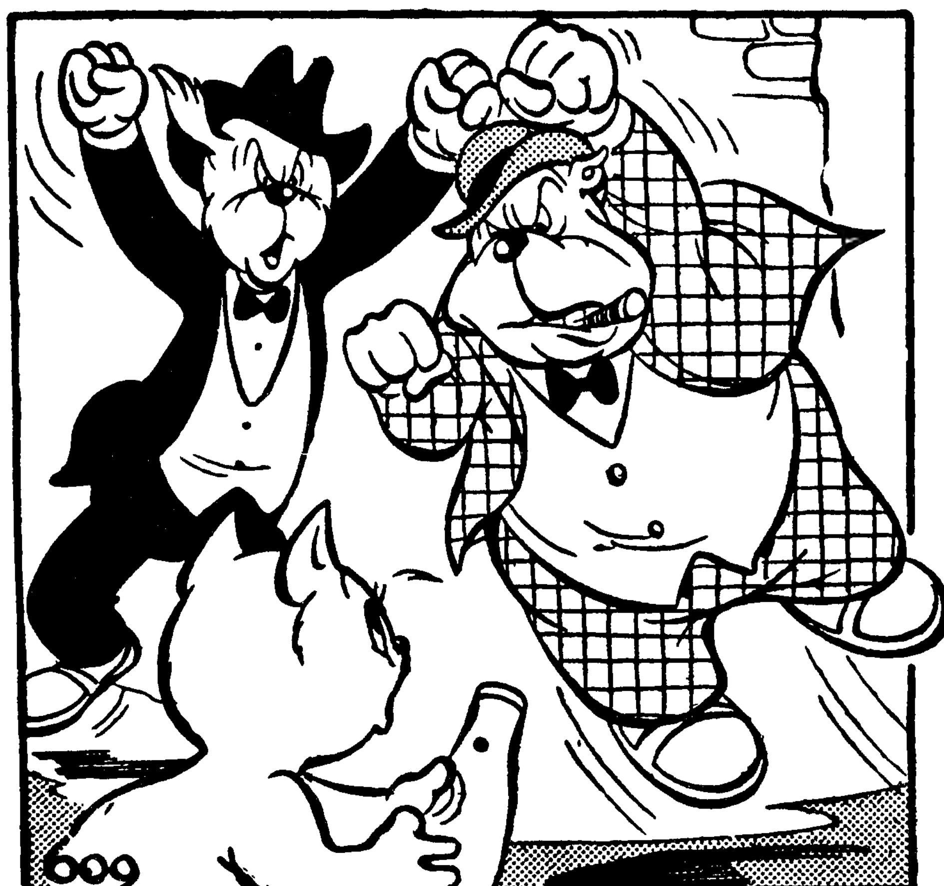
In de vroege ochtend van die dag was Wammes Waggel bezig zijn winkel te openen. Hij voelde zich erg gewichtig, omdat hij de enige winkelier in de stad was, die iets te verkopen had en daarom opende hij zijn deur dan ook met overleg en plechtigheid. Daar was hij druk mee bezig, toen hij achter zich het knarsende gepiep van remmen hoorde.
'Wel! Dat is gezellig!' riep hij. 'De Oude Schicht! Komen jullie me weer helpen met verkopen? Wat leuk! Het zal wel druk worden vandaag, want iedereen begint honger te krijgen. Kom binnen, jongens, dan mogen jullie wegen terwijl ik alles in zakjes doe! Hihihihi! Wat leuk!'
Maar tot zijn verbazing stapten heer Ollie en Tom Poes de winkel in zonder op zijn vriendelijk gebabbel acht te slaan.

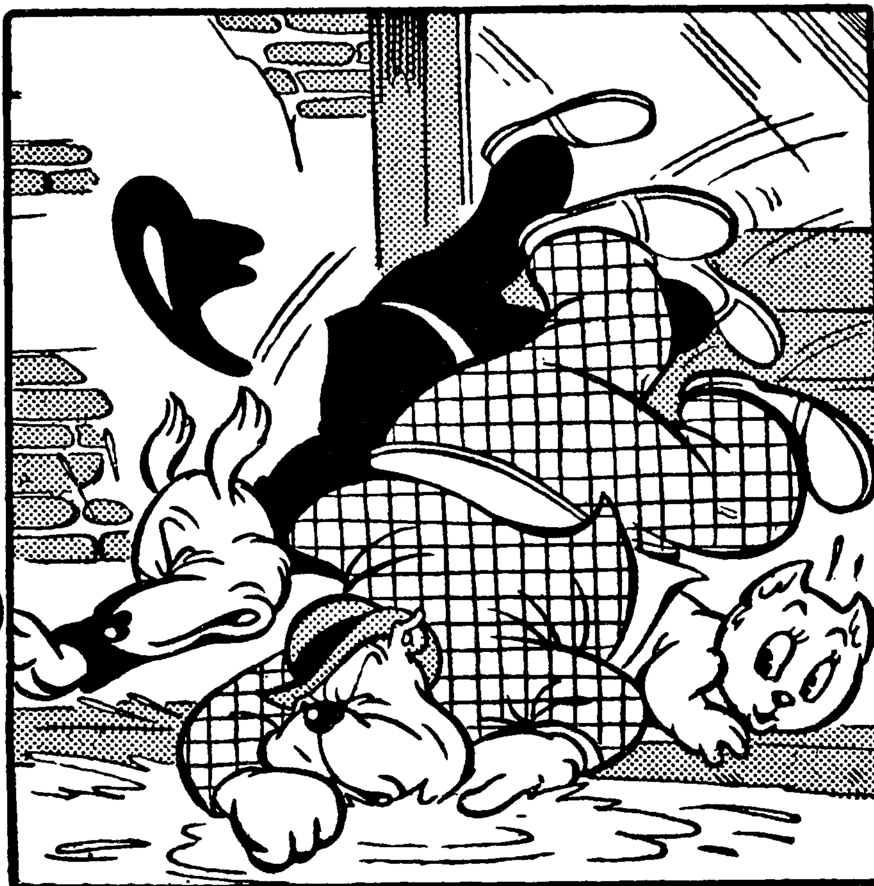
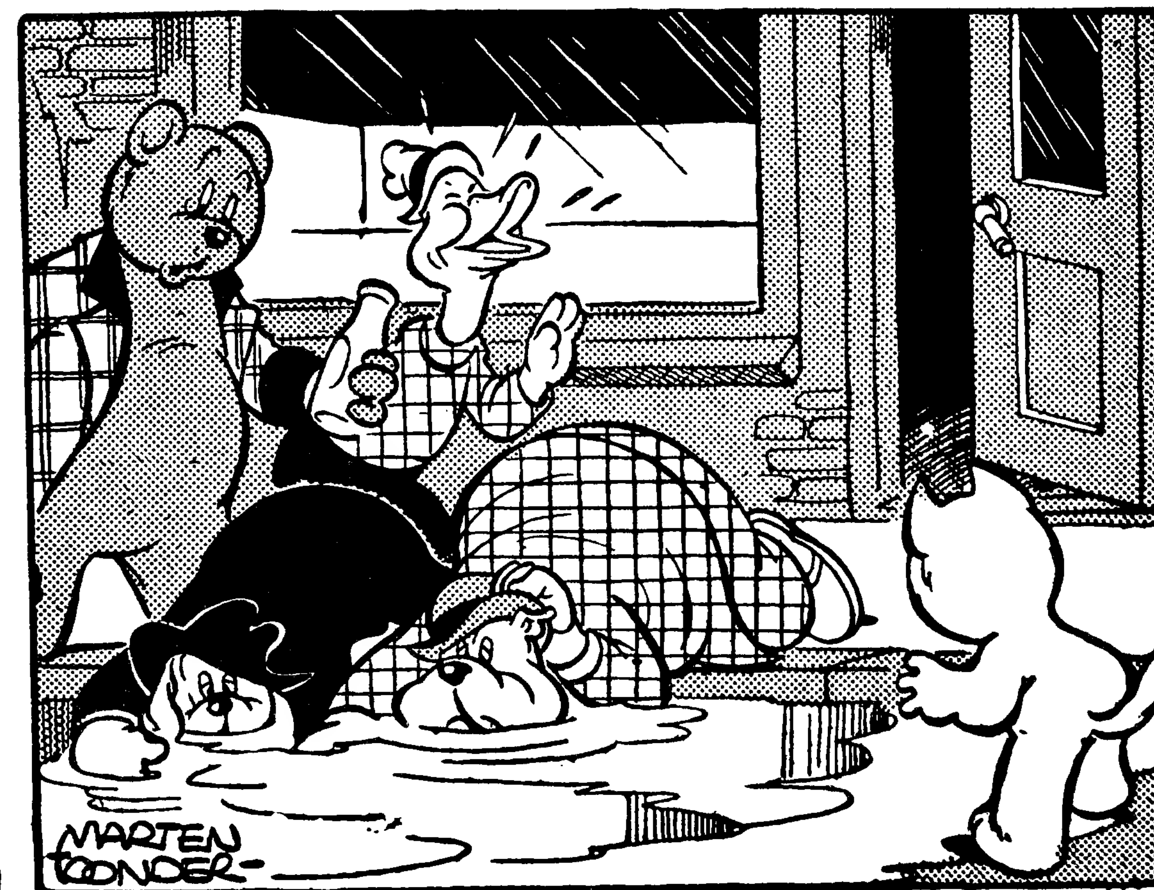
'Waar zijn die flessen water?' vroeg heer Bommel, hem ruw opzij duwend.
'Onder de toonbank!' zei Wammes. 'Wil je een flesje kopen, Bommel? Ze zijn vandaag twee keer zo duur als gisteren, maar het water is van prima kwaliteit, moest ik van meneer Super zeggen! Wil je...'
'Ik wil niets kopen!' zei heer Ollie. 'Ik wil alle flessen hebben, die in je winkel staan!'
'We gaan ze leeggieten!' vulde Tom Poes aan. 'Vlug Wammes! We hebben haast!'
'Hihihihi! Wat een leuk idee!' zei Waggel. 'Hoewel ik niet weet, of meneer Super dat goed vindt!' voegde hij er nadenkend aan toe.



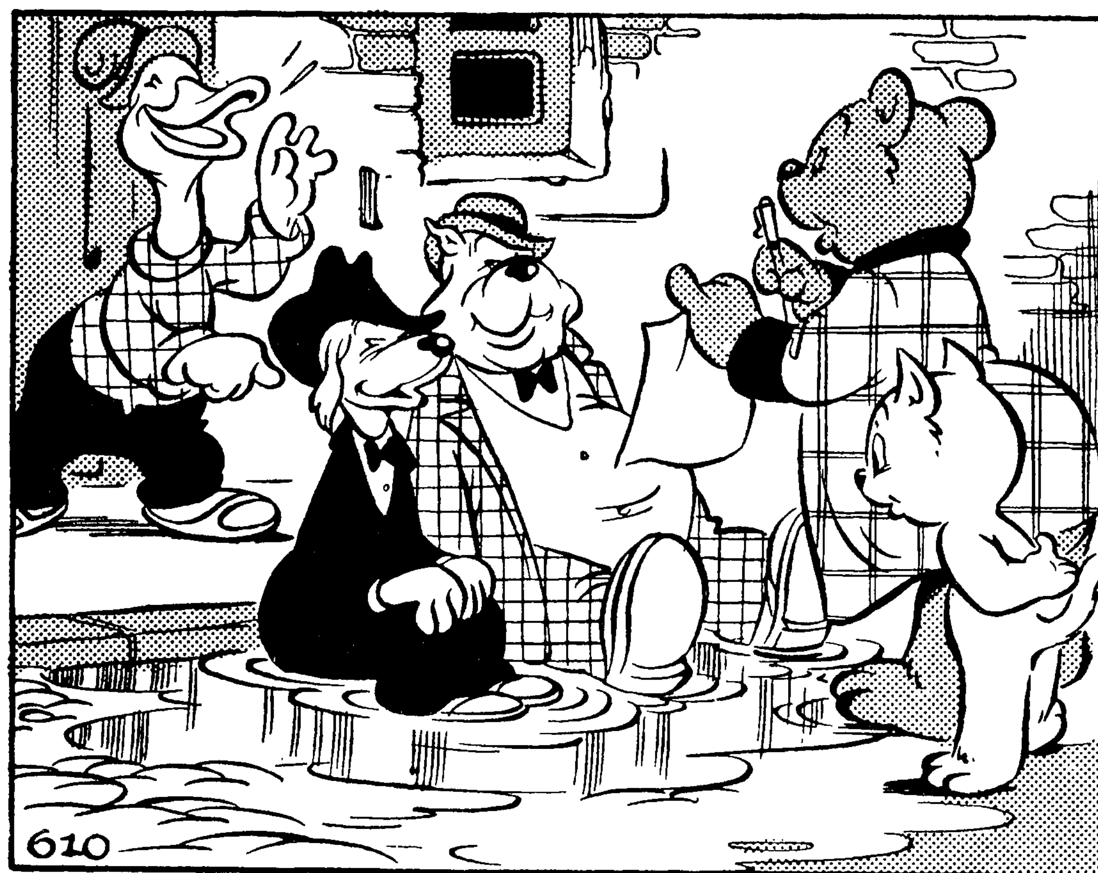



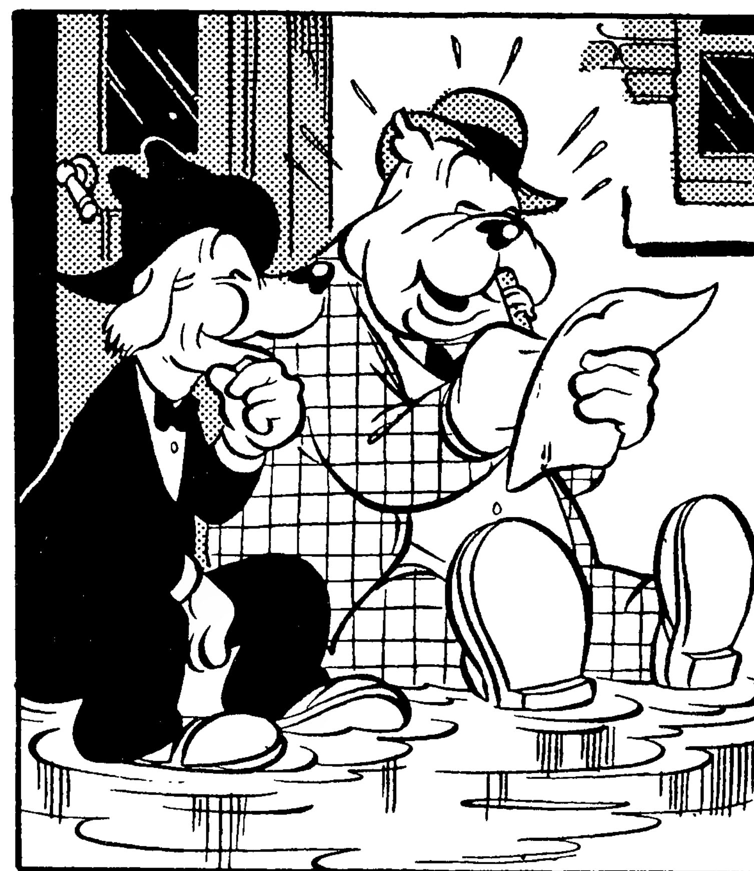
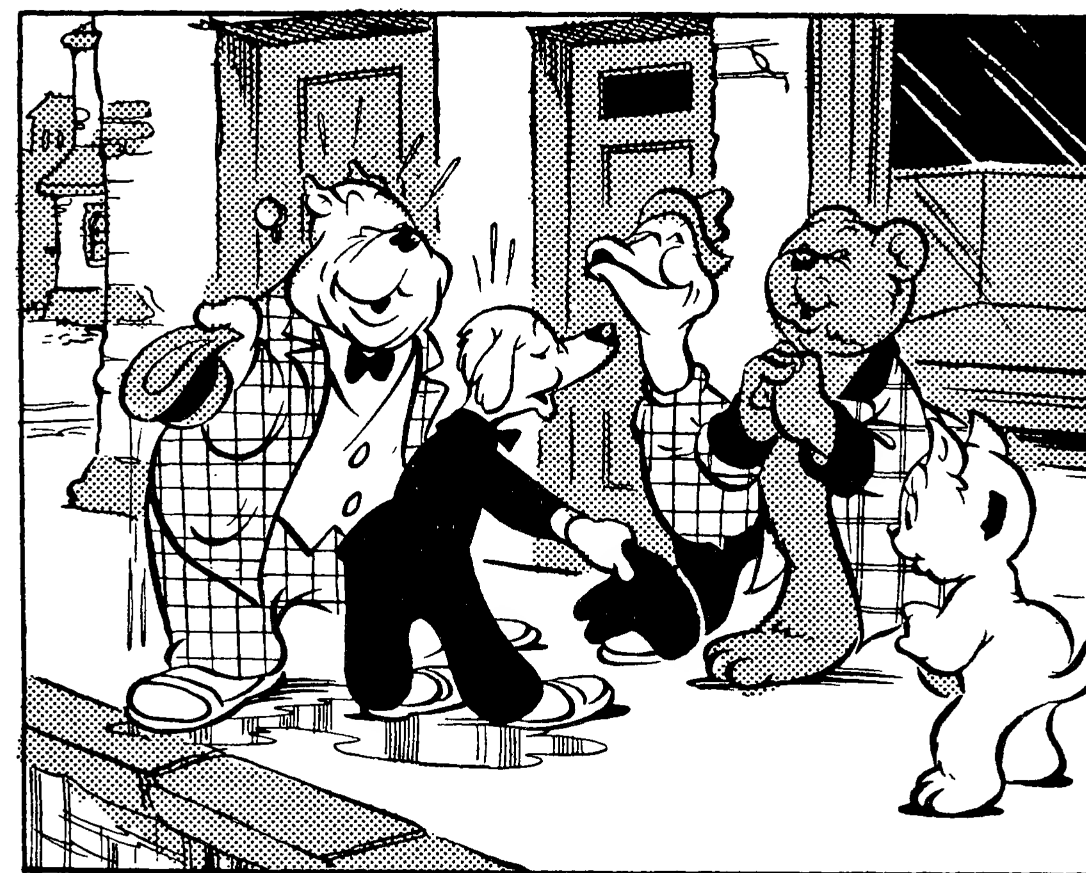
'Vooruit!' sprak heer Bommel streng. 'Dit is géén tijd voor grapjes, heer Wammes! Ik ben een geplaagd heer, die ondanks zijn braaf en goedmoedig innerlijk aan het eind van zijn geduld is gekomen! En dan is een Bommel verschrikkelijk in zijn woede, wat jij, Tom Poes?'
'Hm!' zei Tom Poes. 'Heer Ollie bedoelt, dat alle flessen vibreerwater naar buiten moeten! Vooruit. Wammes, help mee, dan gooien we dat spul weg!'
Inmiddels waren Bul Super en Hiep Hieper de winkel genaderd. Met grote stappen liepen ze de straat in en bleven toen vol ontzetting staan.
'Ze... ze laten de flessen vibreerwater leeglopen!' stotterde Hieper. 'Houd ze tegen, baas!'
'Laat dat!' bulderde Super. 'Dat zijn mijn flessen! Dat is diefstal! Laat dat! Grrr!'
Natuurlijk gehoorzaamde Tom Poes niet. Het verschijnen van Super en Hieper was voor hem alleen maar een reden om de flessen nog vlugger leeg te laten stromen.
Bul Super nam dat niet, dat valt te begrijpen. Met een hees gebrul stortte hij zich, gevolgd door Hieper, naar voren.
'Dit zijn de laatste flesjes, Tom Poes!' zei Wammes Waggel die argeloos uit zijn winkel trad. 'Maar je moet opschieten, want ik zou het vervelend vinden, wanneer meneer Super het in de gaten kreeg!'



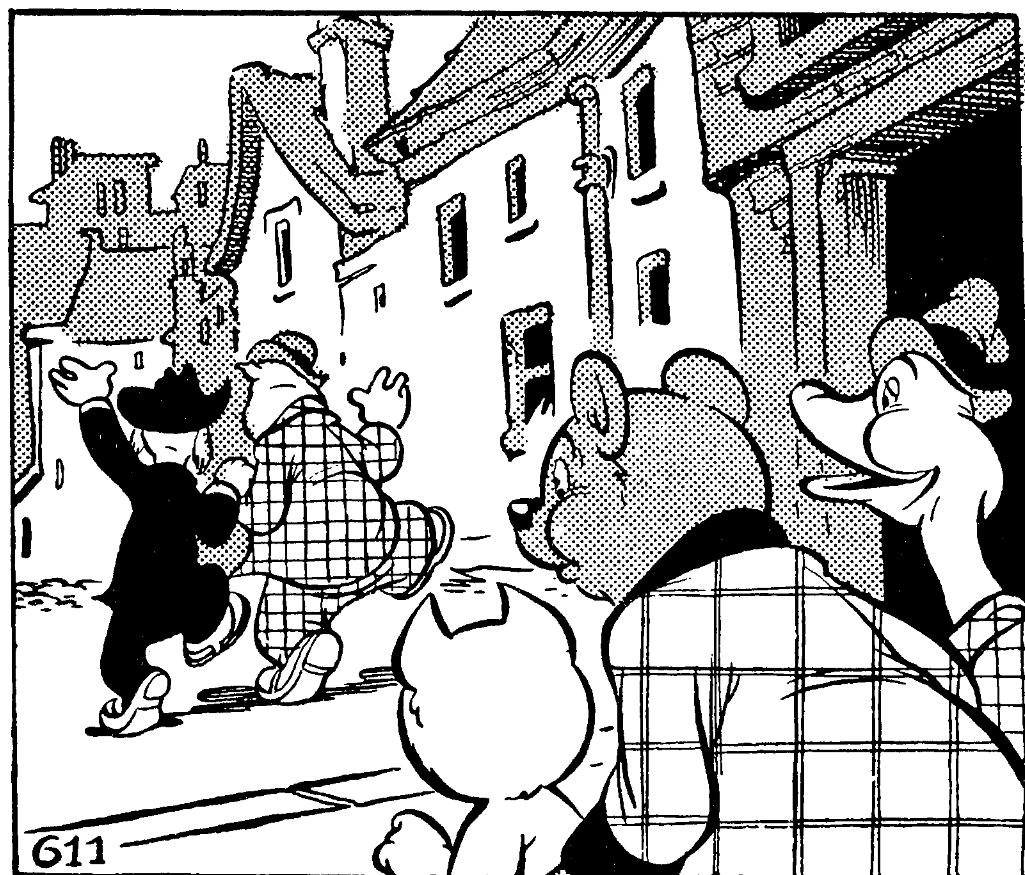



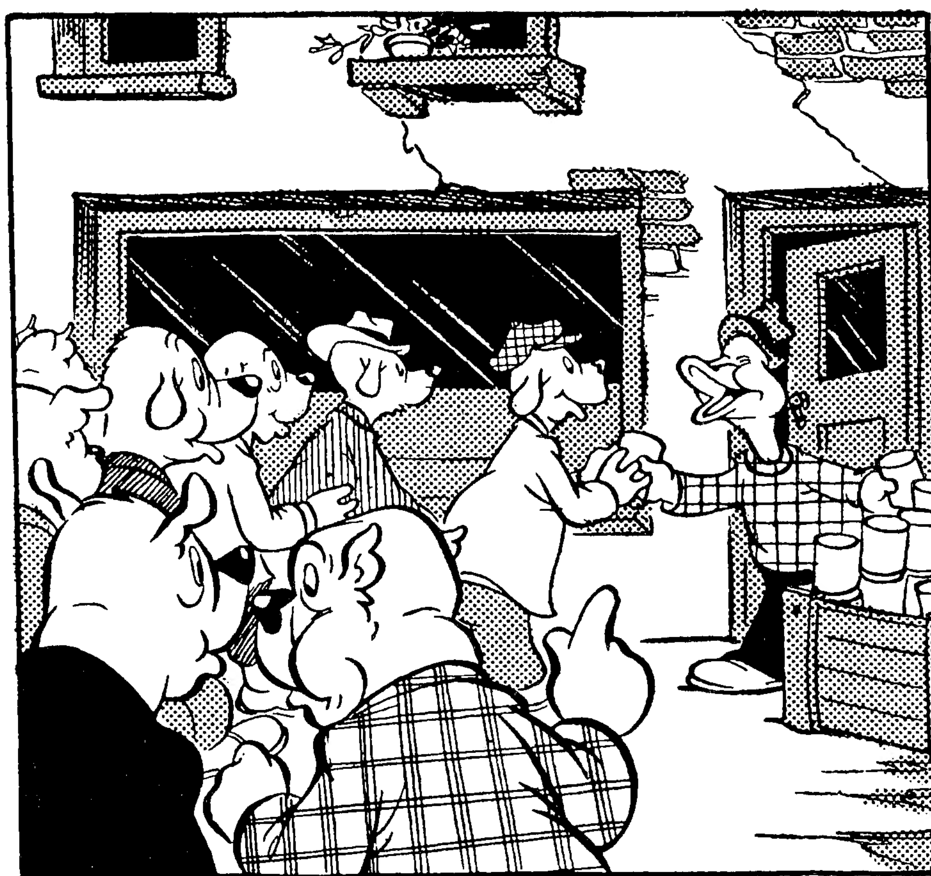
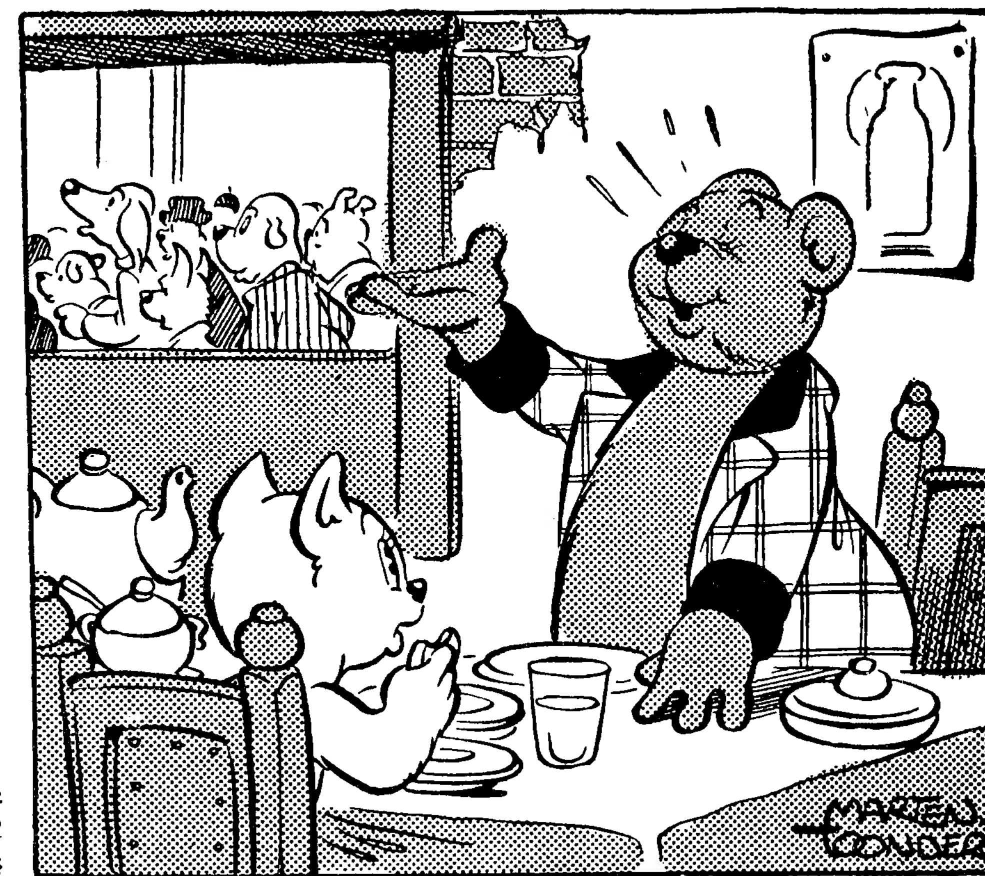
'Schurk!' brulde Super, nadersnellend. 'Flessentrekker! Dief!'
'Dief!' gilde Hieper, zijn baas volgend. Zo roepend namen de beide ongure lieden een sprong om zich op Tom Poes te storten. Maar een ieder, die Tom Poes zo'n beetje kent, weet, dat hij niet zò gemakkelijk te vangen is.
Precies op het goede moment bukte hij zich en Super, die voorop sprong, struikelde over hem heen. De gevolgen bleven niet uit! De schurk verloor het evenwicht en stortte voorop, zijn vriend Hieper in de val meesleurend. Met een dreunende slag tuimelden beiden op de grond, precies in de plas die Tom Poes door het uitschenken van de flessen gemaakt had. Het kwam aan, dat verzeker ik je! Wezenloos lagen de beiden met hun hoofd in het vocht. Het vibreerwater spoelde om hun ongunstige gelaatstrekken en kabbelde hun neuzen en monden binnen.
'Tjonge!' zei heer Bommel ongerust. 'Help ze er uit, Tom Poes! Ze zullen verdrinken! Doe iets, jonge vriend!'
'Even wachten!' zei Tom Poes. 'Dit kan geen kwaad, heer Ollie! Er is een kans, dat ze tot andere gedachten komen – en dat is nodig, want ze bezitten nog steeds alle levensmiddelen van de stad!'
'Hihihihihi!' zei Wammes Waggel, die opgetogen stond toe te kijken. 'Wat grappig, niet? Zou meneer Super het ook leuk vinden, denk je?'



Na een poosje kwam er leven en beweging in Super en Hieper.
'Blubbub... Blubbelbel...' sprak Super, terwijl hij overeind ging zitten en het vibreerwater uit zijn ogen veegde.
'Blah!...' zei Hieper, zijn voorbeeld volgend. 'Humpf... bl... blah... blater... blaas! Blah!'
'Hm!' zei Super. Hij slikte een paar keer en toen verhelderde een vriendelijke glimlach zijn grove uiterlijk.
'Wat een fraaie dag!' zei hij. 'Heb jij ooit gezien hoe mooi deze oude gevels zijn, Hiep? Zie je die wolken door het zwerk aandrijven? Zie je, hoe prachtig het klare licht in deze plas weerspiegelt? Voel je die edele trilling in de atmosfeer? Zou je...'
'Eén ogenblikje!' zei heer Bommel. 'De inwoners van deze goede stad hebben honger en jij hebt alle levensmiddelen, Super?'
'Wat verschrikkelijk!' zei Hieper. 'Dàt gaat niet, baas! Waarom zou de een zo veel hebben en de ander zo weinig?'
'Onderteken dit papiertje dan maar even!' zei Tom Poes. 'Er staat in, dat jullie alle levensmiddelen afstaan aan de stad Rommeldam en dat jullie afstand doen van alle andere rechten!'
'Graag!' zei Super, zijn handtekening zettend. 'Ik ben blij, dat jullie mij in staat stelden om een goede daad te doen! Hartelijk dank!'
'Het genoegen was geheel aan ons!' zei heer Ollie, die altijd zijn manieren kent.



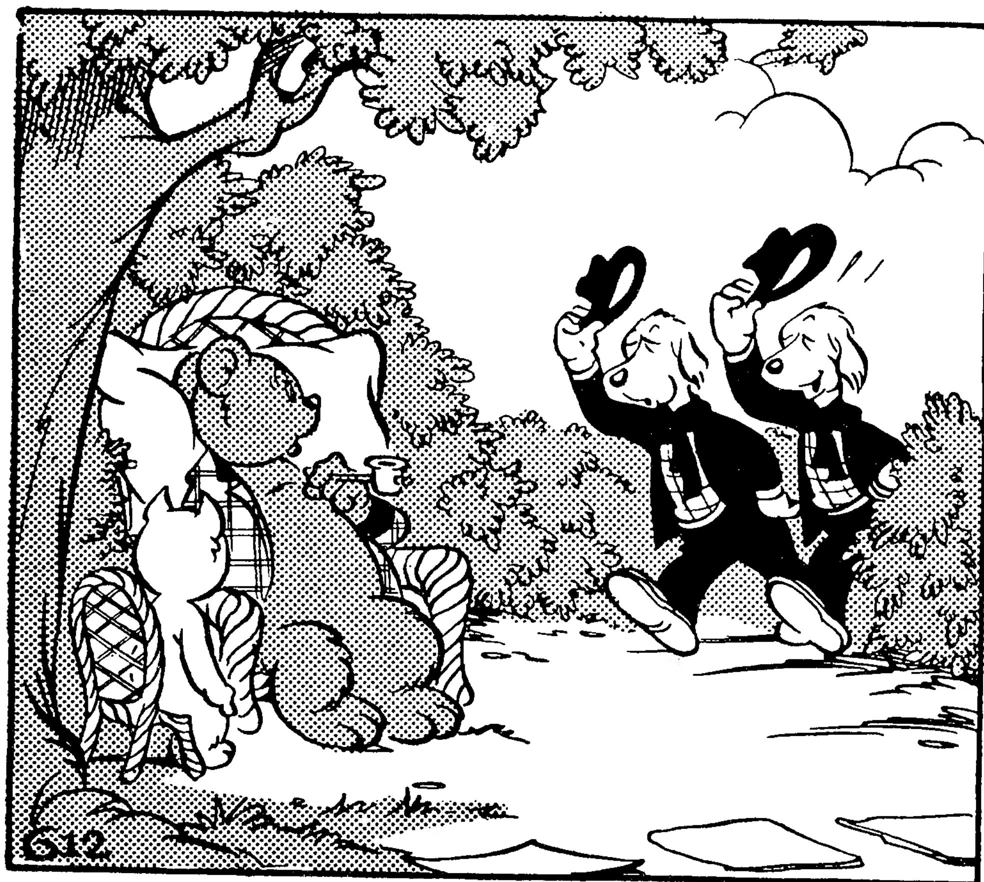
'Wij moeten gaan!' zei Super, toen hij afstand had gedaan van alle levensmiddelen en rechten. 'Kom mee Hiep! We gaan het kwade bestrijden! De wereld wacht!' En gearmd huppelden de beide ongure figuren de straat uit.

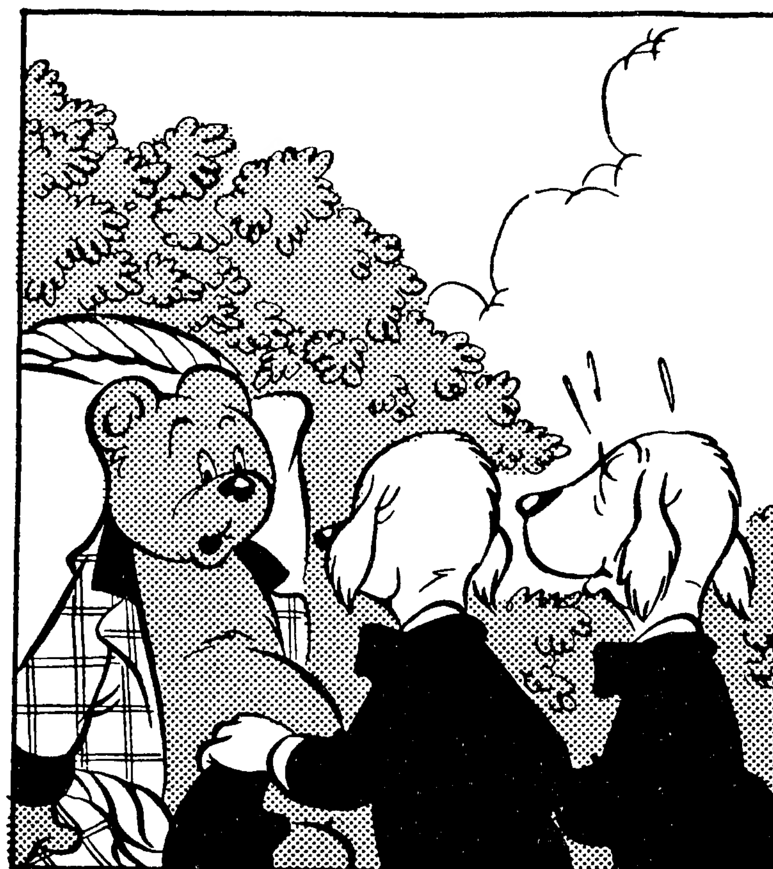
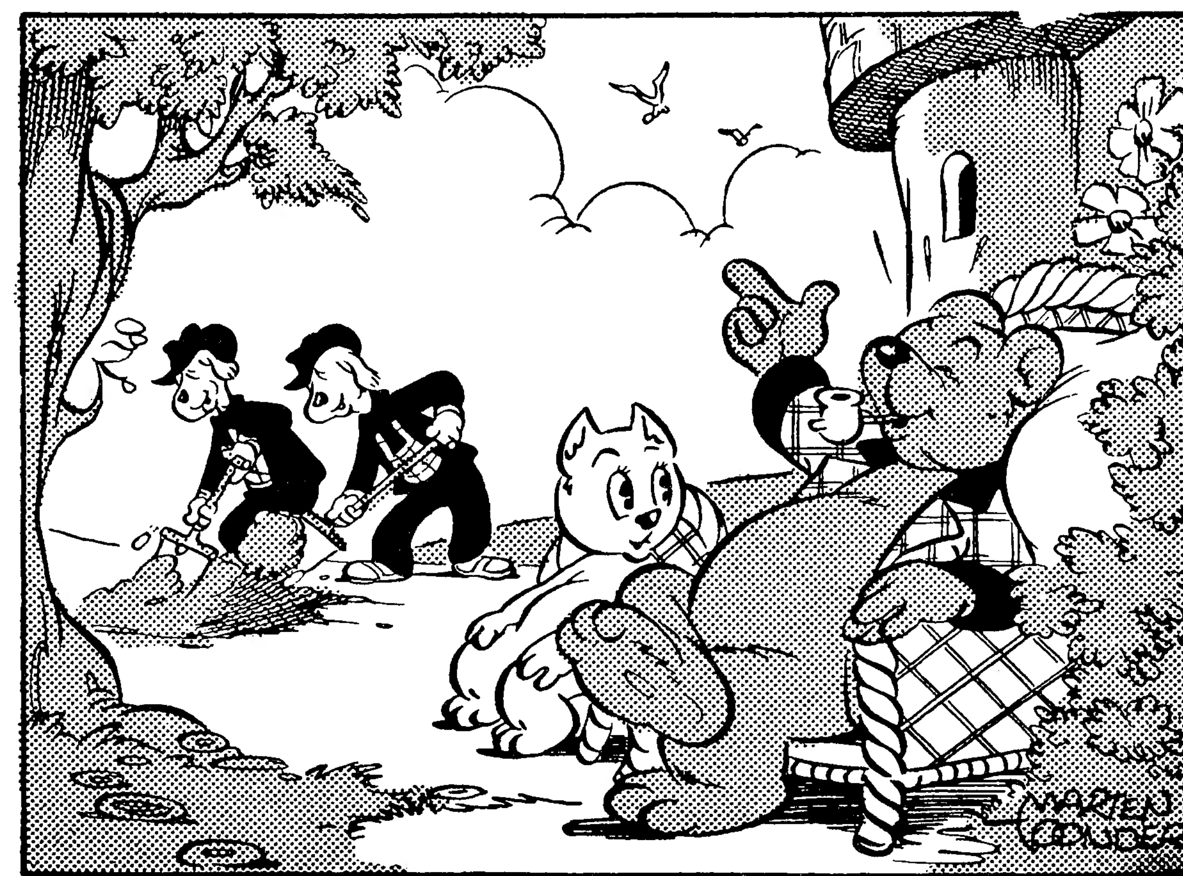
'Er zit toch iets in dat vibreerwater!' mompelde heer Ollie nadenkend. 'Wanneer een paar schurken als Super en Hieper zó worden door het drinken er van, kan het toch niet kwaad zijn!'

'Nee!' zei Tom Poes. 'Dat is waar, heer Ollie! Maar het is gevaarlijk! Er zijn nu eenmaal altijd schurken, die misbruik van dat goedje zullen maken om er zelf rijker van te worden! Het is maar goed, dat het afgelopen is. En nu heb ik honger gekregen. Wat zou u er van denken, wanneer wij een stukje gingen eten, terwijl Wammes Waggel de levensmiddelen uitdeelt?'

Nu, heer Bommel vond dat een goed idee. Wammes begon giechelend zijn blikjes en flesjes uit te delen en heer Ollie trok zich met Tom Poes terug in de winkel om een hapje te eten.

'Ik heb nog eens nagedacht, over wat je daarnet zei!' sprak heer Bommel, voordat hij ging zitten. 'Je hebt dit keer gelijk, jonge vriend! Wanneer de één vibreert en de ander niet, krijg je narigheid, als je begrijpt wat ik bedoel. En zolang niet iedereén fijn kan trillen, moet men het vibreren maar aan de heren overlaten, wat jij, Tom poes? Hm, het is toch prettig om een heer te zijn, al zeg ik het zelf!'



We zijn dus eigenlijk aan het einde van dit verhaal gekomen. Maar bij een goed verhaal hoort een woordje ter verklaring. Een moraal noemt men dat. Nu heeft dit verhaal geen moraal of het moest al zijn wat er een paar dagen later gebeurde toen heer Ollie en Tom Poes samen in de tuin zaten.

'Hm!' sprak heer Ollie. 'Het is vreemd te bedenken, dat een paar dagen geleden die vreemde lieden door de haag braken en...' hij zweeg, want in de haag ritselde het en even later traden de dichters Antonius en Gerardus Flambard uit het groen te voorschijn.

'Goeden middag!' zei Gerardus, zijn hoed afnemend. 'Wij komen tot u met een grof klinkende vraag!'

'Gegroet!' sprak Antonius en deed hetzelfde. 'Wij lijden aan het knorren van de maag!'

'We hebben honger!' verduidelijkte Gerardus. 'Als u het één of andere werkje op te knappen hebt... een verbouwing of een reparatie...'

'En als u ons dan een maaltijd geeft...' vulde zijn broeder aan.

'Jullie hebben toch geen eten nodig?' vroeg Tom Poes plagerig. 'Jullie vibreren toch?'

'Hm!' zei Gerardus. 'De werking van dat vibreerwater is maar kort en trouwens van vibreren alleen kan men niet leven!'

'Goed!' zei heer Ollie. 'Jullie kunnen bij Joost een maaltje eten halen, wanneer jullie het putje dempen, dat je in mijn gazon gegraven hebt!'

Zo gebeurde het en dat is dan zogezegd de moraal van deze ware geschiedenis.

MV

5 *De Drakenburcht*
6 *Het Verdwijneiland*
7 *De Reuzenvogel*
8 *De rare uitvinding*
9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
10 *De zieke hertog*
11 *Het monster-ei*
12 *Kaspar de draak*

MV

13 *De laatste Markies van Carabas*
14 *Het land van de blikken mannen*
15 *De betoverde spiegel*
16 *De Bergmensen*
17 *Het geheim van het Noorderlicht*
20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
21 *De Superfilm-onderneming*
22 *De Meester-Schilder*
23 *De Chinese Waaier*

MV

24 *De wonderdokter*
25 *De watergeest*
26 *De talisman*
27 *De nieuwe ijstijd*
28 *Het monster van Loch-Ness*
29 *De geheimzinnige sleutel*
30 *De grootgroeiers*
31 *De zeeslang*
32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
33 *De Pierrace*
34 *Het vibreerputje*
35 *Solfertje*
36 *Horror de Ademloze*

MV

38 *Kwetal de breinbaas*
43 *De Partij van de Blijheid*
44 *Mom Bakkesz*
45 *De kneep van Knipmenis*
46 *De geheimzinnige gaper*
48 *Het wroegwezen*

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.